

Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ :

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமானுஜன் 253, 254

ஆசிரியர் : P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 8

ஜீவியச் சந்தா ரூ. 25.

பொருளடக்கம்.

1. திருநறையூரநுபவம்
2. மார்கழித்திங்கள் நுபவம்
3. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்பது யாரை?
4. அட்வகேட் அனந்தாசார்ய ஸ்வாமிகள்
5. திருவரங்கம் பெரிய கோயில நுபவம்
6. தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைக் கதை
7. ஸ்ரீரங்க ஸபையில் உபந்யாஸங்கள்
8. V. R. திருவத்யயன கோஷ்டி
9. A. K. ராஜகோபாலங்கார் ஷஷ்டியத்தூர்த்தி
10. சென்னை வைணவ மகாநாடு
11. நம்பெருமானும்-மணவாள மாமுனிகளும்
12. திருவரங்கத் தமிழ் மாலை.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி*—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம் வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1970 ஜனவரி, பிப்ரவரி மீ ஸௌம்யவ்ருதை, மாசிமீ

ஸ்ரீராமாநுஜன் - 253, 254

சென்னை ஸத் க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா மூலம் மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P B. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸப் புடம்-22

ஸௌமியஸூ தைமீ - மாசிமீ
1970 ஜனவரிமீ - பிப்ரவரிமீ

ஸஞ்சிகை 1, 2.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யந்தாதி

20, திருநறையூர்—நாச்சியார்கோயில்

செய்ய சடையோன் திசைமுகத்தோன் வானவர்கோன்
ஐயமறுத் தின்ன மறியாரே—துய்ய
மருநறையூர் வண்டுழாய் மாயோன் செவ் வாயோன்
திருநறையூர் நின்ருன் செயல்.

(20)

துய்ய மருநறை ஊர் வந்துழாய்	{	பரிசுத்தமான நறு மண	செயல்	{	செய்கையைப்பற்றி
		மும் தேனும் பொருந்			செய்ய சடை
செம் வாயோன்	{	திய செழிப்பான திருத்	யோன் திசை	நிஸ்ஸந்தேஹமாக இன்	
		துழாயை யணிந்த	முகத்தோன்		னமும் தெரிந்து கொண்டாரில்லையே!.
திரு நறையூர் நின்ருன் மாயோன்	{	வனும்	வானவர்	யார் ஏ	
		சிவந்த திருவதரத்தை	கோன்		
		யுடையவனும்	ஐயம் அறுத்து		
		திருநறையூரில் நிற்ப	இன்னம் அறி		
		வனுமான	யார் ஏ		
		எம்பெருமானுடைய			

* * * திருவாய்மொழியில் *கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரனென்றிவர்க்குங் கட்கரிய கண்ணன்* என்றும், *ஆம்வண்ணமின்னதொன்றென்று அறிவதரியவரியை* என்றுமுள்ள பாசுரங்களை யடியொற்றி இச்செய்யுள் பணித்தபடி. .... *

அறிவிப்பு:— ஸ்ரீராமாநுஜனுக்கு இருபத்திரண்டாமாண்டு பிறந்து விட்டது. இந்த வருஷம் முதலாக வருஷச்சந்தா எட்டு ரூபா யென்பதை அனைவரும் கவனித்துக்கொள்க.

நம்மாழ்வார் நந்தகோபனை நிதியெடுத்தவ னென்கிறார். “ எ டு த் த பேராள் நந்தகோபன்றன் இன்னுயிர்ச் சிறுவனே! ” என்றன்றோ கண்ணனை விளிக்கின்றாராழ்வார். உண்மையில் நந்தகோபனுக்குக் கண்ணபிரான் கிடைத்தது ஜன்ம தரித்ரனுக்கு நவநிதிகிடைத்தது போலவேயன்றோ? அவனுக்குக் கண்ணன் கிடைத்தன னென்பது மட்டுமேயோ? அவனைத் தன்னிஷ்டப்படி நியமிக்கும் பாக்கி யமுமன்றோ பெற்றிருந்தான். ஒருநாள் மாலைப் பொழுதில் கண்ணன் தெருவிலே சென்று நின்றான்; அப்போது யசோதை கண்ணனை நோக்கி “வானிடைத் தெய்வங் கள் காண அந்தியம்போது அங்கு நில்லேல் ஆழியங் கையனே வாராய்” என்று உள்ளே வருமாறு அழைத்தாள். அவனோ வினையாட்டில் பராக்காலே வந்திலன்; அப்போது சொல்லுகிறாளவள்—“உந்த மடிகள் முனிவர் உன்னை நான் என் கையில் கோலால், நொந்திட மோதவுங் கில்லேன்” என்று. பயலே! இப்படி நீ துருதுருக் கையாய் வர்த்திப்பதை உன் ஸ்வாமி கண்டால் உன்னை வெறுமனே விடுவரா? சிறிச் சிவந்து பொடிந்து நிற்பரே, நானும் உன்னையடிக்கக் கோலிக் கையில் கோலை யெடுக்கிறேன், ஆனாலும் என் குழகனே அழகனே! உன்னையடிக்கக் கைவரவில்லையே என்கிறாள். கண்ணனை ஸர்வஸ்வாமியென்று தெரிந்து கொண்டிருந்துமிவள் அவ னுக்கும் ஸ்வாமியாக நந்தகோபனை வைத்து “உந்தமடிகள்” என்று சொன்ன அழகு என்னே! ஆண்டாளும் * நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனென்கிறாள்.

ஒருதலையில் இழவும் ஒருதலையில் பேறுமானவிதற்கு ஹேது

வஸுதேவதேவகிகள் பெற்றும் பேறிழந்தது ஏன்? நந்தகோபரும் யசோதை யும் அசிந்திதமாக நிகரில்லாப்பேறு பெற்றது ஏன்? என்று சிந்திப்பார்க்குச் சொல் லுகிறோம். வஸுதேவ தேவகிகள் நெடுங்காலம் தவம் புரிந்தனர்....எம்பெருமானே எமக்குப் புதல்வனாகப் பிறக்கவேணுமென்று பலவாண்டு கிடந்து நோன்பு நோற் றனர். இத்தகைய ஸாதநா நுஷ்டானத்தை எம்பெருமான் ஸஹிக்குமவனல்லன். தனது நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு வெற்றியையன்றோ அவன் விரும்புவான். சில விடங் களில் அல்பவ்யாஜமாத்திரத்தை எதிர்பார்ப்பதுமுண்டு! மிகக் கனத்த ஸாத நாநுஷ்டானம் காணுமிடத்து அவத்யம் காட்டி நிற்பது அவன் செயல். வஸு தேவருடைய தீவிரமான ஸாதநாநுஷ்டானம் கண்ணபிரானுடைய திருமுகத் திலே விழிக்குமளவுக்கு உதவிற்று. அவனது தவம் அவ்வளவிலே உபகூணமாயிற் றென்க. “ இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹ முடையவன் ” என்று ப்ரஸித்தான பெருமான் அந்த அருள் வெள்ளத்தை உடனே திருவாய்ப்பாடியில் மடைமாறினன். “ நிர்ஹேதுக க்ருபையின் பிரபாவம் இங்ஙனையாயிற்று இருப்பது!” என்று காட்டினது திருவாய்ப்பாடியிலே.

இவ்வர்த்தத்தில் வேதபுருஷனுடைய ஸம்வாதம்

வேதம் ஒதுகின்றது—“ அந்நவான் அந்நாதோ பவதி” என்று. “ அந்நவாந் பவதி” என்றாலே போதுமே; ‘அந்நாதோபவதி’ என்றும் தனிப்பட ஒதவேணுமோ? அன்னம் கிடைக்கப் பெற்றவன் அந்நவான். அவன் தனக்குக் கிடைத்த அன்னத்தைப் புஜிக் கமாட்டானோ? அதைப் புஜிப்பவனாகவுமாகிறுனென்று தனிப்படச் சொல்லுவது எதற்காக? என்று சங்கிக்க நேரும். இந்த சங்கையைப் பரிஹரிக்கவே வஸுதேவரும் நந்தகோபரும் தோன்றினர். *அந்நவாந் பவதிக்கு வஸுதேவர் இலக்காய் நின்றார்.

*அந்நாதோ பகவதிக்கு நந்தகோபர் இலக்காய் நின்றார். *அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜ்நாத் என்ற சுருதியின்படி அன்னமாகிய பரப்ரஹ்மத்தை வஸுதேவர் வெறுமனே பெற்றாரேயல்லது புஜிக்கப் பெற்றிலர்; அது பெற்றவர் நந்தகோபரேயாயினர். இவற்றுக்கு ஹேது, ஒரு தலையில் ஸாதநாநுஷ்டாநப்ராவண்யமும் மற்றொரு தலையில் அஃதில்லாமையுமேயாம். ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்யுமாறு சாஸ்த்ரமே விதித்திருக்க அதனைப் பொல்லாங்காகக் கருதுவது கூடுமோ எனின்; எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு ஸாதனானுஷ்டானம் சாஸ்திர ஸம்மதமன்று. *நாலெள புருஷகாரேண நசாபி அந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்று பகவான் சொல்லி வைத்திருக்கின்றான். காலவிசேஷத்திலே ஒரு அதிகாரி விசேஷத்தைத் தானே தன் இச்சையேயடியாகக் கடாஷிப்பதாகக் கூறியிருப்பதொன்றே வெற்றிபெறும். “கோஸலகோகுல சராசரம் செய்யுங் குண மொன்றின் றியே அற்புதமென்னக் கண்டோம்” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணியின் வியாக்கியானம் ஸேவித்துத் தெளிவது.

கண்ணபிரானுடைய சேஷ்டித போக்யதை

திருவயோத்தியில் திருவவதரித்த இராமபிரானுடைய சரிதையைப் பன்னிரண்டு பிராயமளவும் ஒன்றுமறியப் பெறுகின்றிலோம். விச்வாமித்திர முனிவனது வேள்வி காத்தது முதலாகவே இராமபிரானது சரிதை ஆரம்பமாகின்றது. அப்போது இராமனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது. அதற்கு முந்தினசரிதைகள் தெரியவருகின்றில; கண்ணபிரானுடைய சரிதைகள் பிறந்தவன்றே தொடங்கி அபரிமிதங்கள். அதிலும் பன்னிரண்டு பிராயமளவும் பேரின்பமும் இன்சுவையும் வடிவெடுத்த சரிதைகள். பிராயம் முதிர்ந்த பிறகு செய்தருளின கீதோபதேசம், பாரதயுத்த நிர்வஹணம் முதலான பெருஞ்செயல்கள் கிடக்க. நம் ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களை அப்ரமேயமாக விளைவித்தவை கண்ணபிரானுடைய சிறுச் சேவகங்களே யன்றே. கண்ணபிரானுடைய திவ்வியசேஷ்டிதங்கள் இத்தனை அற்புதமாக அமைந்தில வென்றால் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்கள் இத்தனையழகு பெற்றிருக்க விரகில்லையே. ஆண்டாள் தன்னுடைய திருப்பாவைக்குக் கண்ணபிரானுடைய கதைகளை இலக்காகக் கொண்டில ளென்றால் “கோதை தமிழ் ஐயைந்துமைந்து மறியாத மானிடரை வையஞ் சுமப்பதும் வம்பு” என்னும்படியான ஏற்றம் அதற்கு ஏற்றிராதே.

கண்ணபிரானும் பலராமனும்

கண்ணபிரானுடைய திவ்விய சேஷ்டிதங்கள் இவ்வளவு ரஸ்யமாக அமைந்ததற்குக் காரணம் நம்பிமுத்தபிரானோடு [ஸ்ரீபலராமனோடு] சேர்க்கையே யென்று வேதாந்தவாசிரியர் திருவுள்ளம்பற்றுகின்றார். அவர தசாவதாரஸ்தோத்ரத்தில் பலராமஸ்துதி பத்யத்தில்

“கூர்ம் சர்க்கரயேவ யாபிரப்ருதக்பூதா: ப்ரபூகைர் குணை:

ஆகௌமாரகமஸ்வதந்த ஜகதே க்ருஷ்ணஸ்ய தா: கேலய:”

என்று பணித்தது காண்க. கண்ணபிரானோடு பலராமன் கூடியிருந்திலனாகில் கண்ணபிரானுக்கு அபாயங்கள் அபரிஹார்யமாகுமென்று பட்டர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரசதகத்தில் பலராம ஸ்துதி பத்யத்தில், “யத் விச்லேஷலவோபி காலியபுவே கோலாஹலாயாபவத்” என்றருளிச் செய்ததுகாண்க.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் காளியமர்த்தநம் சொல்லத்தொடங்கிய பராசர பகவான் "ஏகதாது விநா ராமம் க்ருஷ்ணே ப்ருந்தா வநம் யயௌ" என்றார். கண்ண பிரான் நாடோறும் பலராமனோடு கூடவே விருந்தாவனம் செல்வது வழக்கம்; ஒரு நாள் அவனை விட்டுத் தனியே சென்றான். அன்று தான் காளியன் பொய்கை கலக்கப் பாய்ந்திட்டது. "தமையன் ஒரு நாள் பேரநிற்க, தம்பி பாம்பின் வாயிலே புதும்படி யாயிற்று" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி, இதையே காட்டுவது மேலே யுதாஹரித்த பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி.

தம்பிமுத்தபிரான் ஆதிசேஷாம்சமாகையாலே வெண்ணிறத்தன்; கண்ண பிரானே *கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வம்* என்று ப்ரஸித்தன். திருவாய்ப் பாடியில் இவ்விருவரும் முன்னும் பின்னுமாக நடந்து செல்லுமழகு, வெள்ளிமலைக் குட்டி யொன்று முன்னே செல்ல, நீலமணி மலைக்குட்டியொன்று அதன் பின்னே செல்லு கின்றதோ! என்றெண்ணலாம்படி யிருந்ததாம். பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-5)காண்க.

பலராமனுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் நல்ல பெயர்; அவன் வம்பு தும்பு சேஷ டைகளொன்றும் செய்வதில்லை யென்று ப்ரஸித்தி; இதனை

'ஸமநம்பு வேற்கண்ணல்லாள் முன்னம்பெற்ற வனைவண்ண நன்மாமேனி

தன்னம்பிநம்பியு மிங்குவளர்ந்தது அவனிவைசெய்தறியான்' (பெரியதிருமொழி 10-7-4)

என்று ஆய்ச்சிகள் சொல்லுவார்கள். *அண்ணற்கண்ணனோர் மகனைப்பெற்ற அசோதை நங்காய்!* என்று யசோதைப்பிராட்டியை விளிப்பார்கள். 'அண்ணற் கண்ணன்' என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள்பணிப்பர்; 'அண்ணல் கண்ணன்' என்று பிரித்து 'இவனே ஸர்வ ஸ்வாமியென்று கோட்சொல்லித்தரவல்ல திருக்கண்களை யுடையவன் என்பதொன்று. 'அண்ணற்கு அண்ணன்' என்று பிரித்து அண்ணனான பலராமனுடைய பிரகிருதிக்குச் சேர்ந்திராதவன் என்பது மற்றொன்று. தீம்பு செய்ய அறியானவன்; தீம்பிலே தகனேறுமவன் இவன். நந்தகோபாலனுக்கு ஏற்றம் சொல்லுகிற ஆண்டாள் *கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வாரோர் மகனைப் பெற்ற நந்தகோபாலன்* என்கிறாள்.

கண்ணபிரான் தீமைகள்செய்ய ஆயர்மனைகளிலே புகுவன்; வீட்டிலுள்ளார் புழைக்கடைப்பக்கமாக இருக்கும் ஸமயம் பார்த்து தயிர் பால் நெய் வெண்ணெ யுள்ள அறையிலேபுக்கு சேஷ்டைபண்ணுவன். சத்தம்கேட்டு ஓடி வந்து 'பயலே! யார் நீ? என்று கேட்டால் 'பலராமன் தம்பிநான்' என்பனும் கண்ணன். ,பலராமன் யோக்யனாகையாலே இவனும் யோக்யனாகவேயிருப்பன்' என்றெண்ணிக்கொண்டு போய்விட்டுமவர்கள்' என்பது கண்ணன் கருத்துப்போலும். "பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க்கன்றாய்" என்ற ஆண்டாளருளிச்செயல் ஆண்டா னோருத்தியே பேசத்தகுவதன்றே. .... *

மார்கழித்திங்களனுபவம் இவ்வளவு போதும்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களென்பது யாரை?

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை விளக்கவந்த சாஸ்த்ரங்கள் பலவும் பலமுகமாகப் பேசியுள்ளன. “யே கண்டலக்நதுலஸீநிநாகுமலா; யே பாஹுமூலபரிசிஹ்நிதசங்கசக்ரா:; யே வாலலாடபலகே லஸ்தூர்த்வபுண்ட்ரா: தே வைஷ்ணவா புவநம் ஆசு பவீத்ரயந்தி” என்கிற சலோகம் பெரும்பாலும் பலருமறிந்ததாகும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய வெளிவேஷங்களை மாத்திரம் இந்தச்லோகம் தெரிவிக்கின்றதேயன்றி அந்தக்கரணத்தில் இருக்கவேண்டிய அம்சங்களில் ஏகதேசத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. அவற்றைத் தெரிவிக்கின்ற ச்லோகங்களும் இதிஹாஸ புராணங்களில் மிக மலிந்துகிடக்கின்றன. பகவத்கீதையில் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் (ச்லோ.5) “அஹிம்ஸா ஸமநா” என்ற விடத்தில் ஸமநா என்பதை விவரித்தருளா நின்ற நமது பாஷ்யகாரர், ‘ஸமநா—ஆத்மநி ஸுஹ்ருத்ஸு விபக்ஷேஷுச ஸமமதித்வம்” என்று உரைத்தருளினார். அங்கு தாற்பார்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷே — இதி பகவத்பராசரவசந மிஹ தத்தத்பதை: ஸமரிதம்*என்றருளிச் செய்தார். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-20) *நசலதி நிஜவர்ணதர்மதோ ய: ஸமமதி ராத்ம ஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே, நஹரதி நச ஹந்தி கிஞ்சிதுச்சை: ஸிதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணு பக்தம்* என்றுள்ள சலோக ரத்நமே இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டதாயிற்று. இதில் *ஸமமதிராத்மஸுஹ்ருத் விபக்ஷபக்ஷே*என்கிற இரண்டாவது பாதம் முக்கியமாகக் கணிசிக்கத்தக்கது. தன்னிடத்திலும் தன் நண்பர்களிடத்திலும் தன் பக்கலில் பகை பாராட்டு மவர்களிடத்திலும் ஒரு நிகரான புத்தியையுடையவனா யிருப்பவன் எனவே அவனே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்று இதனால் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் போல்வாரிடத்தில் இருந்ததாகக் கதைகளில் கேட்டுவருகின்றோ மத்தனையல்லது இக்காலத்தில் சில வ்யக்திகளிடத்திலாவது இதைக்காணமுடியுமோ என்று பார்த்தால் முடியாதென்றே முடிவுகட்டவேண்டியதாகும். முற்காலத்தில் பட்டர் நம்பிள்ளை போல்வாருடைய சில இதிஹாஸங்களை நாம் கேட்கும் போதும் ‘புத்தகங்களில் வாசிக்கும் போதும் ‘உண்மையாக இங்ஙனே நடந்திருக்குமா!’ என்று அதிசங்கிக்குமவர்களாக நாம் இருக்கின்றோமே தவிர, ‘நாமும் அந்த நடையைச் சிறிதாகிலும் அநுகரிக்க முயல வேண்டும்’ என்று பாரிக்கிற அதிகாரிகள் இலரென்றே சொல்லவேண்டும்

ஸ்ரீ வசந பூஷணத்தில் “குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்” என்ற விடத்து ஜநந்யா சார்யருடைய வியாக்கியானமான ஆய்ப்படியில் —

“பட்டர் ஒருநாள் பெருமாள் ஸந்நிதியிலே அநுஸந்தானம் பண்ண நிற்க, சிலர், செவிபொறுக்கவொண்ணாத பருஷோக்திகளைப் பண்ணக் கேட்டு, சாத்தின திருவாழிமோதிரத்தையும் திருப்பரியட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலிகளைப்பார்த்து, இவர்கள் பருஷித்ததுந்கு நான் அஞ்சிக் கொடுத்தேனன்று; நாமறியாத தோஷங்களையும் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தும்படி சொன்ன உபகாரத்தைப் பற்றக் கொடுத்தேனத்தனை ..... என்றருளிச் செய்தார்” என்று காண்கிறது. பட்டர் தம்மை தூஷித்தவர்களுக்கு பூஷண தாநமும் பீதாம் பர தாநமும் செய்தருளியதாக இங்ஙனே இதிஹாஸம் காண்கிறோம். இதை யெல்

லாம் நாம் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும்போது கல்லும் கரையும்படி உரைக்கின்றோம்; கேட்பவர்களும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து புளகாஞ்சிதராய்க் கேட்கிறார்கள். ஆனால் அவசவர்களுடைய அனுஷ்டானம் எங்ஙனே யிராநின்றதென்று பார்த்தால் வாய்திறக்க வழியேயில்லை.

தமக்கு நைச்யா நுஸந்தாநம் ஸ்வரூபம் என்றறிந்து நாம் “நீசனேன் நிறை யொன்றுமில்லை” என்றும் “சீலமில்லாச் சிறியன்” என்றும் பலவாறு பாசுரங்களை முன்னிட்டுத் தாழ்வு சொல்லிக்கொள்ளுகிறோம். நம் வாயினால் வெளிவந்த அந்தத் தாழ்வுதன்னையே பிறரொருவர் நம்மை நோக்கி எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினால் என்னையா நீசனென்றாய்? என்னையா நிறையொன்று மில்லாதவனென்றாய்? என்னையா சீலமில்லாச் சிறியனென்றாய்? பாவீ! நீயன்றோ இப்படிப்பட்டவன்’ என்று உடனே அவரை ஆயிரம் வகையாக தூஷிக்கவும் தண்டிக்கவும் தண்டிப்பிக்கவும் எழு கின்றோம். ஒவ்வொருவரும் தம்தம் அனுபவத்தில் இதை நிச்சயமாகக் காணலாம்.

சில விசேஷ காலங்களில் பெரியார்களை எழுந்தருளப்பண்ணி ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் ஸாதிக்கவேணும் என்று வேண்டுகிறோம். அதற்கு அவர்கள் ஐயோ! அடியேனுக்கென்ன யோக்யதை யுண்டு? ஸகல விதத்திலும் அயோக்யனன்றோ அடியேன். என்று பலபடியாக நிகர்ஷாநு ஸந்தானம் பண்ணுகிறார்கள். இந்த அநுஸந்தானம் உள்ளவாறு செய்கிறபடியா? அல்லது இங்ஙனே சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுவது ஒரு உபசார வழக்கு என்று கொண்டு செய்கிறபடியா? என்று நாம் யோசித்தால், அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நம்மால் தெரிந்து கொள்ளமுடியாதாயினும், அவர்கள் தாங்கள் அநுஸந்தித்த நீசத்தன்மையை நம் வாயினால் சொல்லிக்காட்டிவிட விடத்தும், (அதாவது நீர் மிகவும் அயோக்கியர் என்று பிறர் சொன்ன விடத்திலும்) அவர்கள் உகந்தேயிருப்பார்களாயின் அப்போது தான் அவர்களுடைய நைச்யாநு ஸந்தானத்தை நாம் ஸஹ்ருதயமென்று நினைக்கலாகும்.

‘அஹம் அமர்யாத:, அஹம் கூஷாந்ர;’ என்று நைச்யாநு ஸந்தானம் பண்ணு மவர்கள் “ந்வம் அமர்யாத:, ந்வம் கூஷாந்ர;” என்கிற பரோக்திகளை உகந்திருக்கிறார்களா? என்றே நாம் பார்க்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் போல்வாரான சிலரே அங்ஙன மிருந்தார்கள் என்றே சொல்லவேண்டியதாகின்றது. தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷோக்திகளைச் சிறிதும் ஸஹியாமல் உடனே பிரபலமாக ப்ரதிஸ்தகாரம் செய்யப் புறப்படுமவர்கள் தாங்கள் செய்துகொள்ளும் நிகர்ஷாநு ஸந்தானம் அர்த்தமற்றது என்றே சொல்லவேண்டும்.

“ஒருவன் உன்னை இடது தாடையில் அறைந்தானாகில் உடனே அவனுக்கு நீ வலது தாடையை ஆதரவோடு காட்டு” என்று பிரஸங்க மேடைகளில் பேசுவாரை மிக மிகக் காண்கிறோம். அப்படி அவர்கள் பேசி இப்பால் வந்தவுடனே அவரை ஒருவர் அடிப்பதாகக் கையோங்கும்போதே என்ன நடக்கிறதென்பதையும் காண தின்றோம்.

ஸபைகளில் சிலர் உபந்யாஸம் பண்ணி முடிக்கும்போது “ஒன்றும்றியாத தான் ஏதோ தப்பும் தவறுமாக உளறிவிட்டேன்; இதில் நல்லது ஒன்றுகூட இராது;

சிறியேனை சுஷமிக்கவேணும்” என்று கால்மணி காலம் சொல்லி முடிப்பர்கள். இதேவார்த்தையை அவர் அயலார் வாயில் கேட்பராகில் கோபாவேசங் கொண்டு கண்கள் சிவக்கப்பெற்று “எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது, நானா தப்பும் தவறுமாக உளறிவிட்டேன்” என்று ஆரம்பித்து (அவரே) பிரபலமாக அட்டஹாஸங்களைச் செய்யக் காண்கின்றோம். ஆசார்ய பீடம் வணிக்கின்ற எந்த வ்யக்தியும் தம் நிகர் ஷத்தைத் தாம் அநுஸந்திக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்களேயல்லது, தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷத்தை ஆமோதிப்பவர்களாக இல்லையே? அப்படிப்பட்ட வர்களன்றோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ பூர்த்தி யுடையவராவர்.

இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வ்யக்தி தேறுவது கஷ்டமாதலால் ஒருவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லர் என்று நாம் சொல்லவும் நினைக்கவும் தகாது. *ப்ராஹ்மண்யம் ஜாதத்வம் ப்ராஹ்மண்யம்* [ப்ராஹ்மண யோநியில் பிறப்பதே ப்ராஹ்மண்யம்] என்று சொல்வது போல, *வைஷ்ணவ்யம் வைஷ்ணவத் ஜாதத்வம் வைஷ்ணவத்வம்* [வைஷ்ணவ யோனியில் பிறப்பதே ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம்] என்று சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது. அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையவும் திருவுள்ளம் புண்படாதபடி வர்த்திக்க வேண்டியது நமது கடமையே யாகும். ஒரு வைஷ்ணவருடைய திருவுள்ளம் கன்றினால் அதிற் காட்டிலும் அனர்த்தபீஜம் நமக்கு வேறில்லை என்கிற துணிவு பிறக்கவேணும். அப்படிப்பட்ட துணிவு பிறக்கப் பெற்றவர்களே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள். .... *

சென்னை முத்தியாலு பேட்டையில் வாழும்
ஸ்ரீமதுபயவே. (அட்வகேட்) P. B. அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமிக்கு
15-11-69-ல் எழுபதாண்டு நிறைவு விழா மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது.

திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் தீவ்யாநுபவம்

பகற்பத்து இராப்பத்தென்கிற திருவத்யயனோத்ஸவம் ஸகல தீவ்யதேசங்களிலும் தடைபெற்றாலும் நம்பெருமாள் ஸன்னிதியில் நடைபெறுமடைவு பரம விஷ்ணுமென்பதை அறியாதாருமுளரோ? * தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்தான் வாழியே* என்று நாடெங்கும் நிச்சலும் வாழ்த்தப் பெறுகின்ற எம்பெருமானுடைய செங்கோல் செவ்வனே செல்லுமிடமன்றோ திருவரங்கத்திருப்பதி. *ராமாநுஜார்ய தீவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்* என்று இம வந்தத்தொடங்கி இருங்கடலளவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயமனைத்தும் மங்களா சாணம் செய்துவருவது பழுதுபடாமே ஓங்கிவருமழகைத் திருவரங்கத்திலன்றோ நாம் அனுபவித்து மகிழவேண்டும். இந்த மகிழ்ச்சி அடியேனுக்குப் பதினொருவது பிராயம் முதல் நாற்பதாவது பிராயமளவும் அனேகமாக அவிச்சின்னமாய்க் கிடைத்து வந்தது. சென்னையில் பிரவசன நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்ட காலம் முதலாக [1931 ஆம் ஆண்டு முதலாக] இப்பெரும் பாக்கியத்திற்குக் குறை விளைந்தது. ஆயினும், கார்த்திகைத்திங்களிலேயே பகற்பத்து மஹோத்ஸவம் சிற்சில வாண்டுகளில் ப்ராப்தமாகப் பெறுவதுண்டே; அத்தகைய ஸந்தர்ப்பங்களில் இழவாமல் ஸேவித்துவரும் பாக்கியமுடையேனடியேன். அந்த பாக்கியம் இந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் எட்டு நாள் ப்ராப்தமாயிற்றடியேனுக்கு. திருநெடுந்தாண்டக மஹோத்ஸவ மொருநாளும் பகற்பத்தில் ஏழுநாளும் ஸேவித்து “ முகில்வண்ணவானத்திமையவர் சூழ்விருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே ” என்று ஆழ்வார் ஆசாஸித்தருளின பேற்றை இந்நிலத்திலேயே பெற்று அநுபவிக்கலாயிற்று. பெரியாழ்வார் *தென்னும் வடநாடுந் தொழ நின்ற திருவரங்கம்* என்றார். தென்னும் வடநாடும் மட்டுமா திருவரங்கத்தைத் தொழவருகின்றது? * யாவரும் வந்தடிவணங்க அரங்கநகர் துயின்றவனே! என்று குலசேகராழ்வார் பணித்தபடியே எண்டிசையுமுள்ளாரும் வந்தன்றோ தொழுகின்றனர். அனைவரும் ஒரே விதமான ஆனந்தத்தை யநுபவிக்க இயலாதன்றோ. அவரவர்கள் தம்மது ருசிக்கு ஏற்றபடி ஒரோ அனுபவங்களில் மண்டி ஆனந்தித்தாலும் நாம் அநுபவிக்குமானந்தம் முக்கியமாக அரையர் ஸேவை கோஷ்டியில் அந்வயிக்கும்தனால்.

பெரிய கிதயுகம் பெற்றிப் பேரின்பவெள்ளம் பெருக நடை பெறுமிந்த தீவ்ய கோஷ்டி * பொலிக பொலிக பொலிகவென்று போற்றத்தக்கதாய், அரையர் ஸவாமிகள் எழுவர்விளங்க, * கண்டோங் கண்டோங் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோமென்று ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணலாம்படியமைந்திருந்த அழகு அற்புதமென்னத்தகுமத்தனை. இந்தகோஷ்டியில் தற்காலம் ஸகலவிதத்திலும் பெரியவராயெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸ்ரீமதுபயவே. (அரையர்) சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமி திருநகூர்ப்ரயுக்தமான திருமேனி தளர்ச்சியையுங்கணிசியாது கைங்கரீயத்தில் பரிபூர்ணமாக அந்வயித்திருந்து அனைவரையும் ஆனந்திப்பித்தது உத்ஸவத்திற்குத் தனிப்பட்ட சிறப்பைத் தந்ததென்னத் தட்டில்லை.

இவ்வாண்டில் ஓர் அதிசயம், எம்பெருமானுடைய காலந் தொடங்கி மூவாயிரம் ஸேவிப்பது மட்டுமே அரையர்களுடையதாய், இயற்பா ஆயிரம் ஸேவிப்பது அமு

தனருடையதாயிருந்து வந்தது. இவ்வாண்டில், அமுதனார்வம்சஸ்தர்களின் அச்ரத் தையினால் அந்த கைங்கரியமும் அரையர்களுக்கே ப்ராப்தமாயிற்று என்றறிந்து மகிழ்ந்தோம்.

உபந்யாஸ கோஷ்டி:— சென்றமாதத்து ஸ்ரீராமா நுஜனில் அறிவித்திருந்த படி கோயிலில் ஆறுநாள் உபந்யாஸங்கள் அடைவேநடைபெற்றன. இவ்வுபந்யாஸ கோஷ்டியை மிகுந்த ச்ரத்தையுடனும் தகுந்த வ்யவஸ்தைகளுடனும் நடத்தி வைத்தவர் — ஸ்ரீவைஷ்ணவஸுதர்சன பத்ராதிபரும் புத்தூர் வக்கீல் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தருமான ஸ்ரீமதுபயவே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமிஐயங்கார் ஸ்வாமியாவர். அவர்தாமே தமது ஸுதர்சனபத்ரிகையின் 23—1. இதழில் “ஸ்ரீரங்கம் சபையில் உபந்யாஸங்கள்” என்ற தலைப்பின்கீழ் வெளியிட்டுள்ள கட்டுரையை மற்றொருபக்கத்தில் வெளியிட்டுள்ளோம். அதில் அந்த ஸ்வாமியின் அளவுகடந்த ஆதராதிசயமே அதிசயோக்தியைப் பெருக்குவித்துள்ளதென்று உண்மையுணரவேண்டும். அவ்வளவு ப்ரசம்ஸைக்கு அடியேன் பாத்திரனல்லேன். (பக்கம் 12, காண்பது.)

அரங்கனுடைய அற்புதமானதோர் ஆணை;— அரங்கனுடைய அருளுக் கிலக்காகி தேவஸ்தான கார்ய நிர்வாஹங்களை ஒழுங்குபட நடத்திவரும் ஆபீஸர் அவர்கள் அரங்கனுடைய கட்டளையாக நமக்கு அங்கு நேரில் தெரிவித்ததாவது— திருவரங்கத்திருப்பதி விஷயமாக வெளிவந்துள்ள ஆழ்வார்களின் பாசரங்களையெல்லாம் தொகுத்து எளிய கருத்துரையுடன் அச்சிடுவித்துத் தரவேணுமென்று. திருவரங்கநாதனே இங்ஙனம் நியமனம் தந்தருள்வதாகக் கொண்டு உடனே அதனை நிறைவேற்றிலோம். திருவரங்கத்தமிழ்மலை யென்னும் அந்த நூல் ஸ்ரீ ராமா நுஜனன்பர்களாலும் அநுபவிக்கத்தக்கதென்று தோன்றி அதனை இதனிலும் சேர்த்திருக்கின்றோம். *

தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைக் கதையொன்று

யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினனென்பது காளியமர்த்தன வரலாறு. இவ்வரலாற்றை வேதாந்த தேசிகன் யாதவாப்யுதயத்தில் கூறுமிடத்து நான்காவது ஸர்க்கத்தில் (ச்லோ.125.) *விவிதமுநிஜநோபஜீவ்ய தீர்த்தா விகமித ஸர்ப்பகணு பரேண பும்ஸா, அபஜத யமுநா விசுத்திமகர்யாம் சமித பஹிர்மத ஸம்ப்லவா த்ரயீவ* என்கிற ச்லோகத்தினால் கூறினர். ஆசார்ய ஸார்வபௌமரான ஸ்வாமி ராமா நுஜர் செய்தருளின செயலையே கண்ணபிரான் செய்த செயலுக்கு உவமையாகக் காட்டியருளினர். எங்ஙனே யென்னில், ஐந்தலை வாய்நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக்கலக்கிக் கெடுத்ததானது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் மமை போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப்பருகும்படி செய்ததானது—ஸ்வாமி ராமா

துஜன், பிறர் கூறின தவறான பொருள்களை யகற்றி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கினபடியாம். யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் வேதம் கொள்ளப்பட்டது; காளியன் ஸ்தானத்தில் குதர்க்கவாதிகள் கொள்ளப்பட்டார்கள்; கண்ணனுடைய ஸ்தானத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கொள்ளப்பட்டார். *தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவனை* என்னுட்படி யமுனையாறு இடையருத பகவதஸ்ம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்ததுபோல, வேதமும் பகவதஸ்ம்பந்தத்தை தியதமாக வுடையதாயிருக்கையாலே வேதத்தை யமுனையாற்றின் ஸ்தானத்தில் கொள்வது பொருந்தும். குதர்க்கவாதிகளைக் காளியன் ஸ்தானத்தில் கொள்வதற்கான பொருத்தம் இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது.

காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை உமிழ்ந்து நாசத்தை விளைத்தானென்று புராணங் கூறும். அப்படியே குதர்க்கவாதிகளும் ஐந்து விதமான துர்வாதங்களாலே பரமார்த்த நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர். எங்ஙனே யென்னில்;

1 ஈச்வரனென்று ஒருவனைக் கொள்வது கூடாது; ஈச்வரனேயில்லை- என்பது ஒரு குத்ஸிதவாதம்.

2 ஈச்வரனுளென்று இசைந்தாலும் அவன் அநுமாநத்தினால் ஸித்திப்பவனெயன்றி சாஸ்திரத்தால் ஸித்திப்பவனல்லன் என்பது மற்றொரு குத்ஸிதவாதம்.

3 சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை அங்கீகரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்று வாதித்தல் வேறொரு குத்ஸிதவாதம்.

4 ஈச்வரன் ஒருவனே யென்பதில்லை, பலபல ஈச்வரர்களுரென்று பல தெய்வங்களுக்கு ஈச்வரத்வம் காட்டி வாதித்தல் இன்னுமொரு குத்ஸிதவாதம்.

5 பிரபஞ்சமே கிடையாது, எல்லாம் சூனியம் என்று ஸர்வ சூன்யவாதம் பண்ணுகை ஸர்வோத்துங்கமான குத்ஸிதவாதம்.

ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்த வாதங்களினால் வேதத்தைக் கெடுத்த குதர்க்க வாதிகள் காளிய ஸ்தானத்திலே கொள்ளப்படுவது பொருந்தும். இக்கெடுதல்களையெல்லாம் நம் ஆசார்ய ஸார்வபௌமர் ஸதர்த்த நிருபணங்களினாலே போக்கி யருளினார்.

இங்கே மற்றொரு விசேஷமும் காணலாம். *வாய்த்த காளியன்மேல் நடமாடிய கூத்தனார்* என்று சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி பணித்தபடி காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போல, ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரூடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்தமுடைய நாம் *நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள் மீதே* என்று திருமலை முதற் பாசுரத்தில் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரருவிச் செய்த கணக்கிலே யமகிங்கரர்களின் தலையிலே அடியிட்டுக் கூத்தாடப் பெறுவோம். “ததந்யமத துர்மதஜ்வலிதசேதஸாம் வாதினாம் சிரஸ்ஸுநிஹிதம் மயா பதமதக்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம்” என்ற யதிராஜஸப்ததிஸூக்தியும் காண்க. இந்த உபந்யாஸம் வேதாந்திகளாய் வாக்கிகளாயிருப்பார்க்கு நாலேந்து நாள் விக்கத்தகும்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரங்கம் சபையில் உபந்யாஸங்கள்

(ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்ரிகை வெளியிட்டது)

“சென்ற இதழ்களில் அறிவித்தபடி ஸ்ரீரங்கம் மேலச்சித்திரை வீதி (நிர் 75) பாரதிய பூர்வசிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ சபா கிருஹத்தின் ஆதரவில் ஸ்ரீகாஞ்சீ மஹா வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர.ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி அவர்களால் 9-12-69 முதல் 14-12-69 ஈரூக ஆறு நாட்களில் இரவு 7-30 முதல் பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் அனுபவபரீவாஹரூபமான உபந்யாஸங்கள் நிகழ்த்தப் பெற்றன. முதல் நாள் “பக்தாம்ருதம்” என்னும் ச்லோகத்தில் நாதமுனிகள் ஆழ்வாரையும், திருவாய்மொழியையும் அனுபவித்திருக்கும் ப்ரகாரமும். இரண்டாவது நாள் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் ஆளவந்தார் ஆழ்வார்களை அடியொற்றியிருக்கும் ப்ரகாரமும். மூன்றாவது நாலாவது நாட்களில் எம்பெருமானார் தமது திவ்யக்ரந்தங்கள் அனைத்திலும் நம்மாழ்வாரை அடியொற்றியிருக்கும்படியும், ஐந்தாவது நாளில் ஆழ்வானும். பட்டரும் திவ்யப்ரபந்தப் பெருங்கடலில் குடைந்தாடியிருக்கும் பெற்றியும் விரிவாக ஸ்வாமியால் அநுபவிக்கப் பெற்றன. ஆறாவது நாள் மணவாள மாமுனிகளின் வைபவம் பரக்க உபந்யஸிக்கப் பெற்றது. ஆழ்வார்களுடையவும், ஆசார்யர்களுடையவும் திவ்யஸூக்திகள் ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயமாயிருக்கிறபடியால் உபந்யாஸங்கள் கடல் மடை திறந்தாற்போலே ச்ரோதாக்களை ஸ்ரீஸூக்தப்மருத ஸாரக் கடலிலே திளைக்கவைத்தன. ஒவ்வொரு நாளும் இரவு பத்து மணிக்கு மேலும் பரந்து சென்ற உபந்யாஸங்களை ஸ்வாமியின் திருமேனி பாங்கைக் கருத்தில் கொண்டு அன்பர்கள் பலகால் நினைவுறுத்தி நிறுத்தவேண்டியிருந்தது. எம்பெருமானார் ஆழ்வார்களோடு ஸம்பந்தமில்லாதவர் என்று சிலர் அவிசாரிதரமணீயமாகக் கூறுவது மூன்றாவது நாலாவது உபந்யாஸங்களில் அடியோடு தகர்க்கப்பட்டது. மாமுனிகளின் ஆறாவது நூற்றாண்டையொட்டியமைக்கப் பெற்ற இவ்வுபந்யாஸத் தொடரின் கடைசியுபந்யாஸம் ஸ்ரீசைலேசத் தனியனின் அபூர்வார்த்தங்களையும். மாமுனிகளின் வைபவத்தையும் விரிவாக விளக்குவதாய் உபந்யாஸங்களுக் கெல்லாம் சிகரமாய் அமைந்தது. அன்று, பூர்வாசார்ய க்ரந்தப்ரகாசந கைங்கர்யத்திற்காக ஸ்வாமியிடம் ஸ்ரீரங்கம் திருச்சி மஹாஜனங்களின் கிஞ்சித்காரமாகப் பொற்கிழியொன்று அளிக்கப்பட்டது. எங்களாழ்வானுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தீயமேனும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்தை உடனடியாக அச்சிடத் தொடங்குவதாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. இதற்குச் சென்னையிலிருக்கும் Dr. ஸம்பத் அவர்கள் ஓர் கணிசமான தொகை அளிக்க முன்வந்துள்ளார். இவ்வண்ணமாகவே நிதி வசதி படைத்தஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் எவ்வளவு இயலுமோ அவ்வளவு தொகையை ஸ்வாமிக்கு அனுப்பி, வருகின்ற ஐப்பசித் திருமூலத்திற்குள் துர்லபமான ஆசார்யக்ரந்தங்கள் அனைத்தையும் அச்சேற்றுவதற்கு ஸ்வாமியை மேன்மேலும் உதஸாஹப்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.”

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம். மேலே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஸுதர்சனபத்ராதிப ஸ்வாமியின் பெருமுயற்சியினால், தற்காலம் நாம் மேற்கொண்டிருக்கும் பூர்வாசார்ய க்ரந்தப்ரகாசன கைங்கர்யத்திற்கு எண்ணூறுரூபாயும், கீர்த்திமூர்த்தியான சிங்கமையங்கார் ஸ்வாமியின் தென்னாசாரிய உபயவேதபாடசாலையில் ஒரு நாள் உபந்யாஸத்தின் மூலமாக 125 ரூபாயும் ப்ராப்தமாயிற்று. சென்னையில் வாழும் ஸ்ரீ உ. வே. Dr. ஸம்பத்ஸ்வாமி ஆயிரம் ரூபாய் அளிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி 500 ரூபாய் அட்வான்ஸாக அளித்தருளி மஹோத்ஸாஹத்தை ஊட்டியுள்ளார். P. B. A. *

திருவத்யயன கோஷ்டி.

14-11-69 தேதியன்று

ஸ்ரீ உ. வே. V. ராஜகோபாலாசாரியர் (M. L.) ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்தவிஷயம் முன்னிதழில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்ததல்லவா? அந்த ஸ்வாமிக்கு 26-11-69 தேதியில் கீழ்ப்பாக்கத்தில் அவருடைய திருமாளிகையில் திருவத்யயனம் உபயவேத பாராயணங்களுடனும் இதிஹாஸபுராண ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத்விஷயாதி படனங்களுடனும் மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது. அப்போதைய இயல்கோஷ்டியின் காட்சி து காண்மின். திருப்பரிவட்ட புஷ்ப மாலை பஹுமானங்களுடன் நிற்பவர் திருக்குமாரர் ஸ்ரீமான் V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரிய ரென்பவர். இவர் திருத்தகப்பனார்: ஸ்தானத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேணும்.

ஸ்ரீ உ. வே. அகரம் கஸ்தூரி. ராஜகோபாலையங்கார் ஸ்வாமியின் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவம்,

சித்தூரில் ஸுப்ரஸித்த ராய் விளங்கும் ஸ்ரீ உவே ஆடிடர். K. V. நரணிம் ஹன் ஸகோதரரான ஸ்ரீ ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி சின்னகாஞ்சீபுரம் தென்னண்டைமர்டவீதியில் ஸகலவித ஸம்ருத்தியுடனும் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இவரும் ஆடிடரே, இவர்க்கு 3-12-69 தேதியில் ஸ்வக்ருஹத்தில் ஷஷ்டியப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவம் லோகோத்தரமானவை திக ஸ்ரீ விளங்க நடைபெற்றது. (அதாவது) வைதி

காத்தமர்களைக் கொண்டு முன்னாடி ஐந்துநாள் வேதபாராயணம் [ஸம்ஹித பாராயணம்] இதிஹாஸபுராணபடனத்துடன் நடைபெற்றது. அப்போது அந்த

யன காலமாயிருந்தபடியால் அதற்கேற்ற திவ்யப்ரபந்த ஸேவையும் நடந்தேறியது. சாஸ்த்ரோக்த ப்ரக்ரியையில் ஆயுஷ்ய ஹோமமும் மாங்கல்யதாரணமும் ஆசீர்வாத கோஷ்டியும் சிறந்த பூரிதானங்களும் நடைபெற்றன. .... *
 — நித்யஸ்ரீர் நித்ய மங்களம். —

சென்னையில் திருப்பாவை மாநாடுகள்

சென்னை மாநகரில் ஏறத்தாழ எண்பது இடங்களில் முப்பதும் தப்பாமே திருப்பாவை காலக்ஷேபங்கள் நடைபெற்றதாக அறிகிறோம். அது தவிர, மார்கழித்திங்களில் வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் குறிப்பான சில இடங்களில் திருப்பாவை வித்வத்ஸதஸ்ஸென்னும் பெயரால் சிறியவும் பெரியவுமான கூட்டங்களும் நடைபெற்றன. மேலமம்பலம் சாரதா வித்யாநிலயம், கிருஷ்ணப்பநாயக்கன் அக்ரஹாரம் சங்கரமடம், நுங்கம்பாக்கம் பிரசன்னவேங்கடேசப் பெருமாள் ஸன்னிதி, முத்தியால்பேட்டை நவநீத கிருஷ்ணன் ஸன்னிதி ஆகிய இவ்விடங்களில் நடைபெற்ற ஸதஸ்ஸுகள் நாமறிந்தவை. “செல்வத்திருமாலால் எங்குந்திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்” என்ற ஆண்டாளநுகர்ஹம் எங்குந் தழைத் தோங்கி வருவது பற்றி மிக மகிழ்கிறோம். .... *

சென்னையில் வைணவ மகாநாடு.

உலகம் நிறைந்த புகழாளரான (மாஜி மினிஸ்டர்) K. வெங்கடசாமி நாயுடு அவர்களின் சிறந்த முயற்சியால் சென்னையில் ஸ்தாபனம் பெற்றிருக்கின்ற

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகா சங்கத்தின் 44 வது மகாநாடு சென்ற 69 டிஸம்பர் மீ 27 தேதி முதல் 30 தேதியளவான நான்கு நாட்களில் ஸ்ரீமான். சி. சஞ்சீவி நாயுடு அவர்களின் தலைமையில் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது. முதல் மூன்று நாட்களில் புருஷர்களின் சபையும், நான்காவது

நாளில் பெண்மணிகளின் சபையும் நடைபெற்றது. முதல் நாள் சபையைத் திறந்து வைத்தவர் உயர் திரு. நரசிம்மனவர்கள் சென்னை அறநிலைய ஆணையர். இப்பெரியார் அன்று சொல்லின்பமாரி பொழிந்து சபையோர்களை ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்த்தினர். மூன்று நாட்களிலும் பல சொற்பொழிவாளர்கள் வந்திருந்து வைணவ சமயச் சிறப்புகளை யெடுத்துரைத்தது பாராட்டத்தக்கது. மேன்மை தங்கிய உயர் திரு. வேணுகோபால நாயக்கர் B. A. B. L. அவர்களின் ஒத்துழைப்பினால் சபையின் திகழ்ச்சிகள் ஒழுங்குபட நடந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. வைணவமதம் தழைத் தோங்க இச்சபை நீடுழிகாலம் நிலவுமாக. .... *
.....

ஸ்ரீராமாநுஜன் 250 ல்கண்ட நமது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி 30-11-69

வரை உபகரித்தவர்களின் ஜாபிதா முன்னிதழ்களில்

(அதாவது 251, 252 களில்) வெளியிடப்பட்டது.

அதன் பிறகு 31-12-69 வரை உபகரித்தவர்களின்

ஜாபிதா வருமாறு

சென்னை.2 N.T ரகுராமகிருஷ்ணன்

„ 4.மயிலை K.K.A.ராகவாசாரியர்

„ „ P. S. கண்ணபிரான்

„ „ T.A. திருவேங்கடாசாரியர் T. V. S.

திருவல்லிக்கேணி. V.T.ரங்கஸாமி ஐயங்கார்

„ திருமணி(ராஜப்பா) நரசிம்ஹாசாரியர்

„ காவல்கழனி. விஞ்சிமூர். அனந்தாசாரியர்

„ T. Srinivasan சிங்கபெருமாள் கோவில்

„ C.S. Parthasarathi Iyengar B.A.B.L

சென்னை 7. நல்லப்பா, பார்த்தஸாரதி

ஐயங்கார்

„ 9. R. Natarajan

„ 17. S.R. திருவேங்கடம். (ஸம்பத்து)

„ 31. திருமழிசை. புத்தாமி வெங்கடா
சாரியர்

„ 33. R. சடகோபாசாரியர் (சேனங்குளம்

„ „ கபிஸ்தலம். A.ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்;

„ 34. V.Krishnaswami Iyengar

— — —

அண்ணன்கோயில் P. B திருவேங்கடாசாரியர்

„ K. ஜகன்னாதய்யங்கார்.

ரிய குளம் A.R. சேஷாத்ரிஐயங்கார்

அ Bangalore 3. Sri Betarayaswami

„N.C. இந்திரா

„ M.A.Krishnamachair

„ Rajajinagar,, E S.Bhuvanahan MA.

Coimdatore- G. மஞ்ஜுளா.

„ U.B. வேங்கடராமாநுஜதாஸர்

„ K.R. Narasimhan

Dindigal. D.ராஜகோபாலனவர்கள்

Eranakulam T.C.A. Ramanujam காஞ்சி.

Hyderabad K Jagannadhachariar

„ Srimathi Kanakamani

கரியமாணிக்கம். V. நாராயணன் (மதுரை)

கூரம். K.V. ரங்கநாதன்.

காஞ்சி. நம்பிள்ளைஸன்னிதிபகவத் விஷய

காலக்ஷேப கோஷ்டிஸமிதி. 425. Rs.

மேலவிடையல். R. விஜயராகவையங்கார்

நாங்குனேரி. D. திருமலாசாரியர் ஸ்வாமி

பணிகல்பெட். நாசிம்ஹாசாரியர்

புத்தூர் P.K. கோவிந்தராஜய்யங்கார்

புத்தூர், V. Narayanan

ஸ்ரீரங்கம் Srinivasayyengar(Rtd D.S P.

„ M. S. Ambu Iyer

சேலம். Y. K. V. ஸந்தானம் செட்டியார்

ஸ்ரீவில்லி புத்தூர் சாமுஐயங்கார்.

Tirupati. T.A.கிருஷ்ணமாசாரியர் வித்வான்

திருவள்ளூர்புரிசைகிருஷ்ணமாசாரியர்வித்வான்

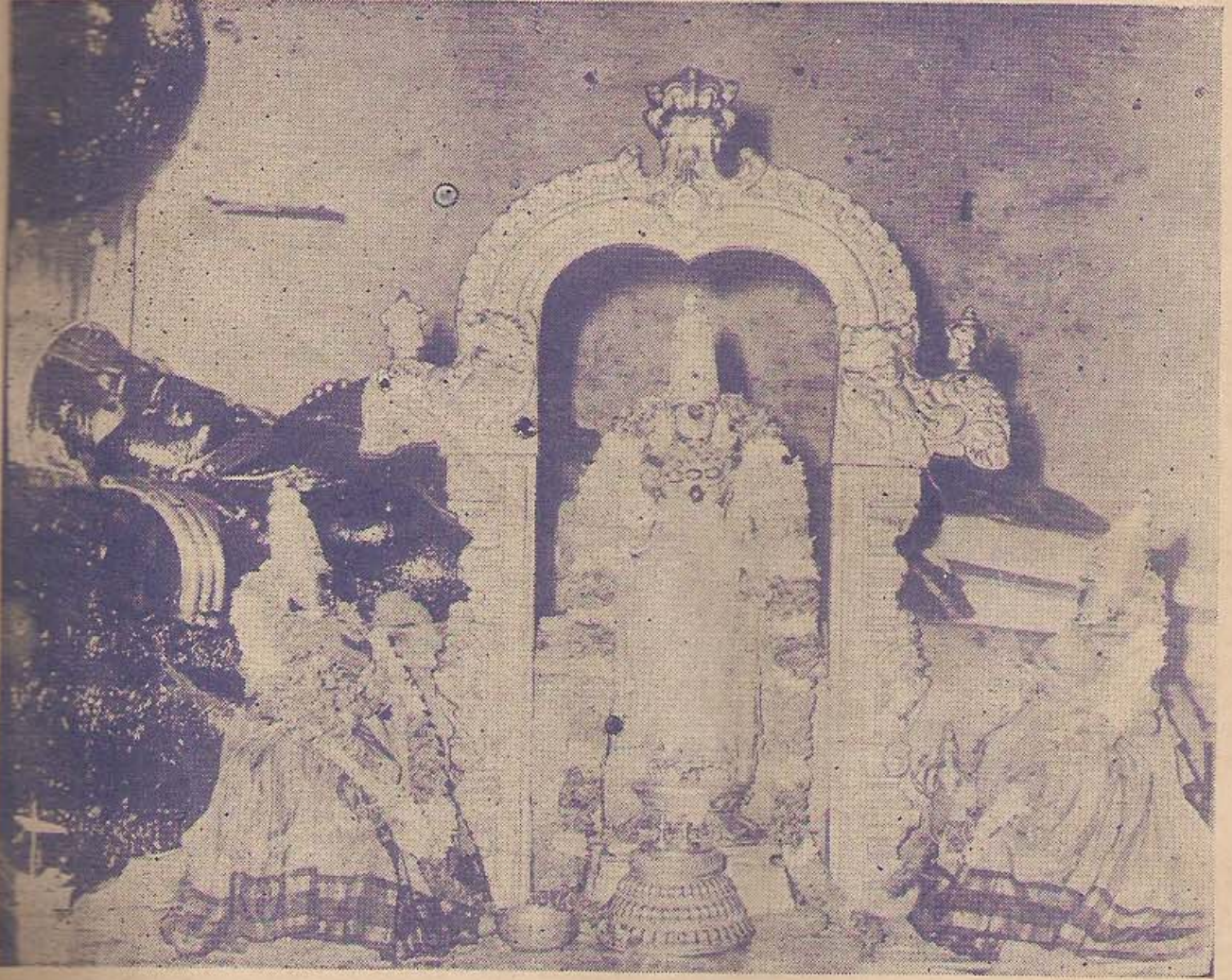
வி. பூதூர். வெங்கடஸாமி ரெட்டியார்

வித்வான்.

குறிப்பு: இதுவரை வெளியிட்ட மூன்று ஜாபிதாக்களிலும் சேராத நபர்களுக்குப் பதரிகை நிறுத்தப்பட்டது.

திருவரங்கம் பெரிய கோயில்

பெரிய பெருமாளும், நம்பெருமாளும்.

அழகிய மணவாளன்

கோயில் மணவாள மாமுனிகள்

ஸ்ரீ: ஸ்ரீரங்கநாயகாஸமேத ஸ்ரீரங்கநாதபரப்ரஹ்மணே நம: ஸ்ரீரங்கநாயகாஸமேத ஸ்ரீரங்கநாதபரப்ரஹ்மணே நம:

மணவாள மாமுனிகளின் அறுநூறாண்டு நினைவு மாலையின்முதல் மலரான

திருவரங்கத் தமிழ்மலை

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

முன்னுரை

* தென்னாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல் அவதரித்துள்ள ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களெல்லாம் ஒன்று விடாமல் தொகுக்கப்பட்டு ஸாரஸம்கேஷபமான எமது உரையுடன் வெளியிடப்படுகின்றன. தனிப் பிரபந்தமாக அவதரித்த திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான் ஆகிய இம்மூன்று தீவ்வியப் பிரபந்தங்களை முன்னம் வெளியிட்டு, அதன்பிறகு பதிகப் பாடல்களாக உள்ளவற்றை வெளியிட்டு, அதன்பிறகு தனிப்பாசுரங்களையும் துணுக்கைப் பாடல் களையும் வெளியிட்டுத் தலைக்கட்டுவோம். திருவரங்கம் விஷயமாகப் பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த பதிகங்கள் மூன்றில் முதலதான * மாதவத்தோன் பதிகத்தில் “ திருவ ரங்கத் தமிழ்மலை விட்டுசித்தன் விரித்தன ” என்றருளியதைப் பின்பற்றி இந்தத் தொகுப்புக்குத் திருவரங்கத் தமிழ்மலையென்று திருநாமஞ் சாற்றினோம். ... *

— பாடல் குறிப்பு —

திருவரங்கத் திருப்பதி நூல்கள்—3
1. திருமலை, 2. திருப்பள்ளியெழுச்சி.
3. அமலனாதிபிரான்.
— பதிகங்கள் —
ஆழ்வார்— 1. கங்குலும் பகலும்,
கவிகாழ்வார்— 1. இருளிரியச்சுடர்,
2. தேட்டருந்திறல்தேன்.
3. மெய்யில்வாழ்க்கை.
மேய்யாழ்வார்— 1. மாதவத்தோன்புத்திரன்.
2. மரவடியைத் தம்பிக்கு.
3. துப்புடையாரையடைவது.

ஆண்டாள்—தாமுகக்குந்தங்கையில்
திருமங்கையாழ்வார்—
1. உந்திமேல் நான்முகனை
2. வெருவாதாள்வாய்வெருவி
3. கைம்மானமழகளிற்றை
4. பண்டைநான்மறையும்.
5. ஏழையேதலன்கீழ்மகன்.
துணுக்கைப் பாசுரங்கள்—
ஆழ்வார்கள் பதின்மரும்.
திருவரங்கத்தமுதனார்.
மணவாளமாமுனிகள் (நூற்றந்தாதி.)

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலை

(தனியன்)

மற்றொன்றும் வேண்டா மனமே! மதிலரங்கர்
கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கீழ்—உற்ற
திருமாலை பாடுஞ்சீர்த் தொண்டரடிப் பொடியெய்
பெருமானே யெப்பொழுதும் பேசு.

மனமே	நெஞ்சே!	கழல் இணை கீழ்	இரண்டு திருவடிகளின் கீழே
மற்று ஒன்றும்	வேறொன்றும்	உற்ற	ஸம் பந்தம் பெற்றிருக்கிற
வேண்டா	(உனக்கு விரும்ப) வேண்டிய	திருமாலை	{ 'திருமாலை' என்னும் திவ்ய
	தில்லை;		{ ப்ரபந்தத்தை
மதில் அரங்கர்	{ ஸப்த ப்ரா காரங்க ளோடு	பாடும்	பாடியருளின
	{ கூடிய ஸ்ரீரங்கத்துக்குத்	சீர்	கல்யாண குணங்களையுடைய
	{ தலைவரான நம்பெருமா	தொண்டரடிப்	{ தொண்டரடிப்பொடி யாழ்
	{ னுடைய	பொடி எம்	{ வாரை
கன்று இனம்	{ (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) கன்று	பெருமானே	
மேய்த்த	{ களின் கூட்டங்களை மேய்த்	எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்
	{ தருளிய	பேசு	அநுஸந்திக்கக்கடவாய்.

மூன்றாமடியில் வெண்டளை தவறுகின்றது; “திருமாலைபாடுஞ்சீர்த் தொண்டர்பொடியெய்” என்று பாடமிருந்திருக்கும்; காலகதியில் மாறுட்டிருக்குமென்பர் பெரியோர்.

**காவலிற் புலனைவைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப்பாய்ந்து*

நாவலிட் டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்மீதே *

மூவுல குண்டுமிழ்ந்த முதல்வநின் மூங்கற்ற *

ஆவலிப் புடைமைகண்டாய் அரங்கமா நகருளானே.

மூ உலகு	எல்லா வுலகங்களையும்	புலனை	பஞ்சேந்திரியங்களையும்
உண்டு	{ (ப்ரளய காலத்திலே திரு	காவலில்	{ (வெளியில் ஓடாதபடி) சிறை
	{ வயிற்றிலே வைத்து	வைத்து	{ யில் அடைத்து
உமிழ்ந்த	{ (ப்ரளயம் நீங்கின பிறகு	கலிதன்னை	பாபராசியை
முதல்வ	{ அவற்றை) வெளிப்படுத்திய	கடக்க பாய்ந்து	வெகுதூரம் உதறித்தள்ளி
	ஜகத்காரணபூதனே!	நாவலிட்டு	ஜயகோஷம் செய்து
	அரங்கமா நகருளானே!—;	நமன் தமர் தலை	{ யமபடர்களின் தலைமேல்
நின் நாமம்	{ உனது திருநாமத்தைக் கற்றத	கள் மீதே	
கற்ற	{ னாலுண்டான	உழி தருகின்றோம்	அடியிட்டுத் திரிகின்றோம்.
ஆவலிப்	{ செருக்கினாலே	(கண்டாய்—முன்னிலை அசைச்சொல்)	
புடைமை			

***—அடியார்களைக் காத்தருளும் திறம் நன்கு விளங்கும்படி கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளும் பெருமானே!, உன் திருநாமத்தை நான் கற்றதனால் பெற்றபேற்றின் கனத்தைக் கண்டாயே! அஹஹ! என்னைத் தீவழியில் செலுத்தி உனக்கு விலக்காக்கின பஞ்சேந்திரியங்களை அவற்றின் ஸ்வாதந்திரியம் ஒன்றும் ஒங்கவொண்ணாதபடி அழுக்கி, இத்தனை நாளாக இவற்றை அழுக்கியாளமுடியாதபடி தடையாய்க்கிடந்த பாபங்களையும் உதறிவிட்டு, இதனால் நரக பாதையில் நின்றும் பயம் தவிர்ந்து யமகிங்கரர்களின் தலைமேல் அடியிட்டுத் திரியா நின்றேன். எனது செருக்கு எப்படிப்பட்டது! பாராய் என்கிறார்.

நாமசித்தல்—தோற்றவர் முன்னே ஜயித்தவர்கள் தமது வெற்றியைக் கூறிக் கோஷித்தல். “உழிதருகின்றேன்” என்று ஒருமையாகக் கூறாமல் பன்மையாகக் கூறியவித்தால் ஒரு புண்ணியசாலியின் ஸம்பந்தத்தாலே பல பாபிகளும் பேறு பெறவர்களென்னும் சாஸ்த்ரார்த்தம் வெளியாம்: அதாவது-நானொருவன் நின் நாமம் கற்க, அந்த மாஹாத்தியத்தால் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் நமன்றமர் தலைகளில் அடியிடும்படியானமையுண்டாயிற்றென்கை. வாலியின் பெயர் செவிப்பட்ட வளவில்தானே அஞ்சிச் சுரமடைந்துகிடந்த ஸுகீவ மஹாராஜர் இராம பிராண அண்டைகொண்ட பலத்தாலே கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே சென்று அறை கூவினுப்போல இவரும் கீழெல்லாம் நமன்தமர்க்கு அஞ்சிக்கிடந்து இன்று திரு நாமத்தை அண்டைகொண்டபலத்தாலே அவர்கள் தலைகளிலே ஸபரிகரராய் அடியிட்டுத் துவைக்கிறார். ... .. (1)

**பச்சைமா மலைபோல்மேனி பவளவாய் கமலச்செங்கண் *

அச்சுதாவமரேறே ஆயர்தம் கொழுந்தேயென்னும் *

இச்சுவை தவிரயான்போய் இந்திர லோகமாளும் *

அச்சுவை பெறினும்வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.

2

அரங்கமா நகருளானே!—;

பச்சைமா மலை { பச்சுமை நிறமுள்ள பெரியமலை
போல் மேனி { போன்ற திருமேனியையும்
பவளம் வாய் { பவளம் போன்ற சிவந்த திரு
வாயையும்
சேம் கமலம் { செந்தாமரை மலர் போன்ற
கண் { திருக்கண்களையுமுடைய
அச்சுதா { அச்சுதனே!
ஆயர் ஏறே { நித்பஸூரிகளுக்குத் தலை
வனே!
ஆயர்தம் { இடையர் குலத்தில் தோன்
கொழுந்தே { றிய இளங்குமரனே,

என்னும்

இச்சுவை
தவிர

யான் போய்

இந்திர லோகம்
ஆளும்

அச்சுவை

பெறினும்

வேண்டேன்

{ என்று (எனது) வாயினுற்
சொல்லுவதனால் (எனக்கு)
உண்டாகின்ற

{ இந்த அநுபவருசியை
விட்டு விரும்படி

{ யான் (இவ்வுலகத்தினின்றும்
நீங்கிப் பரமபதத்திற்குச்)
சென்று

{ (அந்தப்) பரமபதத்தை ஆளு
கின்ற

{ அந்த அநுபவருசியை

{ அடைவதாயிருந்தாலும்

{ (அதனை) விரும்பமாட்டேன்.

***—இப்படித் திருநாமங் கற்ற ஆழ்வாரை நோக்கிப் பெரியபெருமாள் “ஆழ் வீர்! நம்பேர் சொன்னவர்களுக்கு நாம்கொடுப்பதொரு நாடு உண்டு; அததைத் தருகிறோம், கொள்ளும்” என்ன; இவ்வுலகத்திலிருந்தபடியே திருநாமத்தைச் சொல்லி அதனால் பெறக்கூடிய இனிமைக்கு, பரமபதத்திற்போய் அநுபவிக்கின்ற அந்த அநுபவத்தினால் தோன்றும் இனிமையும் ஈடாகாது; அது எனக்கு வேண்டா என்கிறார். “ஸநேஹோ மே பரமோ ராஜந் த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ, பக்திச்ச த்யதா வீர்! பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி.” என்ற திருவடியின் வார்த்தையை நினைப்பது. பச்சை, நீலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம் பெருமானது காளமேகத் திருவுவருத்திற்குப் பச்சைமலையை உவமைகூறினார். (2)

வேதநூல் பிராயம்நூறு மனிசர்தாம் புகுவரேலும் *

பாதியு முறங்கிப்போகும் நின்றவிப் பதனையாண்டு *

பேதைபாலக னதாகும் பிணிபசி முப்புத்துன்பம் *

ஆதலால் பிறவிவேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.

3

அரங்கமாநகருளானே!—			
மனிசர் தாம்	மநுஷ்யர்கள்	அது ஆகும்	{ நெஞ்சால் நினைக்கவும் தகாத யெளவநாவஸ்தையாயும்
வேதம் நூல்	வேத சாஸ்திரத்திற் படியே	பிணி	{ வியாதிமயமாயும்
நூறு பிராயம்	{ நூறு பிராயம் வாழ்ந்திருப்பர்	பசி	{ ஐந்து இந்திரியங்கட்கும்
புதுவரேலும்	{ களையானாலும்		{ ஐந்து விஷயங்களிலுமுண்
பாதியும்	{ அந்த சதாயுஸ்ஸில் பாதி	மூப்பு	{ டான ஆசையைத் தொலைக்
	{ யான ஐம்பது வருஷமும்		{ கும் காலமாயும்
உறங்கி போகும்	உறக்கத்தாலே கழியும்;	துன்பம்	{ கிழத்தனமாயும்
நின்ற இப்	{ மிகுந்த ஐம்பது வருஷம்		{ மற்றும் பல துன்பங்களாகவும்
பதினையாண்டு	{	ஆதலால்	{ கழியும்;
	{ சிசுவாயிருக்கும் அவஸ்தை		{ இப்படி ஆயுஸ் முழுவதும்
பேதை	{ யாயும்	பிறவி	{ அநித்த பரம்பரையாய்க்
பாலகன்	{ 'சிறுபயல்' என்னுள் படியான	வேண்டேன்	{ கழிகிறபடியால்
	{ அவஸ்தையாயும்		{ ஜன்மத்தை
			{ விரும்புகிறேனில்லை.

***—உலகத்தில் மாணிடப்பிறவியென்பது ஜன்மந்தர ஸஹஸ்ரநற்றவங்களாலேபெறக்கூடியது; அதனை வருந்திப்பெற்றாலும், கர்ப்பத்திலேயும், பிறந்தவுடனும், நாலுநாள் கழித்தும் சில மாதங்கள் கழித்தும் சில வருடங்கள் கழித்தும் இறக்கக்கூடியவர்கள் பெரும்பான்மையரேயன்றி, வேதசாஸ்திரத்தில் 'சதாயுர்வை புருஷ:' [மனிதன் நூறு பிராயம் வாழ்பவன்] என்று கூறியுள்ளபடி தீர்க்காயுஸ்ஸாக வாழக்கூடியவர் மிகச் சிறுபான்மையரே; விதிவசத்தால் சிலர் நூறு பிராயம் புக்கு வாழப்பெற்றாலும் அவரது வாழ்நாள் கழியும் வகையை ஆராய்ந்தால் ஒரு நொடிப் பொழுதாவது நற்போதாகக் கழிய வழியில்லை. ஸூர்யன் அஸ்தமித்து மீண்டும் உதிக்குமளவும் உறங்குவது ஒருநியமமாக வந்துவிட்டபடியால் அஹோராத்திரமாகிய ஒரு தினத்துக்கு உள்ள அறுபது நாழிகையில் முப்பது நாழிகை உறக்கத்தில் கழிகிற கணக்கில் பாதி ஆயுஸ்ஸாகிய ஐம்பது வருஷம் உறக்கத்தால் கழிந்ததாகிறது; மற்ற பாதியான வாழ்நாளில்—தன்னுடைய ஹிதாஹிதம் தாயின் அதீனமாயிருக்கும் சிசுவாவஸ்தையாய்ச் சிலகாலமும், எத்தனை தீம்புகள் செய்தாலும் சீறவொண்ணாதபடி செல்வப்பிள்ளை பருவமாய்ச் சிலகாலமும், பிறகு யௌவநம் வந்து புகுந்து விஷயாந்தரங்களிலே மண்டித்திரியும் பருவமாய்ச் சிலகாலமும், இங்ஙனே இந்திரியச் சிறையிலே அகப்பட்டுத் தடுமாருநிற்க இடிவிழுந்தாற்போலே வந்து புகுதிற கிழத்தனமாய்ச் சிலகாலமும், "அத்யுத்தகடை: புண்யபாபாரிஹைவ பலமச் சூதே" [வரம்பு கடந்த புண்ய பாபங்களின் பலனை இப்பிறவியிலேயே அநுபவிக்கிறான்] என்றபடி யௌவநத்திற் செய்த எல்லை கடந்த குறும்புகட்குப் பலனாக எய்தும் பிணிகளால் வருந்துவதாய்ச் சிலகாலமும், பசியினால் ஒன்றும் தோன்றாதபடி இடர்ப்படுவதாய்ச் சிலகாலமும், ஒருபக்கத்தில் மகன் செத்தான் என்று கேட்டு அழுவதும், மற்றொரு பக்கத்தில் மனைவி செத்தான் என்று கேட்டு அழுவதுமாய் இப்படி ஸம்ஸாரத் துன்பங்களில் ஆழ்ந்து செல்லும் நாளாய்ச் சிலகாலமும் கழிவதால் இத்துன்பங்களை அநுபவிப்பதற்கு இன்னும் சிறிது ஆயுள் கடன் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியதாமேயன்றி உள்ள வாழ்நாளில் ஆத்மவைப்பற்றிச் சிறிதாகிலுஞ் சிந்திக்கப் பொழுதுகிடைப்பரிது; ஆதலாலிப்பிறவி எனக்கு வேண்டா என்கிறார். (3)

மொய்த்தவல் வினையுள்ளின்று முன்றெழுத் துடையபேரால் *

கத்திர பந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான் *

இத்தனை யடியராஅர்க்கு இரங்கும் நம்மரங்கனைய *

பித்தனைப் பெற்றுமந்தோ பிறவியுள் பிணங்குமாறே.

பெயர்ந்த
யல் விளையுள் } அடர்ந்து கிடக்கிற
கின்ற } கொடிய பாபராசியினுள்ளே
முதலானவரால் } கட்டுண்டிருந்தும்
கூடப் போய்த் } கோவிந்த நாமத்தாலே
கூடப் போய்த் } கைத்ரபந்துவுமன்றே
பாங்கதி } சிறந்த பதவியை
கண்டு கொண் } கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றான்;

இத்தனை அடி } இவ்வளவு ஆறுகூல்யமுடைய
யர் ஆனுக்கு } யவர் + ட்கும்
இரங்கும் } அநுள் புரிகின்ற
நம் அரங்கள் } நம் அழகிய மணவாளனாகிற
ஆய பித்தனை } ஆச்சரித வியாழ்ச்சுதலை
பெற்றும் } சேஷியாகப் பெற்று வைத்தும்
பிறவியுள் } ஸர் ஸாரத்திலகப்பட்டு
பிணங்கும் ஆறே வருந்துகிற விதம் என்னே!
அந்தோ ஐயோ!

***—இப்பாட்டு முதல் பதினான்காம் பாட்டளவும் பகவத் விஷயத்திலே தம்மையப்போல் ஆழங்காற்படாமல் உடலுக்கே கரைந்து நைந்து திரியும் ஸம்ஸாரிகளின் இழவைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தளர்ந்து ஒரு பக்கத்தில் ஆச்சரியப்பட்டும், மற்றொரு பக்கத்தில் வருத்தப்பட்டும் இன்னொரு பக்கத்தில் வெறுப்புற்றும் இன்னுமொரு பக்கத்தில் நிந்தித்துக்கொண்டும் பேசுகிறார்.

மூன்றெழுத்துடைய பேரால்—இன்ன திருநாமமென்னுதே ரஹஸ்யமாய்ச் சொல்லிற்று—ருசி பிறந்த பின்பு 'அந்தத் திருநாமம் எது?' என்று விரும்பிக் கேட்டால் அப்போதைக்கு உபதேசிப்போமென்றும்.

கத்திரபந்து—பிராமணர்களுள் அதமனை 'ப்ரஹ்மபந்து' என்கிறாப்போலே, கைத்திரபந்துகள் அதமனை கைத்ரபந்து என்கிறது. நம்முதலிகள் கோஷ்டியில் 'நாலூரான்' என்றாற்போலே ரிஷிகள் கோஷ்டியில் 'கைத்ரபந்து' என்றால் செவிபுதைக்கும்படியாய்த்திருப்பது' என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. நாலூரானுடைய கொடுமை கூரத்தாழ்வான் சரிதத்தில் காணத்தகும்.

பாங்கதி—பரகதி என்றவாறு; அதாவது பரமபதப்ராப்தி. கோவிந்தநாம ஸங்கீர்த்தனத்தால் பாபராசியில் நின்றும் விடுபட்டவளவேயன்றி, ஐச்வரியம் கவலையம் முதலிய கைத்ர பலங்களைப் பெற்றொழியாதவளவேயுமன்றி நித்ய ஸாரிகளுடைய நித்யாநுபவத்தையன்றே அவன்றன் பெற்றது. (4)

பெண்டிரால் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோரிடும்பையுண்டு *
உண்டிராக் கிடக்கும்போதும் உடலுக்கே கரைந்துநைந்து *
தண்டுழாய் மாலைமார்பன் தமர்களாய்ப் பாடியாடி *
தொண்டுபூண்டமுதமுண்ணுத் தொழும்பர்சோறுகக்குமாறே.

5

பெண்டிரால் } மனைவியரால்
கசங்கள் } ஸகல ஸுகங்களையும்
உய்ப்பான் } அநுபவிப்பதாகக் கருதி
பெரிபது ஓர் } மிகப் பெரிதான துயரங்களை
குடும்பை } மேற்கொண்டு
முண்டு } இராப்பொழுதிலே
தூ } புஜித்து
பண்டு } படுக்கையிலே சாயும்
கிடக்கும் } போதும்
போதும் } சரீரத்திற்காகவே கவலைப்
உடலுக்கே } பட்டு
கரைந்து } நெஞ்சு உடையப்பெற்று

தண் துழாய் } குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலை
மாலை மார்பன் } யைத் திருமார்பிலணிந்த
தமர்கள் ஆய் } பெருமானது அடியாராய்
பாடி } (அவன் ருணங்களை வாயா
ரப்) பாடி
ஆடி } (பரவசராய்க்) கூத்தாடி
தொண்டு } (இவ்வகைகளாலே) சேஷ
பூண்டு } வருத்தியை மேற்கொண்டு
அமுதம் } (பகவத் குணநுபவமாகிற)
உண்ண } அமுதத்தைப் புஜிக்கப்
தொழும்பர் } பெருத நீசர்
சோறு உகக்கும் } சோற்றை விரும்பும் வகை
ஆறே } என்னோ!

* * *—பெண்களோடு அணைந்து சுகத்தை அநுபவிக்க விரும்புதல் தீயோடு அணைந்து விடாய்தீர நினைப்பதையும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கி ஸுகம் பெற நினைப்பதையுமொக்கு மென்பார்—பெண்டிரால் சுகங்களுய்ப்பான் பெரியதோ ரிடும்பை பூண்டு என்கிறார். ஐயோ! துக்கத்திற்கு ஸாதநமானவற்றையே சுகத் திற்கு ஸாதநமாக நினைப்பதே! இப்படியுமொரு மயக்கமுண்டோ! பிறழக்கவேணு மென்று நினைப்பாரும் விஷத்தையுண்பரோ! என்றவாறு. .... (5)

மறஞ்சுவர் மதிளெடுத்து மறுமைக்கே வெறுமைபூண்டு *
புறஞ்சுவ ரோட்டைமாடம் புரளும்போதறியமாட்டீர் *
அறஞ்சுவ ராகிநின்ற அரங்கனார்க் காட்செய்யாதே *
புறஞ்சுவர் கோலஞ்செய்து புள்கவ்வக் கிடக்கின்றீரே.

மறம் சுவர் கொடுமையாகிற சுவரை
மதிள் எடுத்து மதிளாக எழுப்பியும்,
மறுமைக்கு ஆமுஷ்மிக பலத்திற்கு
வெறுமை { ஏழ்மையை மேற்கொண்டும்
பூண்டு { இருக்கிற நீங்கள்
புறம்சுவர் வெளிச்சுவராய்
ஓட்டை அறித்யமான
மாடம் சரீரமானது
புரளும்போது தரையில் விழும் காலத்தை
அறியமாட்டீர் அறியமாட்டீர் ;

அறம் சுவர் } தர்மமே ப்ரக்ருதியாக நிற்கிற
ஆகிநின்ற }
அரங்கனார்க்கு அழகிய மணவாளனுக்கு
ஆள் செய் } அடிமை செய்யாமல்
யாதே }
புறம் சுவர் வெளிச்சுவரான உடம்பை
கோலம் செய்து அலங்கரித்து
புள்கவ்வ { (சுடுகாட்டுப்) பறவைகள் கவ்
கிடக்கின்றீரே } விக்கொள்ளும்படி
கிடக்கின்றீர்களே.

* * *—விஷயங்கள் அற்பமென்றும் அஸ்திரமென்றும் கீழ்க்கூறிய ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் “விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ்திரத்வம் முதலிய பலதோஷங்களுள்ளன வாயினும் அவற்றை நாங்கள் விடவேணுமென்ற நியதி இல்லை; ஒரு விஷயத்தில் பூர்ணமான அனுபவத்தைப் பெருதொழிவோமாயினும் விஷயங்கள் பலஉளவாகையால் ஒன்றில் இல்லாத நன்மையை வேறொன்றிலே கூட்டிக்கொண்டு அனுபவிக்கிறோம் போம்” என்று சொல்ல, “அப்படியே யானாலும் அந்த விஷயங்களை அநுபவிக்கக்கூடிய நபர் ஸ்திரமாயிருக்கவேணுமே; அவ்விஷயங்களைப்போலவே போக்தாக்களான நீங்களும் அஸ்திரர்கிடீர்” என்கிறார் இப்பாட்டால். ... (6)

புலையற மாகிநின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம் *
கலையறக் கற்றமாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதாம் *
தலையறப் புண்டும்சாகேன் சத்தியங் காண்மீனையா *
சிலையினு விலங்கை செற்ற தேவனே தேவனாவான்.

7

கலை சாஸ்திரங்களை
அற கற்ற மாந் } நன்றாக ஓதின மனிதர்
தர்தாம் }
புலை அறம் ஆகி } நீச தருமமாயிராநின்ற
நின்ற }
புத்தொடு சம } பெளத்தமதம் கைபணமதம்
ணம் எல்லாம் } முதலிய எல்லா மதங்களையும்
காண்பரோ } நெஞ்சாலேதான் ஆராய்வார்
களோ? }
கேட்பரோ } காதுகொடுத்துத்தான் கேட்ப
பார்களோ? (அது நிற்க)

தலை அறப் } என் தலையானது அறுக்கப்
புண்டும் } பட்டாலும்
சாகேன் } நான் சாகமாட்டேன்;
சத்தியம் } இது சத்தியம்;
ஐயா } ஸ்வாமிகளே!
காண்மீன் } (ப்ரத்யகைமாகக் காட்டு
கிறேன்) பாகுங்கள்;
சிலையினால் } வில்லாலே
இலங்கை செற்ற } இலங்கையை நாசஞ்செய்த
தேவனே } எம்பெருமானே
தேவன் }
ஆவான் } ஸர்வேச்வரனெனப் படுவன்.

***—‘தொண்டுபூண்டமுதமுண்ணுத்தொழும்பர்’ என்றும், “புள் கவ்வக் கிடக்கின்றீரே” என்றும் எங்களை இகழ்ந்துரைப்பதிற் பயனென்? ஸம்ஸாரத்தின் இயல்பு இப்படியிராநின்றது; அன்றியும் “தொண்டுபூண்டு அமுதமுண்போமென்று பார்த்தாலும் எந்தத் தேவனை வணங்கி வழிபடுவதென்று தெரியவில்லை; நாங்கள் பரதேவதா நிச்சயம்பண்ண மாட்டாமையாலே ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்கிறோம்; எங்கள் மீது குற்றமென்?” என்று சில ஸம்ஸாரிகள் கூற, அவர்களைத் தெளிவிக்க விரும்பிய ஆழ்வார், தேவதா நிஷ்கர்ஷம் பண்ணித்தருகிறாரிப்பாட்டில். ... (7)

வெறுப்போடு சமணர்முண்டர் விதியில்சாக்கியர்கள் * நீன்பால்
பொறுப்பரியனகள்பேசில் போவதே நோயதாகி *
குறிப்பெனக் கடையுமாகில் கூடுமேல் தலையையாங்கே *
அறுப்பதே கருமங்கண்டாய் அரங்கமா நகருளானே. 8

அரங்கமா நகருளானே !			
வெறுப்போடு	{ (பகவத் விஷயத்தைக் கேட்க பொருத) வெறுப்போடு கூடிய	போவது	{ முடிந்து போவது (உத்தமம், அங்ஙனன்றியே)
		எனக்கு	{ (பகவத் விரோதிகளின் ஸத்தையையும் பொருத) எனக்கு
சமணர் முண்டர் விதி இல் சாக்கியர்கள் நிக்பால்	சுமணர்களும் சைவர்களும் பாக்கியஹீனரான பௌத்தர்களும் உன் விஷயத்திலே	குறிப்பு அடையும் ஆகில்	{ இலக்கு வாய்க்குமாகில் (அதற்குமேல்)
பொறுப்பு யனகள் பேசில் அதுவே நோய் ஆகி	பொறுக்க முடியாத வார்த்தைகளை சொல்லுவார்களாகில் அந்த நிந்தைகளைக் கேட்டதே வியாதியாய்	கூடுமேல் ஆங்கே தலையை அறுப்பதே கருமங்கண்டாய்- செய்யத் தக்கதுகாண்.	{ (எனக்கு சக்தியும்) கூடுமாகில் உன்னை நிந்தித்த அவ்விடத்திலேயே அவன் தலையை அறுத்துத் தள்ளுகையே

***—வெறுப்போடு—ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டன்றியே நிஷ்காரணமாக எம்பெருமானுடைய பெருமை என்றால் சிவீலென்று திரஸ்கரிக்கையாகிற வெறுப்போடுகூடிய புறச்சமயிகள், ஸாத்விகர் காது கொடுத்துக் கேட்கப்பொருத உன் விஷயமான தூஷணங்களைப் பேசும்போது அப்பேச்சுக்கள் ஒரு ஸாத்விகன் காதில் விழுந்தால், அவன்றான் மெய்யே ஸாத்விகனாகில் அந்த சுஷணத்திலேயே தன்னடையே உயிர் துறக்கவேணும் என்கிறார்—முன்னிரண்டடிகளால். உயிர் துறப்பதற்கு நோய் முதலிய சில வியாஜங்கள் நேரவேண்டுமே என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமென்றெண்ணி “போவதே நோயதாகி” என்கிறார். பகவந்நிந்தையைக் கேட்பதற்கு மேற்பட்ட நோய்கூட உலகத்திலுண்டோ? என்பது கருத்து. விஷ்ணுத்வேஷிகள் சொல்லுகிற தூஷணங்களை அநுவதிக்கவேண்டுமானால் அவற்றைத் தாம் முன்னம் நெஞ்சால் நினைத்தாகவேண்டு மாதலால் அங்ஙனம் நினைப்பதையும் கொடிய பாவமாகக்கருதி “பொறுப்பரியனகள்” என்று ஸமுதாயமாகச் சொல்லுகிறார். பின்னடிகளால் இவ்வாழ்வாருடைய வீரவைணவம் விளங்கும்.

மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மாமிடங்காள் *
உற்றபோ தன்றிநீங்கள் ஒருவனென்றுணரமாட்டீர் *
அற்றமே லொன்றறியீர் அவனல்லால் தெய்வமில்லை *
கற்றிமை மேய்த்தவெந்தை கழலினை பணிமீனீரே.

மதி இலா	தத்துவஞானமில்லாத	மேல்	(பதப்பொருளுக்கு) மேற்பட்ட
மாண்டிங்காள்	மனிதர்களே!	அற்றம்	மறைபொருளை (தாற்பரி
மற்றும்	{ (நான் சொல்லுகிறவனைத்)	ஒன்று அறியீர்	யத்தை) சிறிதும் அறியமாட்டீர்கள்;
ஓர் தெய்வம்	{ தவிரவும்		(இனி முடிவுப்பொருளை நீங்கள்
உண்டே?	{ (சரணமாக அடையக் கூடிய		உணருமாறு கூறுவேன்;)
நீங்கள்	{ வேறு) ஒரு தெய்வம்	அவன் அல்லால் அந்த எம்பெருமான் தவிர	
	{ உண்டே? [இல்லை]	தெய்வம் இல்லை	{ (சரணமடையக்கூடிய) தெய்
உற்ற போது	{ நீங்கள்		வம் (வேறென்று) இல்லை;
அன்றி	{ (சரணமடைந்த அந்த	கன்று இனம்	{ (ஆகையால்)
	{ கஷுத்ர தேவர்கட்கு) ஒரு	மேய்த்த	{ கன்றுகளின் கூட்டங்களை
ஒருவன் என்று	{ ஆத்து நேர்ந்த காலத்தி	எந்தை	{ (மிக்க உகப்போடு) மேய்த்து
உணரமாட்டீர்	{ லல்லாமல் (மற்றைக்காலத்	கழல் இணை	{ வந்த எமது ஸ்வாமியான
	{ தில்,	நீர் பணியின்	{ ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய
	{ (நான் சொல்லுகிற இவன்)		இரண்டு திருவடிகளையும்
	{ ஒருவனே கடவுள் என்பதை		{ நீங்கள் சரணமாகப் பற்றுங்
	{ அறியமாட்டீர்கள்;		கள்.
	{ (நீங்கள் இப்படி அறியாமல்க்குக் காரண		
	{ மென்னவெனில்; வேதத்திலே)		

***—பலதேவரையும்பற்றிக் கூறுகிற வேதத்தின் உட்பொருளை நுட்பமாக ஆராய்ந்து அறியுந்திறமை யில்லாமையால் நீங்கள் தேவதாந்தரங்களைப் பற்று கின்றீர்கள்: 'ஒரு குறையும் வாராமல் உன்னைப் பாதுகாக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி பாணஸூரனது வாசலிலே பரிவாரத்தோடு பாதுகாவலாயிருந்த சிவன் அந்த வாணசுரனை எதிர்த்துவந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோடு போர் செய்யமாட்டாமல் தோற்று ஓடினபோது அந்தச் சிவனுடைய வலியின்மையை அந்த வாணன் கண்டறிந்ததுபோல, நீங்களும் சரணமாகப் பற்றியிருக்கிற தேவதாந்தரங்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து நேர்ந்தால்தான் அத்தெய்வங்களின் பலஹீநத்வத்தைக் கண்டறிவீர்கள்; நீங்கள் இப்படி பரமாத்மாவைத் தவிர்த்து இதர தேவதைகளைப் பற்று தற்குக் காரணம் நுமக்குப் பகுத்தறிவு இல்லாமையே. உண்மையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை. ஆகையால் நீங்கள் அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவையே சரணமாகப் பற்றுங்களென்று உபதேசிக்கின்றனரென்க. (9)

நாட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோ ருள்தன்னிலே *
காட்டினான் திருவரங்கம் உய்பவர்க் குய்யும்வண்ணம் *
கேட்டிரே நம்பிமீர்காள் கெருடவாகனனும் நீற்க *
சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்பார்த் திருக்கின்றிரே. 10

எங்கும்	எல்லா விடங்களிலும்	காட்டினான்	காண்பித்தருளினான்;
தெய்வம்	{ (அம்மன் பிடாரி முதலான	நம்பிமீர்காள்	{ 'நமக்கு ஒன்றலும் குறை
	{ தாமஸ்) தேவதைகளை		யில்லை' என்று நினைத்திருப்
நாட்டினான்	{ (ராஜஸர்க்கும் தர்மஸர்க்கும்	கேட்டிரே	{ (நான் சொல்வதைக்) கேட்
	{ ஆசிரயிக்கலாம்படி எம்பெரு	கெருட வாக	டீர்களா?
	{ மாண்) நிலைநிறுத்தி யிருக்கி	னன் நிற்கவும்	{ கருடனை வாஹனமாகவுடைய
உய்பவர்க்கு	{ ருண்;		{ பெருமான் விளங்கா நிற்கச்
	{ உஜ்ஜீ விக்க விரும்புமவர்		செய்தேயும்
	{ கட்கு		{ (தேவதாந்தரங்களைப் பற்றுகிற நீங்கள்)
உய்யும் வண்	{ உஜ்ஜீ விக்கலாம்படி	சேட்டை தன்	{ மூதேவி யிடத்தினின்றும்
ணம்		மடியகத்து	
நல்லது ஓர்	{ தனது ஒப்பற்றதொரு க்ருபை	செல்வம்	{ ஐச்வரியம்பெற நினைத்திருக்
அருள் தன்	{ யினால்	பார்த்து இருக்	{ கிறீர்கள் போலும்.
னாலே		கின்றீர்	
திரு அரங்கம்	அரங்கமாநகரை		

***—நீர் சொல்லுகிற எம்பெருமானொழிய வேறொரு தேவதையும் புகலன் றுகில், உலகில் பல பல தேவதைகள் அவ்வவர்களால் கொண்டாடப்படுவதற்கும், அக்கொண்டாட்டத்திற்கு ஏற்ப அத்தேவதைகள் பயன் அளித்து வருவதற்கும் என்ன காரணம்? பயன் கொடுக்கிற சக்திவாய்ந்த தேவதைகளைப் பற்றுவதால் என்னபாதகம் விளையும்? என்று சில மாந்தர் கேட்க; அவர்களுக்கு விடையளிக்கிற பாட்டு இது. சேட்டை—மூத்தவள் என்னும் பொருளதான 'ஜ்யேஷ்டா' என்ற வட சொல் விகாரம். மூதேவியென்பவள் பிராட்டிக்கு முற்பிறந்தவள். தாரித்திரியம், தூத்ருஷ்டம், உறக்கம், சோம்பல், மூடத்தனம் முதலியவை உள்ளவனை 'மூதேவி' என்று நித்திப்பது ப்ரஸித்தம். ஆகையாலே மூதேவியென்பவள் ஸகல அச்லீலங் களுக்கும் மூலஸ்தானம். ... .. (10)

ஒருவில்லாலோங்குமுந்நீர் அடைத்துலகங்களுய்ய *
செருவிலேயரக்கர்கோனைச் செற்றநம்சேவகனார் *
மருவியபெரியகோயில் மதிள் திருவரங்கமென்னு *
கருவிலே திருவிலாதீர் காலத்தைக்கழிக்கின்றீரே.

11

ஒரு வில்லால்	{ சார்ங்கம் என்கிற ஒரு வில் லாலே,	பெரியகோயில்	{ பெருமை தங்கிய கோயிலா வது
ஒரு முந்நீர்	{ கொந்தளிக்கிற கடலை அணை கட்டி	மதிள் திரு	{ ஸப்தப்ராகாரங்கள் குழந்த ஸ்ரீ ரங்ககோத்தரம்
உலகங்கள் உய்ய	{ லோகமெல்லாம் வாழும்படி போர்க்களத்திலே	என்னு	{ என்று சொல்லமாட்டாத
செருவிலே	{ இராவணனை முடித்தருளின	கருவிலே திரு	{ கர்ப்ப நிர்ப்பாக்யர்களே !
அரக்ககோனை	{ நமக்குத் தலைவரும் மஹா வீரருமான பெருமாள்	இலாதீர்	{ (பகவதநுபவத்துக்காகக் கண்ட) காலத்தை
செற்ற	{ பொருந்தி வாழ்வதற்கு இட மான	காலத்தை	{ பாழே போக்குகிறீர்களே !
நம் சேவகனார்		கழிக்கின்றீர்	
மருவிய			

***—இராமபிரானும் கண்ணபிரானுமாய் அவதரித்த பெருமானுரானே திருவ ரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறான்; ஜாயமானகால கடாஷுமில்லாமை யாலன்றோ நீங்கள் இழக்கிறது! என்று கோஷித்துக்கூறுவது இப்பாட்டு. .... (11)

நமனும்முற்கலனும்பேச நரகில்நீன்றுர்கள்கேட்க *
நரகமேசுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடையநம்பி *
அவனதுரங்கமென்னுது அயர்த்துவிழ்ந்தளியமாந்தர் *
கவலையுள்படுகின்றரென்று அதனுக்கேகவல்கின்றேனே.

12

யமதர்மராஜாவும்	{ முத்தலபகவானும் ஒருவர்க் கொருவர்	நரகமே	{ அந்த நரகந்தானே
வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்க	{ அந்த வார்த்தை நரகத்திலே பாப பலன்களை அனுபவிக்க கிற பாவிதளின் காதில் பட்டவளவிலே	சுவர்க்கம்	{ ஸ்வர்க்க லோகமாய்விட்டது என்று சொல்லுதற்கீடான மேன்மைவாய்ந்த
		ஆகும்	
		நாமங்கள்	{ திருநாமங்களுடைய
		உடைய	
		நம்பி அவனது	{ பரிபூரண எம்பெருமானுடைய திவ்யதேசம்
		ஊர்	

அரங்கம் என்னது	{ திருவரங்கமாகும் என்று சொல்லாமல்	கவலையுள் படு	{ துக்கத்திலே அகப்படுகிறார் கின்றார் என்று { களேயென்று
அளிய மாந்தர் அயர்த்து	{ அருமந்த மனுஷ்யர்கள் (ஸ்வரூபத்தை) மறந்து	அதனுக்கே	அதற்காகவே
வீழ்ந்து	{ (விஷயாந்தரப் படுகுழியிலே) விழுந்து	கவல்கின்றேன்	நான் கவலைப்படா நின்றேன்.

* * *—திருநாமத்தின் பெருமையை நான் அறியாதிருந்தேனாகில் ஸம்ஸாரிகளைப்பற்றிக் கவலைப்படமாட்டேன்; மனுஷ்யஜந்மம் எளிதிற் பெறக்கூடுமாயின் நான் கவலைப்படமாட்டேன்; இவர்கள் உஜ்ஜீவநத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய காரியம் மிகப்பெரியதாயின் கவலைப்படமாட்டேன். திருநாமங்களின் மேன்மையோ சொல்லுந்தரமல்ல; பெறுதற்கு அரிதான மானிடஜந்மத்தையோ இவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள்; இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியமோ மிக அற்பமானது—‘எம்பெருமான் ஊர் திருவரங்கம்’ என்றிவ்வளவே சொல்லவேண்டுமத்தனை. இங்ஙனிருக்கவும் இவர்கள் விஷயாந்தரப் படுகுழியிலே தலைகீழாக விழுந்து வருந்துவர்களாகில் நான் எங்ஙனே கவலைப்படாதிருக்கமுடியும்? இவர்கள் சிறிது திருந்தினராகில் அநுபவத்திற்கு எவ்வளவோ துணையாகுமே! என்கிறார். முக்கலோபாக்கியாநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே தொண்ணூறாவது அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது (12)

எறியுநீர்வெறிகொள்வேலை மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் *
வெறிகொள்புந்துளபமாலை விண்ணவர்கோளையேந்த *
அறிவிலாமனிசரெல்லாம் அரங்கமென்றழைப்பராகில் *
பொறியில்வாழ்நரகமெல்லாம் புல்லெழுந்தொழியுமன்றே.

13

எறியும் நீர் வெறிகொள் வேலை	{ அலைகள் விசுகின்ற தண்ணீர் ரையும் (புலாவின்) நாற் றத்தையும் கொண்டிருக்க கிற கடலினாற் குழப்பட்ட	(அவ்வாறு துதிப்பது அற்பஞான முடையார்க்கு முடியாவிடினும்)
மாநிலத்து	{ பெரிய இந்தப் பூலோகத்தி லுள்ள	அறிவு இலா மனிசர் எல் லாம் { தத்வஜ்ஞானம் நிரம்பாத அந்த மனிதர் யாவரும்
உயிர்கள் எல்லாம்-ஆத்மாக்கள் யாவும்	{ நல்ல பரிமளமுடைய அழகிய திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள	அரங்கம் என்று அழைப்பர் ஆகில் { (அபுத்தி பூர்வகமாகவாவது) ஸ்ரீரங்கமென்று சொல்லு வர்களானால் (அம்மாதீரத்தாலேயே)
வெறிகொள் பூ துளபம் மாலை	{	பொறியின்வாழ் { பஞ்சேந்திரியங்களின் வசம் பட்டு வாழ்கின்ற
விண்ணவர் கோளை	{ தேவாதி தேவனான திருமாலை	நரகம் எல்லாம் { (ஞானிகளுக்கு நரகமாகிய) இப்பிரபஞ்சம் முழுதும்
ஏத்த	{ தோத்திரம் பண்ணுவதற்கா கவே (ஏற்பட்டிருக்கின்றன;)	புல் எழுந்து புல் முளைத்து ஒழியும் அன்றே-பாமாய்ப்போய்விடுமன்றே.

வண்டினமுரலும்சோலை மயிலினமாலும்சோலை *
கொண்டல்மீதணவும்சோலை குயிலினம்கூவும்சோலை *
அண்டர்கோளமரும்சோலை அணிதிருவரங்கமென்து *
மிண்டர்பாய்ந்துண்ணும்சோற்றை விலக்கிநாய்க்கிடுமீனீரே.

14

வண்டு இனம் முடிச் சோலை	{ வண்டுகளின் கூட்டங்களா னைவ காணம் செய்யா நிற் கப்பெற்ற சோலைகையுடைய யதும்,	அண்டர்கோன் அமரும் சோலை	{ தேவர்கட்குத் தலைவனான ஸ்ரீரங்கநாதன் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற சோலைகளை
வண்ட இனம் கூழ்ச்சோலை	{ மயில்களின் கூட்டங்களா னைவ கூத்தாடாநிற்கப் பெற்ற சோலைகையுடைய தும்	அணி திரு அரங்கம் என்ஔு	{ ஆபரணமாக வுடையதுமான ஸ்ரீரங்கம் என்று சொல்லமாட் டாத
கொண்டல் யீது அண யச் சோலை	{ மேகங்களானவை மேலே வந்து படியா நிற்கப்பெற்ற சோலைகையுடையதும்	மிண்டர் பாய்ந்து உண் ணும் சோற்றை	{ நன்றியறிவில்லாதமூர்க்கர்கள் மேல்விழுந்து உண்ணுகிற சோற்றை
குயில் இனம் கூடிச்சோலை	{ குயில்களின் கூட்டங்கள் ஒன்றையொன்று அழையா நிற்கப்பெற்ற சோலைகையு டையதும்,	விலக்கி நீர் நாய்க்கு இடுமின்	{ (அவர்கள் உண்ணக்கூடாத படி) தடுத்து நீங்கள் (அந்தச்சோற்றை) நாய்க்கு இடுங்கள்.

***—இதுவரை பகவத்விஷய விரோதிகளான பாவினை நினைத்ததற்கும் அவர் களை ஸம்பாஷனை செய்ததற்கும் ப்ராயச்சித்தமாக 'வண்டினமுரலுஞ்சோலை' இப்பாதையைப் பரமபோக்யமாகத் தாம் அநுஸந்திக்கச் செய்தேயும், மீண்டும் "தீவரங்கமென்னுமிண்டர்" என்று அப்பாவினையே நினைக்கிறார். அவர்களை யொழிய இவர்க்கு ஒரு கடினமும் செல்லாதுபோலே. ஸம்ஸாரத்திலேயே நெடுநாள் ஊன்றினவன் *கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவரோடுண்டான பற்றை அறுத்துக்கொண்டு பகவத்விஷய சிந்தையினாலேயே போதுபோக்க வேணுமென்று பெருமுயற்சி செய்தாலும் பழையதான வாஸநையின் கனத்தினால் அந்த ஸம்ஸாரப் பற்றை விரைவில் அறுத்துக்கொள்ள முடியாமல் "அங்குற்றேனல்லே னிங்குற்றே னல்லேன்" என்றிற்போலே இருகரையனாய்த் தடுமாறுமாபோலே, பராங்குமரையும் சிந்தித்தி மங்களாசாஸனத்துக்கு ஆளாக்கிக் கொள்வதற்காகப் பாடுபடுகையாகிற ஒரு விலக்கான ஸம்ஸாரத்திலே நெடுநாளாக ஊன்றின இவ்வாழ்வார், மனோரதம் திறவேறப்பெறாத வருத்தத்தினால் அப்பாவினளின் பற்றை அறுத்துக்கொள்ள வேணுமென்று பெருக்க முயன்றாலும் அஃது இவர்க்கு விரைவில் கைகூடுகிறதில்லை. மங்களாசாஸனத்திற்கு ஆள்சேர்க்கப் படுகிற பாட்டின் உறைப்பு என்னே! ... (14)

மெய்யர்க்கேமெய்யனாகும் விதியிலாவென்னைப்போல *
பொய்யர்க்கேபொய்யனாகும் புட்கொடியுடையகோமான் *
உய்யப்போமுணர்வினர்க்கு ஒருவனென்றுணர்ந்தபின்னை *
ஐயப்பாடறுத்துத்தோன்றும் அழகனாரங்கமன்றே.

15

கருடனைக் கொடியாகவுடைய ஸ்வாமியான திருமால்	{ கருடனைக் கொடியாகவுடைய ஸ்வாமியான திருமால்	மெய்யன் ஆகும்	{ (தன் ஸ்வரூபத்தை) உள்ள படி காட்டித்தருவன்;
(நெடுங்காலம் எம்பெருமா னது அருளைப் பெறுதற்கு ஏற்ற) நல்வினை இல்லா திருந்த என்னைப்போல	{ (நெடுங்காலம் எம்பெருமா னது அருளைப் பெறுதற்கு ஏற்ற) நல்வினை இல்லா திருந்த என்னைப்போல	பொய்யர்க்கு	{ (எம்பெருமான் விஷயத்தில்) அத்வேஷத்தைப் பெற்றிரா தவர்க்கு [எம்பெருமான் விஷயத்திலே பகைமை கொண்டிருப்பவர்க்கு]
அத்வேஷமாத்திரமுடைய வர்க்கு	{ அத்வேஷமாத்திரமுடைய வர்க்கு		

பொய்யன் ஆகும்	{ (தனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டித் தாராமல் தானும்) பொய்யனாயிருப்பன் ;	ஐயப்பாடு அறுத்து	{ பின்னும் வரக்கூடிய சந்தேகங் களைப் போக்கி
உய்ய போம் உணர்வினார் கட்டு		தோன்றும்	
ஒருவன் என்று உணர்ந்த பின்னை	{ 'கடவுள் ஒருவன் உண்டு' என்று நல்லறிவு பிறந்த பின்பு	அழகன் ஊர்	{ அழகையுடைய அந்த எம்பெருமானது இருப்பிடம்
		அரங்கம்	

(அன்றே—ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்)

***—தம் உபதேசத்தை மதியாத ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து ஹிதம் கூறுவதில் நின்றும் கால்வாங்கின ஆழ்வார்—'இந்த ஸம்ஸாரிகளுக்குள்ளே ஒருவனான என்னைப் பரோபதேசம் பண்ணவல்லேனும்படி எம்பெருமான் தன்விஷயத்தில் படிப்படியாகப் பரமபக்தியளவான ஊற்றத்தைப் பிறப்பித்து இப்படி நிர்ஹேதுமாகக் கடைக்கித்தவாறு என்னே!' என்று தமது நன்றியறிவு தோன்றக் கொண்டாடுகிறார்; இதுவன்றே அறிவுடையாருடைய செயல். ... (15)

சூதனாய்க்கள்வனாகித் தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம் *

மாதரர்கயற்கணென்னும் வலையுள்பட்டமுந்துவேனை *

போதரேயென்றுசொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து * தன்பால்

ஆதரம்பெருகவைத்த அழகனாரங்கமன்றே.

சூதன் ஆய்	{ (முதலில்) சூதிலே ஊன்றின வனாய்	அழுந்து வேனை	{ அழுந்திக்கிடக்கிற என்னை போதர் என்று
கள்வன் ஆகி		{ (பிறகு) களவிலே ஆழ்ந்தவனாய்	
தூர்த்தரோடி இசைந்த காலம்	{ விஷயாந்தர ப்ரவணரோடே பொருந்தியிருந்த காலத்திலே	புந்தியில் புகுந்து	{ என் மனதிலேவந்து புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த அழகன்
மாதரர் கயல் கண் என்னும் வலையுள் பட்டு		{ ஸ்திரீகளுடைய கயல்போன்ற கண்களாகிற வலையினுள்ளே அகப்பட்டு	

(அன்றே—ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்)

***—எம்பெருமானால் தாம் பெற்றபேற்றை மற்றொருவகையாகப் பேசுகிறார். முன்னிரண்டடிகளால்—தாம் முன்பு நின்ற நிலையைக் கூறி, பின்னடிகளால்—இப்போது பெற்ற நன்மையைக் கூறுகின்றார்.

இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம்:—“தன்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த” என்ற அடைமொழியை அழகனிடத்திலே அந்வயிக்காமல் அழகிலே அந்வயிக்கவேண்டும்:—எம்பெருமான் ஓர் அழகு உடையவன்; அவ்வழகு எப்படிப்பட்டதென்றால், சூதனாய்க் கள்வனாகி..... வலையுள்பட்டமுந்துவேனைப் போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற் புகுந்து தன்பால் ஆதரம் பெருகவைத்தது—என்றிங்ஙனே உய்த்துணர்க. தன்பால்—எம்பெருமானிடத்தில் என்றபடி. (16)

விடும்பிநின்றேத்தமாட்டேன் விதியிலேன்மதியொன்றில்லை *

இரும்புபோல்வலியநெஞ்சம் இறையிறையுருகும்வண்ணம் *

சுகும்பமர்சோலைகுழந்த அரங்கமாகோயில்கொண்ட *

சுகும்பினைக்கண்டு கொண்டு என்கண்ணினைகவிக்குமாறே!

கிழங்கு தீண்டு	ஆதாத்தோடே ஒருபடிப்பட நின்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டா தவனாயிராநின்றேன் ; (கைகூப்புதல் முதலிய) காயிக வ்யாபாரங்களும் செய்யப் பெருதவனாயிரா நின்றேன் ; (ஈச்வரன் ஒருவன் உண்டு என்கிற) ஒரு அறிவும் (எனக்கு) இல்லை ; (இப்படிப்பட்ட என்னுடைய)	சுரும்பு அளர்	வண்டுகள் பொருந்திய
சத்த மாட் டென்		இரும்பைப்போல் கடினமான கல் நெஞ்சானது	சோலை சூழ்ந்த
கிழங்கு	கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உரு கும்படி ;	மா அரங்கம்	மாட்சிமை தங்கிய ஸ்ரீ ரங் கத்தை
கிழங்கு		கோயில் கொண்ட	இருப்பிடமாகத் திருவுள்ளம் பற்றின
கிழங்கு	கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உரு கும்படி ;	கரும்பினை	பரமபோக்யனான எம்பெரு மானை
கிழங்கு		என் கண் இணை	எனது இரண்டு கண்களும்
கிழங்கு	கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உரு கும்படி ;	கண்டு கொண்டு	பார்த்தவண்ணமாய்
கிழங்கு		களிக்கும் ஆறு ஏ	மகிழ்ச்சியடைகிற விதம் என்னே !
		(என்று ஆச்சர்யப்படுகிறபடி.)	

***—தரித்ரனுக்கு நித்யபாயஸம் கிடைத்தாற்போலே, ஒருவகையோக்யதையு
மில்லாத கல்நெஞ்சனான எனக்கு அழகிய மணவாளன் ஸேவைஸாதிக்கப்பெற்ற
பாக்கியத்தை நான் என்னவென்று சொல்லுவேன் என்று தடுமாறுகின்றனர். (17)

இனிதிரைத்தீவலைமோத எறியுந்தண்பரவையீதே *

தனிசிடந்தரசுசெய்யும் தாமரைக்கண்ணெம்மான் *

கனியிருந்தனையசெவ்வாய்க் கண்ணனைக்கண்டகண்கள் *

பனியரும்புதிருமாலோ என்செய்கேன்பாவியேனே.

18

தீவலை	அலைகளிலுண்டான தீவலை களானவை இனிதாக அடிக்க, [வீச] கொந்தளிக்கிற குளிர்ந்த கடல்போன்ற திருக்காவேரி யிலே தனியே வந்து கண்வளர்ந் தருளி செங்கோல் செலுத்துகிற புண்டரீகாஷ்டனாய் எமக்குத் தலைவனாய்	கனி இருந் தனைய செம் வாய் கண் ணனை	கொவ்வைக்கனி போன்று சிவந்த வாயையுடையனான கண்ணபிரானை
இனிதுமோத எறியும் தன்		கண்ட கண்கள்	ஸேவிக்கப்பெற்ற (எமது) கண்களில் நின்றும்
பரவையீது	பனி அரும்பு உதிரும்	பாவியேன்	குளிர்ந்த கண்ணநீர்த்துளி கள் பெருகா நின்றன, (கண்ணாரக்கண்டு களிக் கைக்குப்) பாக்கியமில்லாத நான் என் செய்கேன் ஏது செய்வேன் ?
தனி கிடந்து காசெய்யும் தாமரை கண் னை			என் செய்கேன்

***—எம்பெருமானை ஸேவிக்கப்பெற்றமைக்கு உகந்து உரைத்த ஆழ்வார்,
கண்களினுடைய களிப்புக்குப் போக்குவீடான ஆநந்தக்கண்ணீர் பெருகப்பெற்று,
ஹே! இக்கண்ணீர் அரும்பாகத் துளித்துக் கண்களை மறைத்து எம்பெருமானை
இடைவிடாது ஸேவிக்கவொட்டாமல் இடைச்சுவராய்த் தடை செய்கின்றனவே!
கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டாதொழியும்படி மஹாபாபத்தைப் பண்ணின
நான் இந்த துக்கத்திற்கு எங்குப்போய் முறையிட்டுக் கொள்வேன்' என்று
யருந்துகிறார். ... (18)

****குடதிசைமுடியைவைத்துக் குணதிசைபாதம்நீட்டி *
வடதிசைபின்புகாட்டித் தென்திசையிலங்கைநோக்கி *
கடல்நிறக்கடவுளெந்தை அவணைத்துயிலுமாகண்டு *
உடலெனக்குருகுமாலோ என்செய்கேனுலகத்தீரே.**

19

உலகத்தீரே	உலகத்திலுள்ளவர்களே!	இலங்கை	{ (விபிஷணன் வாழ்மிடமான) லங்கையை
கடல் நிறம்	} கடல்போன்ற கருநிறத்தை யுடைய கடவுளான எம்பெருமான்	நோக்கி	{ (அன்போடு) பார்க்கும் கொண்டும்
கடவுள்		அரவு அணை	{ திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
எந்தை	மேற்குத்திக்கில்	துயிலும் ஆ	{ யோகநித்திரைசெய்யுந் தன் டையைய
குடதிசை	திருமுடியை வைத்தருளியும்	கண்டு	{ காண்பதனால் எனக்கு உடல் உருகும்—
முடியைவைத்து	கிழக்குத் திக்கில்	ஆலோ	{ ஐயோ
குணதிசை	திருவடிகளை நீட்டியும்,	என் செய்கேன்	{ (நான்) என்ன செய்ய மாட்டு வேன்
பாதம் நீட்டி	வடக்குத் திக்கிலே		
வடதிசை	{ (தனது) பின்புறத்தைக் காட்டியும்		
பின்பு காட்டி		தெற்குத் திக்கில்	
தென் திசை			

***—கண் முதலிய அவயவங்களுக்கு உண்டாகிற விகாரமேயல்லாமல் அவற்றுக்கு ஆச்ரயமாய் அவயவியான சரீரமும் கட்டழியாநின்றதே! இதற்கு என் செய்வேன்! என்கிறார். அழகிய மணவாளன் நான்கு திக்குகளுக்கும் தன் ஸம்பந்த முண்டாகும்படி சேஷசயநனாய் யோக நித்திரை செய்தருள்வதை ஸேவித்துத் தமது சரீரம் நீராய்க்கரைந்து உருகிச் செயலற்றிருத்தலை உலகத்தார்க்கு வியப்போடு அறிவிக்கின்றனரென்க. ... .. (19)

**பாயுநீரங்கந்தன்னுள் பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட *
மாயனார் திருநன்மார்வும் மரதகவுருவும்தோளும் *
துயதாமரைக்கண்களும் துவரிதழ்ப்பவளவாயும் *
ஆயசீர்முடியும்தேசம் அடியரோர்க்ககலலாமே.**

20

பாயும் நீர்	பாயாநின்றுள்ள காவிரிகுழந்த	துய தாமரை	{ பரிசுத்தமான தாமரை மலர்
அரங்கம் தன்	} கோயிலிலே	கண்களும்	{ போன்ற திருக்கண்களும்
னுள்		சேஷசயநத்திலே	துவர் இதழ்
பாம்பு அணை	கண்வளர்ந்தருளாநின்ற	பவளம் வாயும்	{ பவளம் போன்ற வாயும்
பள்ளிகொண்ட	{ ஆச்சரிய சக்திவாய்ந்த எம் பெருமானது	ஆய சீர் முடியும்	{ வேலைப்பாடுள்ள அழகிய திருமுடியும்
மாயனார்		பிராட்டி வாழ்கின்ற வில	தேசம்
திருநல் மார்வும்	{ கண்ணமான மார்பும்,	} அடியரோர்க்கு	{ ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடைய தா ஸர்களுக்கு இழக்கத்தகுமோ?
மரதகம் உரு	{ மரகதமணிபோன்ற திரு		
வும்	{ மேனி நிறமும்		
தோளும்	திருத்தோள்களும்		

***—எம்பெருமானுடைய அதிசயங்களை வெறும் ஏட்டுப்புறத்தில் கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, பரமபாவநமான திருவரங்கந் திருப்பதியிலே திருவனந்தாழ்வான்மீது “தன் தாளந் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பி” என்றபடி

ஸகலாவயவஸௌந்தரியமும் நன்கு விளங்கும்படி சாய்ந்தருள்கின்ற எம்பெரு
மானது தீவ்ய தேஜஸ்ஸைக் காணப்பெற்றவர்களும் மீண்டும் கால்பேர்ந்து விலக
முடியுமோ? என்கிறார். ... . (20)

பனிவினல்மனமதொன்றிப் பவளவாயரங்களுக்கு *
துணிவினல்வாழமாட்டாத் தொல்லைநெஞ்சேநீசொல்லாய் *
அணியினர்செம்பொனைய அருவரையனையகோயில் *
மணியினர் கிடந்தவாற்றை மனத்தினல்நினைக்கலாமே ?

21

பவளம் வாய்	{ பவளம்போன்ற அதரத்தை யுடைய	அணியின் ஆர் செம்பொன்	{ அழகினாலே நூர்ணமாய் செவ்வியபொன்னாலே செய்
அரங்களுக்கு	{ அழகிய மணவாளன் விஷயத்திலே	ஆய அந வரை அனைய கோயில்	{ யப்பட்ட சிறந்த மேரு பர்வ தத்தை யொத்த கோயிலிலே
பனிவினல் மனம் அது ஒன்றி	{ கருத்தைப் பொருந்த வைத்து	மணி அனார்	{ நிலமணிபோன்ற எம்பெருமான்
துணிவினல் வாழமாட்டாத தொல்லை நெஞ்சே	{ துணிவுடன் வாழமாட்டாத கிழக்கனமுள்ள மநஸ்ஸே!	கிடந்த ஆற்றை மனத்தினல் நினைக்கல் ஆமே நீ சொல்லாய்	{ கண் வளர்ந்த ஆளுகிறபடியை நெஞ்சினால் அளவிட்டு அறியக்கூடுமோ? நீயே சொல்லிக்காண்.

***—“கரும்பினைக்கண்டு கொண்டு” என்றும், “அரவணைத் துயிலுமா கண்டு” என்றும் அழகிய மணவாளனை நீர் கண்ணால் கண்டமையாலன்றோ “என்செய்கேன்!!” என்று தவிக்கிறீர்; அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளும்படியைக் கண்ணால் காணவேண்டா; ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்து நெஞ்சினால் த்யானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் என்று சிலர் சொல்ல, அதற்கு உத்தரமாகத் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார்—அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டருளமாற்றை நெஞ்சினால்தான் நினைத்துத் தரித்திருக்க முடியுமோ? என்கிறார். ... . (21)

பேசிற்பேசலல்லால் பெருமையொன்றுணரலாகாது *
ஆசற்றூர்தங்கட்கல்லால் அறியலாவானுமல்லன் *
மாசற்றூர்மனத்துளானை வணங்கிநாமிருப்பதல்லால் *
பேசத்தானுவதுண்டோ பேதைநெஞ்சேநீசொல்லாய்.

22

பேதை நெஞ்சே	விவேகமற்ற மனமே!	அறியல் ஆவா	{ அறிய முடியாதவனாயுமீரா
பேசிற்பே	{ (வேதங்களும் வைதிக புருஷர்களும்) பேசின பேச்சுக்களையே	னுர் அல்லன்	{ நின்றான் (அவன்);
பேசல் அல்லால்	நாமும் பேசுவதேயல்லாமல்	மாசு அற்றூர்	{ குற்றமற்ற பெரியோர்களின்
பெருமை	{ (அப்பெருமானது) மேன்மையிலே	மனத்து உளானை	{ நெஞ்சில் நித்யவாஸம் செய்யமுமவனை
ஒன்ற	ஏகதேசமும்	நாம் வணங்கி	{ நாம் வணங்கிக்கொண்டு
உணர் ஆகாது-அறியமுடியாது;		இருப்பது அல்லால்	{ காலங்கழிக்கலாமத்தனை யொழிய
ஆச அற்றூர்	{ உபாயாந்தரப்பற்றுகிற குற்றமற்றவர்களுக்குத் தவிர (மற்றையோர்க்கு)	பேச தான் ஆவது உண்டோ	{ (அவன் பெருமைக்கீடாகப்) பாசுரமிட்டுப் பேசும்படியாயிராநின்றதோ?
தங்கட்கு அல்லால்			{ நீ சொல்லாய்—.

***—நினைக்கமுடியாதாகில் வாய்விட்டுப் பேசினாலோவென்ன; “மநஃ பூர் வோ வாகுத்தரஃ” என்றன்றோ சொல்லியிருப்பது; மநஸ்ஸாலே பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத விஷயத்தைப் பாசரம்ட்டு முடிக்கப்போமோ என்கிறார். பேசமுடியாதென்றால் பேசுவதை விட்டு விலகி வாய்முட வேண்டாவோ? பின்னையும் பேசிக் கொண்டே இருக்கிறதென்? என்ன; ஊமையாகப் பிறவாமல் நாலாறு வார்த்தைகள் சொல்லும்படியாகப் பிறந்தோமாதலால், வேதங்களும் வைதிகோத்தமர்களும் சொல்லிப்போன பேச்சுக்களில் ஏதோசிலவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமே யொழிய, எம்பெருமானுடைய பெருமைகளையெல்லாம் அறிந்து பேசுகிறபடியன்று என்கிறார். .... (22)

கங்கையிற் புனிதமாய காவிரிநடுவுபாட்டு *

பொங்குநீர்பரந்துபாயும் பூம்பொழிரங்கந்தன்னுள் *

எங்கள்மாலிறைவனிசன் கிடந்ததோர்கிடக்கைகண்டும் *

எங்ஙனம்மறந்துவாழ்கேன் ஏழையேனேழையேனே !

23

ஏழையேன்	{ (எம்பெருமானைக் கிட்டினால் அனுபவிக்க மாட்டாமலும், பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாமலும்) பேதைமைக்குணத்தையுடைய நான்	எங்கள் மால்	{ (அடியவரான) எங்களிடத்தில் பேரன்பு உடையவனும் ஸர்வஸ்வாமியும்
கங்கையின்	கங்காநதியிற்காட்டிலும்	இறைவன்	{ ஸர்வநியாமகனுமாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன்
புனிதம் ஆய	பரிசுத்தியுடையதாகிய	கிடந்தது	சயனித்திருப்பதாகிய
காவிரி	காவேரி நதியினது	ஓர் கிடக்கை	{ ஒப்பற்ற பள்ளிகொண்ட திருக்கோலத்தை
நடுவு பாட்டு	நடுவிடத்திலே	கண்டும்	ஸேவிக்கப்பெற்ற பின்பும்
பொங்கு நீர்	{ பெரிய கிளர்த்தியோடு வருகின்ற (அந்நதியின்) நீர்ப்பெருக்கு	மறந்து	{ (அந்தக்கிடையழகை) மறந்துபோய்
பரந்து பாயும்	{ எங்கும் பரவிப்பாய்தற்கிடமானதும்	எங்ஙனம் வாழ்கேன்	{ எவ்வாறு தரித்திருப்பேன் யான்?
பூ பொழில்	{ அழகிய சோலைகளையுடையது மாகிய	ஏழையேனே	{ ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது திகைத்தவனாகவேயன்றே நிற்பேன்.
அரங்கம் தன்னுள்-கோயிலிலே			

***—உபயகாவேரி மத்தியிலே ஸ்ரீரங்கத்தில் அழகியமணவாளானது சயநதிருக்கோலத்தை ஸேவிக்கப்பெற்றபின்பு, யான் அந்தக்கிடையழகிலே மனம் ஈடுபட்டுப் புறம்பே செல்ல மாட்டாது தவித்து வருந்துதலையொழிய அதனைமறந்து தரித்திருக்க உபாயமுண்டோ என்று-தாம் எம்பெருமானது கிடையழகில் ஈடுபட்டமையை இதனால் கூறுகின்றனரென்க. .... (23)

வெள்ள நீர்பாந்துபாயும் விரிபொழிரங்கந்தன்னுள் *

கள்வனாகிடந்தவாரும் கமலநன்முகழும்கண்டும் *

உள்ளமேவலியைபோலும் ஒருவனென்றுணரமாட்டாய் *

கள்ளமேகாதல்செய்து உன்கள்ளத்தேகழிக்கின்றாயே.

24

வெள்ளம் தீர்	{ பெருக்கையுடைய காவேரி	கண்டும்	ஸேவிக்கப்பெற்ற பின்பும்,
யாந்தையும்	{ யானது	உள்ளமே	ஓ நெஞ்சே!
விர் பொழில்	{ எங்கும் பரவிப் பாய்தற்கு	வலியை	{ நீ கல்லாயிரா நின்றாய்
அரங்கத்தன்னுள்	{ இடமானதும்	போலும்	{ போலும்!
கள்வனார்	{ விசாலமான சோலைகளை	ஒருவன் என்று	அவன் ஒப்பற்றவனென்று
கிடத்த ஆறும்	{ யுடையதுமான	உணர் மாட்	{ அறியமாட்டாய்; (இவ்விஷயத்தில்)
கமலம்	{ கோயிலிலே	டாய்	
நம் முகமும்	{ அடியவர்களைக் கொள்ளை	கள்ளம்	{ கபடமான பக்தியையே
	{ கொள்ளுமவனான அழகிய	காதலே	{ செய்துகொண்டு
	{ மணவாளன்	செய்து	
	{ பள்ளிகொள்ளும்படியையும்	உண்கள்	{ உனது கபடச்செய்கையி
	{ தாமரை மலர்போல் அழகிய	ளத்தே	{ லேயே
	{ திருமுகத்தையும்	கழிக்கின்றாயே	காலத்தைக் கழிக்கிறாயே.

***—எம்பெருமான் பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுவதை விட்டு இங்கே வந்து கண்வளர்ந்தருளுவது உண்டியே உடையே உகந்தோடு நிம்மண்டலத்தவராகிய ஸம்ஸாரிகளை வசப்படுத்திக் கொள்வதற்காக வலைவீசுகிற படியாதலால் கள்வனார் எனப்பட்டது. வேசியைக்கண்டு பேசவிரும்பியும், சோறு வாங்கி உண்ணக்கருதியும், திருவிழாக்களிலே திரண்டவர்கள் ஏமாந்திருக்கையில் கொள்ளை கொள்ளக்கருதியும் இவ்வாறு பலவகை எண்ணங்களோடே கோவிலுக்குள்ளே புகுந்தவர்களை, வடிவழகு முதலியவற்றைக்காட்டி நாளடைவில், தனக்கு அற்றுத்தீர்ந்த அடியவரம்படி ஆக்கிக்கொள்ளுகிற எம்பெருமானைக் கள்ளனென்னத் தடையுண்டோ? 'செஞ்சொற் கவிகாள்! உயிர் காத்து ஆட்செய்யின் திருமாலிருஞ்சோலை, வஞ்சக்கள்வன் மாமாயன்' என்றாரே நம்மாழ்வாரும். (24)

குளித்துமுன்றலையோம்பும் குறிகொளந்தனைமைதன்னை *
 ஒளித்திட்டேனென்கணில்லை நின்கணும்பத்தனல்லேன் *
 களிப்பதென்கொண்டுநம்பீ கடல்வண்ணாகதறுகின்றேன் *
 அளித்தெனக்கருள்செய்கண்டாய் அரங்கமாநகருளானே.

25

அரங்கமாநகருளானே!—;		நின் கண் பத்த	{ உன் விஷயமான பக்தியும்
குளித்து	ஸ்நாநம் பண்ணி	னும் அல்லேன்	{ உடையவனல்லேன் நான்;
முன்று அனலை	முன்று அகநிகளை		{ இப்படியிருக்க)
ஒம்பும்	{ வளர்ப்பதற்குரிய யோக்யதை	கடல் வண்ணம்—; நம்பீ—;	
	{ யைத் தருவதும்	என் கொண்டு	{ (நான்) எத்தைக்கொண்டு
குறி கொள்	{ கஷ்டப்பட்டுக் காப்பாற்றத்	களிப்பது	{ ஆநந்தமடைவேன்?
	{ தக்கதுமான	கதறுகின்றேன்	{ (துக்கத்துக்குப் போக்கு
அந்தனைமை	{ ப்ராஹ்மண்யத்தை		{ வீடாக) வாய்விட்டுக் கூப்
தன்னை		எனக்கு	{ பிடா நின்றேன்; ஆதலால்)
ஒளித்திட்டேன்	பாழாக்கிவிட்டேன்;	அளித்து அருள்	{ என் விஷயத்தில்
என் கண்	{ (ஆத்மவிஷய ஜ்ஞானம்)	செய்	{ மிகவும் கிருபை செய்தருள
இல்லை	{ என் பக்கல் இல்லை;		{ வேணும்
			(கண்டாய்—முன்னிலையசை.)

***—கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் என்று சாஸ்த்ரங்களில் உபாயமாகக் கூறப்பட்டவற்றை அநுஷ்டிப்பதற்கு ஏற்ற ப்ராஹ்மண்யமிருந்தும் ஐயோ! எனக்கு ஒன்றிலும் யோக்யதை இல்லையே என்று தமது வறுமையைக் கூறுகின்றார்.

உம்மை நான் ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பாக உம்மிடத்தில் ஒரு கைம்முதலுமில்லை என்பது திண்ணமான பின்பு கதறிப் பயனென்? என்னை என் செய்யச்சொல்லுகிறீர்? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; ஒரு கைம்முதலுள்ளவர்களைத்தான் ரக்ஷிப்பதென்று உனக்கு நியதியுண்டாகில் கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருள்வானேன்? உன்னுடைய ஒப்புயர்வற்ற கருணைக்கு என்னைத் தவிர வேறு விஷய முண்டோவென்னும் கருத்தை நான்காமடியில் வெளியிடுகிறார். ... (25)

போதெல்லாம்போதுகொண்டு உன்பொன்னடிபுனையமாட்டேன் *
 தீதிலாமொழிகள்கொண்டு உன்திருக்குணம்செப்பமாட்டேன் *
 காதலால்நெஞ்சமன்பு கலந்திலேனதுதன்னாலே *
 ஏதிலேனரங்கர்க்கெல்லே என்செய்வான்தோன்றினேனே. 26

போது எல்லாம்	எல்லாக் காலங்களிலும்	நெஞ்சம்	நெஞ்சிலே
போது கொண்டு	பூக்களைக்கொண்டு	கலந்திலேன்	{ வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றே னில்லை;
உன் பொன்	உன்னுடைய அழகிய திரு	அது தன்னாலே	ஆதலால்
அடிபுனைய	வடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்க	அரங்கர்க்கு	{ அழகிய மணவாளனாகிய தேவர்க்கு
மாட்டேன்	மாட்டுவேனல்லேன்;	ஏதிலேன்	{ ஒரு காரணத்தாலும் ஸ்பர்சிக் கப் பெற்றவனல்லேன்;
தீது இலா	{ குற்றமற்ற சொற்களினால்	(இப்படிப்பட்ட நான்)	
மொழிகள்		என் செய்வான்	{ எதற்காகப் பிறந்தேனே (அறியேன்);
கொண்டு	உன்னுடைய நற்குணங்களைக்	தோன்றி	{ ஐயோ!
உன் திருக்	கீர்த்தநம் செய்ய மாட்டுவே	னேனே	
குணம் செப்ப	னல்லேன்;	எல்லே	
மாட்டேன்	உண்மையான பக்தியால்		
காதலால்	உண்டாகிற அபிநி		
அன்பு	வேசத்தை		

* * *—“கடல்வண்ணா! கடல்வண்ணா!!” என்று கதறின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், : தரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயங்களில் உமக்கு அந்வய மில்லையென்றீர்; இருக்கட்டும்; ஸர்வாதிகாரமான அர்ச்சநம், ஸ்தோத்ரம் முதலிய வற்றில் ஏதாவது அந்வயமுண்டோ? என்று கேட்க, ஐயோ! ஒன்றிலும் அந்வய மில்லையே என்று கையைவிளக்கிறார். ... (26)

குரங்குகள்மலையைநாக்கக் ருளித்துத்தாம்புரண்டிட்டோடி *
 தரங்கநீரடைக்கலுற்ற சலமிலாவனிலும்போலேன் *
 மரங்கள்போல்வலியநெஞ்சம் வஞ்சனேன்நெஞ்சுதன்னால் *
 அரங்கனார்க்காட்செய்யாதே அளியத்தேனயர்க்கின்றேனே. 27

குரங்குகள்	{ வானர வீரர்கள் (கிஞ்சித் கரித்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவதற்கு)	அணிலும்	{ அணில்களையும் ஒத்திருக்கின் போலேன்
மலையை நாக்க	மலைகளைத் தள்ளிக்கொண்டுவர	மரங்கள் போல்	{ மரங்களைப்போலே கடினமான வலியநெஞ்சம்
குளித்து புரண்	{ நீரிலே முழுதி (கரையிலுள்ள உலர்ந்த மணலிலே) புரண்டு	வஞ்சனேன்	{ வஞ்சநையையே தொழிலாக டிட்டு ஓடி
தரங்கம் நீர்	{ அலைக்கிளர்ச்சியையுடைய	அளியத்தேன்	{ அருமந்த மருஷ்யனான நான்
அடைக்கல்	{ கடலைத் தூர்க்கையிலே	அரங்கனார்க்கு	{ அழகிய மணவாளனுக்கு
உற்ற	{ ஒருப்பட்ட	நெஞ்சு தன்னால்	{ பாவநா வருத்தியாலுங்கூட
சலம் இலா	கபடமற்ற	ஆள் செய்யாதே	{ அடிமை செய்யாமல்
		அயர்க்கின்றேன்	{ அநர்த்தப்படா நின்றேன்,

***—மதுஷ்யனாய்ப் பிறந்தவன் செய்யக்கூடிய கிஞ்சித்காரங்களில் மாத் தீரவே யன்று எனக்கு அந்வயமில்லையென்பது; ஸாமாந்யமான தீர்யக்குக்கள் செய்யக்கூடிய கிஞ்சித்காரமும் பாவியேன் செய்யப்பெற்றிலேன் என்று வருந்து கின்றார். சூராமாவதாரத்தில் பெருமாள் இலங்கைநகர் எழுந்தருள்வதற்காகக் கடலில் அணைக்கட்ட நேர்ந்தபோது வாநரவீரர்கள் மலைகளைக் கொணர்ந்து எறிந்து கடலைத் தூர்ப்பதைக் கண்ட அணிற்பிள்ளைகள் 'இவ்வாநரங்கள் தமது சக்திக்கு இயன்ற காரியத்தைச் செய்து பெருமாள் விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்தால் நாமும் தமது சக்திக்கு ஏற்றவாறு இப்பெரிய காரியத்திலே சிறிது கிஞ்சித்கரிப்போம்' என்றெண்ணி, எல்லா அணிற்பிள்ளைகளும் கடலிலே முழுகுவது, உடனே அந்த கரவுடம்போடே கரைமேல் மணலில்புரண்டு உடலில்ஒட்டிக்கொண்ட மணல்களைக் கடலிலேகொண்டு உதறுவதாய் இப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்திலே ஸேதுபந்தன கைக்கரியத்திற்கு உதவிபுரிந்ததாக ஒரு இதிஹாஸம் உண்டு; அதனை அருளிச் செய்திருர் முன் இரண்டடிகளில். ... .. (27)

உம்பராலறியலாகா ஒளியுளாரானைக்காகி *
 செம்புலாலுண்டுவாழும் முதலைமேல்சீறிவந்தார் *
 நம்பரமாயதுண்டே நாய்களோம்சிறுமையோரா *
 எம்பிராற்காட்செய்யாதே யென்செய்வாந்தோன்றினேனே.

28

உம்பரால் அறியல் ஆகா ஒளி உளார்	{ தேவர்களாலும் (இவ்வகையென்று பரிச்சேதித்து) அறிய முடியாத தேஜோமயமான பரமபதத்தை விபூதீயாகவுடைய எம்பெருமான்	}	(இப்படி ஆச்ரித பக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனிருக்க;)	நம்பரம் ஆயது உண்டே	{ (நம்முடைய ரக்ஷணத்தில் நமக்கொரு பளுவுண்டோ?	
						நாய்களோம் சிறுமை ஓரா
ஆனைக்காகி செம்புலால் உண்டு வாழும் முதலை மேல் சீறி வந்தார்	கஜேந்த்ராழ்வானுக்காக, சிவந்த மாம்ஸத்தை புஜித்து வாழ்கிற முதலையின் மேலே சீற்றங்கொண்டு (மடுவின் கரையிலே) எழுந்தருளிஞர்;		எம்பிராற்கு ஆள் செய்யாதே	என்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யப் பெருமல் (இருக்கிற நான்)	என் செய்வான் தோன்றினேன்	ஏதுக்காக பிறந்தேன்!

***—மடுவின் கரையிலே முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்தின கஜேந்த்ராழ்வான் "நாராயண! ஓ மணிவண்ண நாகணையாய்!" என்று அழைத்தவாறே அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுவின் கரையிலே ஓடிவந்தவனன்றே எம்பெருமான்; இப்படி ஆச்ரித ஸுலபனாய் ஆச்ரித பக்ஷபாதியான எம்பெருமானிருக்க அவனைக் கடகாகப்பற்றாமல் நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதும் ஒரு காரியமாகுமோ? ஆனால் பரமோத்க்ருஷ்டனான அவன் பரம நிக்ருஷ்டரான நம்மை ஒரு பொருளாக நினைப்பனோ என்று சிறிது சங்கிக்கலாம்; இதுவும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியாதாருடைய சங்கையாகும்; 'இவன் நீசன், இவன் உத்கிருஷ்டன்' என்று ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பார்ப்பவனல்லன் எம்பெருமான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே சிறிதும் அடிமை செய்யப்பெருத பாவியேன் ஏதுக்காக ஒரு மனிதனாகப் பிறந்தேனென்று தலையிலடித்துக் கொள்ளுகிறார் போலும். (28)

ஊரிலேன்காணியில்லை உறவுமற்றொருவரில்லை *
 பாரில்நின்பாதமூலம் பற்றிலேன்பரமமூர்த்தி *
 காரொளிவண்ணனே கண்ணனேகதறுகின்றேன் *
 ஆருளர்களைகணம்மா அரங்கமாநகருளானே.

29

பாரில்	இந்தப் பூமியிலே	பற்றிலேன்	{ (தஞ்சமாகப்) பற்றுவனாயிரா
ஊர் இலேன்	{ தேவரீர் உகந்திருக்கும் திருப்	பரம மூர்த்தி	{ நின்றேன் ;
	{ பதிகளிலே பிறக்கப் பெற்றி	கார் ஒளி	{ மிகச் சிறந்தவனே!
	{ லேன் ;	வண்ணனே	{ மேகத்தின் காந்திபோன்ற
காணி இல்லை	{ (திருப்பல்லாண்டு பாடுகை	கண்ணனே	{ மேனி நிறமுடையவனே!
	{ முதலானவற்றுக்காக விடப்	கதறுகின்றேன்	{ ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே!
	{ பட்ட) காணியாட்சியும்	அம்மா	{ (வேறு புகலற்று உன்னையே)
	{ எனக்கில்லை ;		{ கூப்பிடா நின்றேன் ;
உறவு இல்லை	பந்துக்களுமில்லை ;		ஸ்வாமிந்;
மற்று ஒருவர்	{ தோழன்மார் முதலானவர்		அரங்கமா நகருளானே. —;
இல்லை	{ களும் ஒருவருமில்லை.	களைகண்	{ (உன்னையொழிய) வேறு ரகை
நின்பாதம்	{ தேவரீருடைய திருவடிகளை	உளர்	{ கர்யார் இருக்கிறார்!
மூலம்	{ யும்		

* * *—தமக்கு ஒருவிதத்தாலும் 'பேறு தப்பா' தென்று நிச்சயித்து விசாரமற்றிருப்பதற்கு இடமில்லாமையை விரிய உரைக்கும் பாசரம் இது. ஊரிலேன்—வேறு எவ்வித யோக்யதையுமில்லாமற்போனாலும் ஸாளக்ராமம், கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களில் ஜந்மமாவது கிடைத்தால் அதைக் கொண்டு உய்வு பெறலாம். அப்படிப்பட்ட ஒரு தேசத்திலும் எனக்குப் பிறவி நேரவில்லையே! என்கிறார். காணியில்லை,—திவ்யதேசத்தில் ஜந்மமில்லாவிடினும் உதரபோஷணர்த்தமாக ஏதாவது கொஞ்சம் க்ராம பூமிகள் ஏற்பட்டிருந்தால் அங்குப்போகவேண்டிய காலங்களில் யாத்ருச்சிகமாக இடையிலே ஒரு திவ்யதேசஸேவை கிடைக்கக்கூடும்; அப்படிப்பட்ட ப்ரஸக்தி நேருவதற்கு ஒரு குழியளவு காணியுமில்லை யென்கிறார். இவையொன்றுமில்லையாகிலும் திவ்யதேசவாஸிகளோடு உறவு இருக்குமாகில் பந்துக்ருத்ய பரிபாலனத்துக்காகச் சிலகாலம் அங்குப்போகவும் அதடியாக பகவத்ஸேவை கிடைக்கவும் ப்ரஸக்தியுண்டு, அப்படிப்பட்ட உறவினர்களும் எனக்கில்லை; ஆனபின்பு ஒரு வழியிலும் உன்னைப்பெற உபாயமில்லாமையாலே "நின்பாத மூலம் பற்றிலேன்" என்கிறார். இப்படி ஒரு கைம்முதலுமில்லாதவனென்ற காரணத்தினால் என்னை நீ விடலாகாது; கெட்டுப்போன உடமையைப் பெறுவதற்கு உடையவன் முயற்சி செய்யுமாபோலே கெட்டுப்போன அடியேனைப் பெறுவதற்கு நீ முயலவேண்டும்படியான இங்கொழிக்க வொழியாத உறவு இருப்பதை நோக்கவேணுமென்கிறார், பரமமூர்த்தி என்று தொடங்கி. ... (29)

மனத்திலோர்துய்மையில்லை வாயிலோரின்கொலில்லை *
 சினத்தினால்செற்றம்நோக்கித் தீவிளிவிளிவன்வாளா *
 புனத்துழாய்மாலையானே பொன்னிருழ்திருவரங்கா *
 எனக்கினிக்கதியென்சொல்லாய் என்னையாளுடையகோவே,

30

புனத்துழாய் மாலையானே	{	தன்னிலத்திலே வளர்ந்து	வாயில் ஓர்	}	வாயிலே ஒரு நற்சொல்லும் கிடையாது;
		செவ்விதான திருத்து	இன் சொல்		
பொன்னி குழ் திருஅரங்கா	{	முாயை மாலையாக அணிந்	இல்லை	}	நிஷ்காரணமாக கோபத்தாலே
		துள்ளவனே!	வாளா		
எக்கன ஆள் உடைய கோவே	{	காவேரியாலே குழப்பட்ட	சினத்தினால்	}	பகைரை தோற்றப்பார்த்து மிகக்கொடுமையாக வார்த
		ஸ்ரீரங்கத்தில் சாய்ந்தருள்	செற்றம் நோக்கி		
மனத்தில் ஓர் தாய்மை இல்லை	{	பவனே!	தீ விளி	}	தைசொல்லா நிற்பேன்; இப்படிப்பட்ட தூர்க்குணங்
		அடியேனை அடிமையாகக்	விளிவன்		
கொண்ட வனே	{	ஸ்வாமியான	எனக்கு	}	கள் நிறைந்த எனக்கு இனிமேல்
		(என்) மநஸ்ஸிலே	இனி		
தெளிவு கொஞ்சமும் இல்லை	{	வனே	கதி என்	}	என்ன கதி? அருளிச்செய்யவேணும்.
			சொல்லாய்		

***—“குளித்து மூன்றனை யோம்பும்” என்ற பாட்டுத்தொடங்கி ஐந்து பாட்டுக்களாலே தம்மிடத்தில் ஒருவித நன்மையும் கிடையாதென்பதை வெளியிட்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! உம்மிடத்தில் ஒரு நன்மையும் இல்லையென்றீர்; இருக்கட்டும்; ஒருவித நன்மையுமில்லாதாப்போலே ஒருவித தீமையுமில்லாதிருந்தாலும் போதும்; அப்படி உண்டோ?” என்று கேட்க; “ந தீத்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஸோ யந்ந மயா வ்யதாயி” என்ற ஆள வந்தாரைப்போலே என்னிடத்திலில்லாத தீமை உலகத்திலேயே இல்லை! எல்லாவித தீமைகளும் என் பக்கல் குடிகொண்டிருக்கின்றன வென்கிறார். இப்படி தமது தீமைகளைப் பரக்க உரைத்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! பேற்றுக்குப் ப்ரதிபந்தகம் எவ்வளவு வேணுமோ அவ்வளவும் உம்மிடத்தில் இருப்ப தாகக் கூறுகின்றீர்; இப்படிப்பட்ட உம்மை நான் என்செய்யவல்லேன்; உம்முடைய கருமபலனை நீர் அனுபவிக்கக்கடவீர்” என்று உபேகைதோற்ற அருளிச்செய்ய, அதற்கு உத்தரமாகப் “புனத்துழாய் மாலையானே” என்கிறார்; நம்முடைய குறை களைப்பார்த்து அகலவொண்ணாதபடி, ஒழிக்கவொழியாத உறவே ஹேதுவாகக் கைபற்றக் கடவோமென்று காக்குமியல்வினனாயிருக்கு மிருப்புத்தோற்றத் தனிமாலை யிட்டிருப்பவரன்றோ தேவரீர்; நாங்கள் கருமபலனை அனுபவிப்பதற்கு நீர் தனிமாலை யிட்டுக்கொண்டிருப்பானேன்? என்கை. ... (30)

தவத்துளார்தம்மில்லேன் தனம்படைத்தாரிலல்லேன் *
 உவர்த்தநீர்போல என்றனுற்றவர்க்கொன்றுமல்லேன் *
 துவர்த்தசெவ்வாயினுர்க்கே துவக்கறத்தூரிசனனேன் *
 அவத்தமேபிறவிதந்தாய் அரங்கமாநகருளானே.

அரங்கமா நகருளானே!—;	{	தபஸ்ஸை அநுஷ்டித்தவர்	என்றன் உற்ற	}	என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு வர்க்கு
		களில் சேர்ந்தவனல்லேன்;	உவர்த்தநீர்போல-உப்புத் தண்ணீர்போல		
தவம்படைத் தாரில் அல் லேன்	{	(ததீயாராதனம் முதலியவற்	ஒன்றும் அல்	}	ஒன்றுக்கும் உதவாதவனாயிரா லேன் நின்றேன்;
		றுக்காகப்) பொருள் ஸம்பா	துவர்த்த செவ்		
தவம்படைத் தாரில் அல் லேன்	{	தித்தவர்களிலும் சேர்ந்தவ	வாயினுர்க்கே	}	பழுப்பேறின அதரத்தையு டைய மாதர்க்கும்
		னல்லேன்;			

துவக்கு அற ஸம்பந்தம் அற்றுப்போம்படி

துரிசன் ஆனேன் கள்ளனாயினேன்;

(இப்படிப்பட்ட எனக்கு)

பிறவி அவத் { ஜந்மத்தை வ்யர்த்தமாகவே
தமே தந்தாய் { கொடுத்தாய்.

***—இப்பாசுரத்திற்கு உள்ளுறை பொருள்:—[தவத்துளார் இத்யாதி.] உன்னுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்திற்கு விரோதியாக நான் ஒரு ஸ்வப்ரவ்ருத்தியும் செய்யவில்லை; கையில் காசுள்ளவனாயிருந்தேனாகில் ஆகிஞ்சந்யத்தில் குறையுடையேனாவேன்; அங்ஙனுமில்லை; அகிஞ்சநர்களில் தலைவனாயிராநின்றேன். * கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் என்ற ஆபாஸ பந்துக்களோடே போதுபோக்காநின்றேனாகில் “சேலேல்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத்தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே” என்னும் நிலைவாய்ந்த பிறகு நாம் கைப்பற்றுவோமென்று நீ ஆறியிருக்கலாம்; அங்ஙனுமில்லை; பந்துக்களுக்கு என்னால் ஆகக்கூடிய நன்மை ஒன்றுமில்லாமையாலே அவர்கள் என்னை விட்டொழிந்தனர்; சேலேல்கண்ணியரிடத்தும் நான் கள்ளனாய்ப் போந்தபடியாலே அவர்களும் என்னைத் துரத்திவிட்டனர். இனி உன்னுடைய விஷயீகாரம் இடையூறின்றி உள்புகுரலாமென்றவாறு இந்த உள்ளுறை பொருளுக்கு நான்காமடியோடே ஸங்கதி எங்ஙனையென்னில்; இப்படி உன் விஷயீகாரத்திற்கு நான் உசிதனாயிருக்கச்செய்தேயும் என்னை நீ உபேக்ஷிப்பதால் என்னை நீ வீணே படைத்தாயிறே என்கிறார். அவத்தம்—அவத்யம் என்ற வடசொல் விகாரம். ... (31)

ஆர்த்துவண்டலம்பும்சோலை அனிதிருவரங்கந்தன்னுள் *
கார்த்திரளனையமேனிக் கண்ணையென்னைக்காணும் *
மார்க்கமொன்றறியமாட்டா மனிசரில் துரிசனாய *
முர்க்கனேன்வந்து நின்றேன் முர்க்கனேன்முர்க்கனேனே. 32

வண்டு ஆர்த்து அலம்பும் சோலைஅணி	{ வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு அலைந்துகொண் டிராநின்ற சேல்களாலே அழகுபெற்றிருக்கிற	மனிசரில் துரிசன் ஆய	மனிதர்களுக்குள் கள்ளனாய்,
திரு அரங்கம் தன்னுள்	{ மூரங்கத்திலே (டள்ளிகொண் டருளாநின்ற)	முர்க்கனேன்	{ பிடித்தது விடமாட்டாத மூட னாகிய அடியேன்
கார்திரள் அனையமேனி கண்ணனே	{ மேகஸமுகத்தை ஒத்த திரு மேனியையுடைய பெரு மானே!	வந்து நின்றேன்	{ (வேறுபுகலற்று, தேவர் திரு முன்பே) வந்து நின்றேன்;
உன்னை காணும் மார்க்கம்ஒன்று அறியமாட்டா	{ உன்னை ஸாஷாத்தகரிக்கக் கூடிய உபாயமொன்றை யும் அறியமாட்டாதவனாய்	முர்க்கனேன் முர்க்கனேன்	{ என்னுடைய தண்மையை நன்றாகக் கடைசித்தருள வேணுமென்றபடி.

***—எம்பெருமான் ஆழ்வாரைநோக்கி “ஸம்ஸாரிகளுக்குங்கூட ஆகாத படி அஸாரமான நீர் என்னிடத்தில் வந்து நிற்பதேன்?” என்று கேட்க; என்னுடைய முர்க்கத்தனத்தாலே வந்து நின்றேன்காண் என்கிறார். அவனைக் காணும் மார்க்கங்களாவன:—கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம், அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞானம், புருஷோத்தமவித்யை, புண்யகேஷத்ரவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம் முதலிய உபாயங்கள். இவையொன்றுமறியேனென்கிறார். ... (32)

மெய்யெல்லாம்போகவிட்டு விரிசூழலாரில்பட்டு *
 போய்யெல்லாம்பொதிந்துகொண்ட போழ்க்களேன்வந்துநின்றேன் *
 ஐயனேயரங்களை உன்னருளென்று மாசைதன்னால் *
 போய்யனேன்வந்து நின்றேன் போய்யனேன் போய்யனேனே. 33

மெய் எல்லாம்	{	மெய்யான (நினைவு, சொலவு, செயல் ஆகிய) எல்லாவற்றையும்	{	ஐயனே	ஸ்வாமின்!
போகவிட்டு		நீக்கிவிட்டு		அரங்களை!—;	உன் அருள்
விரி சூழலாரில்	{	விரிந்த கூந்தலையுடைய	{	என்னும் ஆசை	{
பட்டு		மாதர் திறத்தில் ஆழங்காற்பட்டு (அகப்பட்டு)		தன்னால்	
போய் எல்லாம்	{	எல்லாவிதமான பொய்களையும்	{	வந்து நின்றேன்—;	{
பொதிந்து		நிறைத்துக்கொண்டிருக்கிற		வந்து நின்றேன்—;	
கொண்ட	{	க்ருத்ரிமனான அடியேன்	{	பொய்யனேன்	{
போழ்க்களேன்		க்ருத்ரிமனான அடியேன்		பொய்யனேன்	
				பொய்யனேன்	பொய்யன்;
				வந்து நின்றேன்	(தேவர் திருமுன்பே வெட்கமற்று) வந்துநின்றேன்.

***—தம்முடைய தாழ்வுகளை வாயாரச்சொல்லிக் கதறி தேவரீருடைய கருணையொன்றையே எதிர்பார்த்திருப்பவனடியேன் என்கிறார். போழ்க்கள்—முறை கேட்க, வழிதப்பினவன். 'போட்கள்' என்றலுமுண்டு. ... (33)

உள்ளத்தேயுறையும்மலை உள்ளுவானுணர்வொன்றில்லா *
 கள்ளத்தேன் நானும்தொண்டாய்த் தொண்டுக்கேகோலம்பூண்டு *
 உள்ளுவாருள்நின்றெல்லாம் உடனிருந்தறிதியென்றே *
 வெள்கிப்போயென்னுள்ளேநான் விலவறச்சிரித்திட்டேனே. 34

உள்ளத்தே	{	நெஞ்சினுள்ளே	{	உள்ளுவார்	(இருந்தபோதிலும்)
உறையும்		செய்கிற எம்பெருமானாகிய		உள்ளிற்று	சிந்திப்பவர்கள்
மலை	{	உன்னை	{	எல்லாம்	லாவற்றையும்
உள்ளுவான்		சிந்திப்பதற்குறுப்பான அறிவு		உடன் இருந்து	நீ கூடவேயிருந்து
உணர்வு ஒன்று	{	சிறிதும் இல்லாத	{	அறிதி என்று	யென்று
இல்லா		கள்ளாகிய அடியேனும்		(நான் உணர்ந்து)	நான்
கள்ளத்தேன்	{	நானும்	{	என் உள்ளே	எனக்குள்ளே
நானும்		(உன்) அடிமையிலே		வெள்கிப்போய்	மிகவும் வெட்கப்பட்டு
தொண்டு ஆய்	{	வயித்தவனாய்	{	விலவு அற	விலாப்பக்கத்து
தொண்டுக்கே		அவ்வடிமைக்கு உரிய		சிரித்திட்டேன்	யும்படி சிரித்தேன்.
கோலம்பூண்டு	{	வேஷங்களை அணிந்து	{		

***—நாம் ஓரிடம்தேடி ஓடவேண்டாதபடி நம்ஹ்ருதயத்திலுள்ளே எப்போதும் வந்து நெருங்கியிருக்கிற உன்னைச் சிந்தைசெய்வதற்கு ஏற்ற அறிவு இல்லாத ஆத்மாபஹாரக் கள்ளாகிய அடியேன் உனக்கு அடிமைசெய்பவன் போலத் தோன்றி "இவன் பரமபாகவதன், பரமபக்தன்" என்று கண்டாரடங்கலும் புகழும்படியாக "தொடையொத்த துளவமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி" என்றபடி கைங்கர்யவேஷங்களைப் போட்டுக்கொண்டு தீர்ந்தபோதிலும் "இன்னாரின்னார் இன்னது நினைக்கிறார்கள்" என்று எல்லாருடைய

நினைவையும் நீ நெஞ்சினுள்ளேயே இருந்துகொண்டு அறிகின்றாயென்று உனது ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை நான் அநுஸந்தித்தவாறே ‘ஐயோ! நமது கள்ளவேஷம் வெளிப்படையாயிற்றே!’ என்று வெட்கமடைந்து எனக்குள்ளேயே நான் சிரித்துக் கொண்டேனென்கிறார்.—“ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹநே” என்ற கருத்து ஈற்றடியில் உறையும். விலவறச் சிரித்திட்டேன் என்றது—எல்லை கடந்து சிரித்தமையைக் கூறியவாறு. .... (84)

தாவியன்றுலகமெல்லாம் தலைவிளாக்கொண்டவெந்தாய் *

சேவியேனுன்னையல்லால் சிக்கெனச்செங்கண்மாலே! *

ஆவியே! அமுதே யென்றனருயிரினையெந்தாய்! *

பாவியேனுன்னையல்லால் பாவியேன்பாவியேனே. 35

அன்று	{ அக்காலத்தில் (த்ரிவிக்ரமாவ தாரத்தில்	என்தன் ஆர்	{ (என்னை நல்வழியிற் செல் வித்த எனது) அருமையான ஆத்மாவைப் போன்ற எனது தலைவனே!
உலகம் எல்லாம்	{ எல்லா உலகங்களையும்	உயிர் அனைய	{ பாவினாகிய யான்
தாவி	{ கடந்து	எந்தாய்	{ உறுதியாக (எப்போதும் விடாமல்)
தலைவிளாக் கொண்ட	{ (திருவடியினால்) வியாபரித்த	பாவியேன்	{ உன்னைத்தவிர (மற்றையோரை)
எந்தாய்	{ ரமது ஸ்வாமியே!	சிக்கென	{ வணங்கமாட்டேன்;
செங்கண்மாலே	{ சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலே!	உன்னை அல்லால்	{ (உன்னையல்லாது வேறொருவரை)
ஆவியே	{ (எனது உயிர் தரித்திருப்பதற்குக் காரணமான) பஞ்சப்ராணவாயுவானவனே!	சேவியேன்	{ நினைக்கவும்மாட்டேன்;
அமுதே	{ அம்ருதம் போன்றவனே!	பாவியேன்	{ நான் பாவியனையாவேன்.
		பாவியேனே	

***—கீழ்ப்பாட்டில் தமது கள்ளத்தன்மையைப் பேசி, “இப்படிப்பட்ட நாம் எம்பெருமானைக் கிட்டுதல் தகாது” என்று ஆழ்வார் அகல நினைக்க, ஆழ்வார்! நாம் உலகத்தாருடைய தாழ்வுகளைக் கண்ணெடுத்துப்பாராது அவர்களுடைய ஸ்வல்ப குணத்தையே பாராட்டி அவர்களை அடிமை கொள்பவரல்லோமோ? என்று தன்னுடைய வாத்ஸல்யம் விளங்குமாறு எல்லாரையும் தான் அடிமைகொண்ட த்ரிவிக்ரமாவதார சரித்திரத்தை இவர்க்கு நினைப்பூட்டிச் சமாதானமுண்டாகுமாறு செய்ய; அதனால் ஆழ்வார் தாம் முன்பு அவனைவிட்டு விலகிச் செல்லும்படி நினைந்த தமது குற்றத்தைப் பாராட்டி, “பாவியேன் பாவியேனே” என்று தம்மை வெறுத்துக்கூறி, எம்பெருமானைத்தவிர வேறொரு கடவுளை நினைத்தலும் தொழுதலும் செய்யாத தமது தன்மையை வெளியிடுகின்றனர். .... (35)

மழைக்கன்றுவரைமுனேந்தும் மைந்தனே! மதுரவாறே! *

உழைக்கன்றேபோலநோக்கம் உடையவர்வலையுள்பட்டு *

உழைக்கின்றேற்கென்னை நோக்காதொழிவதே உன்னையன்றே

அழைக்கின்றேன் * ஆதிமூர்த்தி! அரங்கமா நகருளானே. 36

அன்று	{ (இந்திரன் பசிக்கோபத்தாலே ஏழுநாள் விடாமழை பெய் வித்த) அக்காலத்திலே	முன்	{ (பசு முதலியவை மழையினால் கஷ்டமடைவதற்கு) முன்பாகவே
-------	---	------	--

உழைக்கு	மழையைத் தடுப்பதற்காக	வலையுள்	{ (அந்த நோக்காகிற) வலையி
வரை ஏந்தும்	{ கோவர்த்தன பர்வதத்தை (கையில் குடையாக) ஏந் தியமிடுக்கையுடையவனே!	பட்டு	{ னுள்ளே
மயத்தனே		உழைக்கின்	{ அகப்பட்டு
மது ஆறே	{ இனிய ஆறுபோல் எல்லார்க்கும் விடையைத் தீர்ப்பவனே!	நேற்கு என்னை	{ துடிக்கின்ற என்னை
உழை கன்று		நோக்கா	{ கடாஷியாமலிருப்பதும்
போல நோக்	{ மான் குட்டியின் விழிபோன்ற விழியையுடைய மாதர் களின்	தொழிலதே	{ தகுதியோ?
கண்டையவர்		ஆதிமூர்த்தி	{ முழுமுதற் கடவுளே!
		அரங்கமா நகருனானே!—;	
		உன்னை அன்றே தேவரீரை நோக்கியன்றே	
		அழைக்கின்றேன்-நான் கூப்பிடாநின்றேன்.	

***—பேறு பெறுவதில் விரைவின் மிகுதியாலே ஆற்றுமை கரைபுரண்டு பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார். ... (36)

தெளிவிலாக்கலங்கல் நீர்கூழ் திருவரங்கத்துள்ளோங்கும் *
ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார் *
எளியதோரருளுமன்றே என் திறத்தெம்பிராணர் *
அளியன் நம்பையலென்றார் அம்மவோ! கொடியவாரே.

37

தெளிவு இலா	{ (ஒருகாலும்) தெளிவில்லாமல் கலக்கம் மாருதிருக்கிற காவேரியாலே சூழப்பெற்ற	எளியது ஓர்	{ ஸாமான்யமான ஒரு க்ருபா மாத்திரமேயன்றோ?
கலங்கல்		அருளும்	
தீர் சூழ்	கோயிலிலே விஞ்சியிருக்கிற	அன்றே	எனக்கு உபகாரகரான அவர்
திருஅரங்கத்துள்		எம்பிராணர்	
ஒங்கும்	தேஜஸ்ஸை உடையவரான அழகிய மணவாளனொரு வனே யன்றே	நம்பையல்	["நம்முடைய பையலான இவன் நமது கருணைக்கு உரியன்" என்று திருவுள் ளம் பற்றுகிறுரிக்லை;
ஒளி உளார்		அளியன்	
தாமே	{ (நமக்குத்) தகப்பனும் தாயு மாயிருப்பர்;	என்றார்	{ ஐயோ! (இவருடைய இயல்வு மிகவும் கொடுமையா யிரா நின்றதீ!
அன்றே		அம்ம ஓ	
தந்தையும்	{ (அவர்) என் விஷயத்தில் (செய்தருள வேண்டுவது)	கொடிய	
தாயும் ஆவர்		ஆறே	
எக் திறத்து			

***—தாம் இப்படி கதருநிற்கச்செய்தேயும் பெரியபெருமாள் இரங்கி "அஞ்சேல்" என்னக் காணாமையாலே, தம்மையொழிய வேறே ஒரு சுற்றத்தவர் எனக்கு இருப்பதாக நினைத்திருக்கிறீரோ? ப்ரயேரஜநாந்நரங்களை விரும்பி அகன்று போகிறேனென்று நினைத்திருக்கிறீரோ? 'நம்முடையவன்' என்று என்னைச் சிறிது அபிமாநித்தால் போதுமாயிருக்க இவ்வளவுகூட அபிமாநியாமல் கூக்குரல் கேட்டுக் கொண்டே கண்ணுறங்குவதே! அம்மே! இவர் திருவுள்ளம் இப்போது இங்ஙனே கொடிதாயின்றே!' என்று வருந்துகின்றார். ... (37)

***மேம்பொருள் போகளிட்டு மெய்ம்மையமிகவுணர்ந்து *
ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு ஐம்புலனகத்தடக்கி *
காம்பறத்தலைசிரைத்து உன்கடைத்தலையிருந்துவாரும் *
சோம்பரையுக்கத்திபோலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே.

38

புனல் சூழ்	{	காவிரி சூழ்ந்த கோயிலிலே	{	அகத்து	{	(விஷயாந்தரங்களில் போக
அரங்கத்தானே		கண்வளர்ந்தருளுமவனே!		அடக்கி		வொட்டாமல்) தம்முள்ளே
மேம்பொருள்	{	(ப்ராக்குத ஜநங்கள்) விரும்பு	{	காம்பு அற	{	பதிய அடக்கி,
		கிற லௌகிக பதார்த்தங்		தலை சிரைத்து		அடியோடே
போக விட்டு	{	வாஸநையோடு விட்டிட்டு	{	உன் தலைக்கடை	{	தன் தலையிலுள்ள சுமையைத்
மெய்ம்மையை		ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை		இருந்து		தொலைத்து
மிக உணர்ந்து	{	உள்ளபடி அறிந்து	{	வாமும்	{	உனது திருவாசலிலே (காவ
ஆம் பரிசு		ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸமாசா		சோம்பரை		லாளராக) வாஸஞ்செய்து
அறிந்துகொண்டு	{	ரங்கனையும்	{	உகத்திபோலும்	{	உஜ்ஜீ விக்किன்ற
ஐம்புலன்		தெரிந்துகொண்டு		சோம்பியிருக்குமவர்களை		(தம்முடைய ஹிதத்தில்)
		ஐந்து இந்திரியங்களையும்		உகக்குமவனல்லையோ நீ.		

(88) * * *—“அளியனம் பையலென்றார் அம்மவோ கொடியவாரே!” என்று கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் வருந்தினவாரே “இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலே ஸ்வரூபாநு ரூபமான புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிப்பதும் அதற்காக நம் கைபார்த்த திருப்பதும் அதுக்குமேலே விளம்பம் பொருமல் கூப்பிடுவதும்! இதென்ன ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே! இப்படிப்பட்ட ஒரு உத்தமாதிகாரியைக் கிடைக்கப் பெற்றோமே!” என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் மிகவும் ப்ரஸந்நமாய், அந்த ப்ரஸாதமெல்லாம் திருமுகத்திலே தோற்றும்படி யிருக்கக்கண்ட ஆழ்வார், “பெருமானே! தேவரீரைக்கிட்டி தேவரீர் பக்கலிலே ஸர்வபாரங்களையும் ஸமர்ப்பித்து நிச்சிந்தையாயிருப்பவர்களைக் கண்டால் தேவரீருடைய திருவுள்ளம் இங்ஙனையோ மலர்ந்திருப்பது!” என்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தை நோக்கி விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

காம்பு அறத் தலைசிரைத்து—உபாயாந்தரங்களில் தனக்குள்ள பற்று அறும்படி தன் தலையிலுண்டான துரிதங்களைப்போக்கி. அதாவது—பேற்றுக்கு எம்பெருமான் ஸாதநமேயொழிய நாம் செய்யும் க்ரியாகலாபங்களொன்றும் ஸாதநமல்ல என்று உறுதியான அத்யவஸாயம் வஹித்து என்றபடி. அஹங்கார கர்ப்பமான உபாயாந்தரங்களின் விடுகையைச் சொன்னபடி. ... (38)

குடிமையில் குடிமையில்லா அயல்சதுப்பேதிமாரில் *
குடிமையில் கடைமைபட்ட குக்கரில் பிறப்பேறும் *
முடியினில் துளபம்வைத்தாய் மொய்கழற்கன்பு செய்யும் *
அடியரையுக்கத்திபோலும் அரங்கமா நகருளானே. 39

முடியினில் துள	{	திருமுடியிலே திருத்துழாய்	{	குடிமையில்	{	குடிப்பிறப்பினால்
பர்வைத்தாய்		மாஸையை அணிந்தவனே!		கடைமை		வடைந்த
(78) அரங்கம் மாநகர் உளானே!—;	{	(உனக்குக்) கைங்கரியம் செய்வதில்	{	பட்ட	{	பரமசண்டாள ஜாதியில்
அடிமையில்		உயர்குடிப் பிறப்பிற்கு ஏற்ற ஒழுக்கமில்லாத		குக்கரில்		பிறப்பர்களானாலும்
குடிமைஇல்லா	{	(அடிமைக்கு) அயலான	{	பிறப்பர் ஏலும்	{	(உனது) நெருங்கிய திருவடிகளிடத்து
அயல்		நான்கு வேதங்களையுமோ		மொய்கழற்கு		பக்தி செய்கின்ற
சதுப்பேதிமா	{	தின அந்தணர்களைக் காட்டிலும்	{	அன்பு செய்யும்	{	அடியார்களையே
ரில்		உகத்தி போலும் நீ விரும்புவாய் போலும்.		அடியரை		

***—இனிமேல், கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ஞானமுடைய பாகவதர்களின் வாயும் கூறுகிறது, எம்பெருமான் தன் திருவடித்தாமரைகளில் பக்திசெய்யாத வர்கள் உயர்சூலத்திற் பிறந்தவர்களாயிருந்தபோதிலும் அவர்களை ஒரு பதார்த்த வாயும் தீனயாமல் உபேகித்துவிட்டு, தனது திருவடிகளில் பக்தி செய்பவர் மீதும் இழ்சூலத்தவராயினும் அவரையே விரும்புவன் என்கிறது இப்பாட்டில். (39)

திருமறுமார்ப ! நின்னைச் சிந்தையுள் திகழவைத்து *

மருவியமனத்தராகில் மாநிலத்துயிர்களெல்லாம் *

வேருவறக்கொன்று சுட்டிட்டு ஈட்டியவினையரேலும் *

அருவினைப்பயனதுய்யார் அரங்கமா நகருளானே.

40

<p>திருமறு மார்பு</p> <p>அரங்கமா நகருளானே!—;</p> <p>மாநிலத்து உயிர்கள் எல்லாம் வேருவற கொன்று சுட்டிட்டு</p>	<p>{ பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவையும் திருமார்பிலே அணிந்துள்ளவனே!</p> <p>(இந்தப்) பெரிய பூமண்டலத்திலே உள்ள ஜீவராசிகளெல்லாம் (ஐகத்தெல்லாம்) நடுங்கும்படி பரமஹிம்மை பண்ணி</p>	<p>{ ஈட்டிய வினையர் ஏலும்</p> <p>நின்னை சிந்தையில் திகழவைத்து</p> <p>மருவிய மனத்தர் ஆகில்</p> <p>அரு வினையன் அது உய்யார்</p>	<p>{ விசேஷமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பாவங்களையுடையவர்களானாலும்</p> <p>உன்னை (தங்கள்) நெஞ்சில் விளங்கும்படி வைத்து</p> <p>த்ருடமான அத்யவஸாயத்தை உடையரா யிருப்பரேயானால் (அவர்கள்)</p> <p>(தாங்கள் செய்த) மஹாபாதங்களினுடைய பலனை அனுபவிக்கமாட்டார்கள்</p>
---	---	--	---

***—தாழ்ந்த வகுப்பில் பிறப்பேயன்றி நீசமான அநுஷ்டாநமு முடையரே பார்ப்பினும் "மேம்பொருள் போகவிட்டு" என்ற பாட்டிற்கூறிய அதிகாரத்திலே திஷ்டையுடையராகில் அவர்களுக்கு அந்தக் கருமங்களின் பலன் அநுபவிக்கக் கூடவதல்ல என்கிறது இப்பாட்டு. ... (40)

வானுளாரறியலாகா வானவாவென்பராகில் *

தேனுலாந்துளபமலைச் சென்னியாவென்பராகில் *

ஊனமாயினகன்செய்யும் ஊனகாரகர்களேனும் *

போனகம்செய்தசேடம் தருவரேல்புனிதமன்றே.

41

<p>ஊனம் ஆயின கன் செய்யும்</p> <p>ஊன காரகர் கள் ஏனும்</p> <p>வாள் உளர் அறிபல் ஆள் வாகவா என் னர் ஆகில்</p>	<p>{ தாங்கள் நிஹீநமான செயல்களைச் செய்யுமவர்களாயும்</p> <p>{ பிறரைக்கொண்டு நிஹீநமான க்ருத்யங்களைச் செய்விப்பவர்களாயு மிருந்த போதிலும்</p> <p>{ 'மேலுலகத்திலுள்ள பிரமன் முதலியோராலும் அறிய முடியாத தேவனே!' என்று அநுஸந்திப்பராகில்</p>	<p>{ தேன் உலாம் துளபம் மலை சென்னியா என்பர் ஆகில்</p> <p>{ தேன் பெருகாநின்ற திருத்தழாய் மலையைத் திருமுடியிலே அணியுமவனே! என்று அநுஸந்திப்பாராகில் (அப்படிப்பட்ட மஹாத்துமாக்கள்)</p> <p>{ போனகம் செய்தசேடம் தருவர் ஏல் அன்றே புனிதம்</p>	<p>{ தேன் பெருகாநின்ற திருத்தழாய் மலையைத் திருமுடியிலே அணியுமவனே! என்று அநுஸந்திப்பாராகில்</p> <p>{ தாங்கள் அமுது செய்து மிகுந்த பிரசாதத்தை அநுகரணிப்பரானால் அப்போதே (அந்த ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றவர்கள்) பரிசுத்தராவர்கள்.</p>
--	--	---	--

***—பகவத் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்கு நிஹீந ஜந்மத்தாலும் நிஹீன அநுஷ்டானத்தாலும் ஒரு குறையுமில்லை யென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவர்கள் தங்களுடைய உச்சிஷ்டான்னத்தாலே ஸம்ஸாரிகளையெல்லாம் பரிசுத்தராக்கும்படியான பெருமை பொருந்தியவர்களுமாவர் என்கிறது இப்பாட்டு. ... (41)

பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள் *

இழிகுலத்தவர்களேலும் எம்மடியார்களாகில் *

தொழுமினீர்கொடுமின் கொண்மின் என்றுநீன்தோடுமொக்க *

வழிபடவருளினாய்போன் மதிள்திருவரங்கத்தானே. 42

மதிள் திருவரங்கத்தானே!—;		நீர்	நீங்கள்
ஒழுகல் ஆறு	{ பிரமன் முதல் தங்களளவும் நீண்டு வருகிற பரம்பரையில்	தொழுமின்	(அவர்களைத்) தொழுங்கள்;
		கொடுமின்	{ (உங்களிடத்திலுள்ள விஷயங்களை அளிப்பதற்கு) உபதேசியுங்கள்;
பழுது இலா	{ ஒரு குற்றுமுமற்றிருக்குமவர்களாய்	கொள்மின்	{ (அவர்களிடத்தில் விஷயங்களை அளிப்பதற்கு) உபதேசியுங்கள்;
		என்று	என்று உபதேசித்தருளி
பல சதுப்பேதி மார்கள்	{ நான்கு வேதங்களையும் ஒதினவர்களாயு முள்ளவர்களே!	நின்னோடும்	ஒக்க-உனக்கு ஸமமாக
		வழிபட	அவர்களை ஆரதிக்கும்படி
எம் அடியார்களாகில்	{ 'நமக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாயிருந்தால் (அவர்கள்)	அருளினாய்	உரைத்தருளினாய்;
			(போல்—அசை)
இழிகுலத்தவர்களேலும்	{ தாழ்ந்த வகுப்பில் பிறந்தவர்களே யாகிலும்		

***—உத்பத்தியிலாவது ஆசாரம் முதலியவற்றிலாவது ஒருவகையாலும் குறையின்றியே ஸத்ஸந்தாந ப்ரஸூதர்களாய் ஸதாசாரநிஷ்டர்களாயிருக்குப சதுர்வேதிகளை நோக்கி எம்பெருமான் கூறினவார்த்தை;—‘ஒ சதுர்வேதிகளே உங்களைப்போலே, ப்ரஹ்மாதொடங்கி நெடுகிவருகிற வம்சப்ரவாஹத்திலே பிறந்த சதுர்வேதிகளாயிருப்பவர்கள் தாம் பூஜ்யர், மற்றையோர் அநாதரணீயர் என்று நீங்கள் பாவிக்கலாகாது; எந்த ஜாதியிலே பிறந்தவரேனும் எனது அடியவர்களானால் அவர்களை நீங்கள் தொழவேணும்; பரஸ்பரம் ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து கொள்ளலாம்; விசேஷமாகச் சொல்வதென்? என்னை நீங்கள் எவ்விதமாக ஆரதிக்க உடன்பட்டிருக்கிறீர்களோ, அவ்விதமாகவே அவர்களையும் ஆரதிக்க வேண்டியதுதான்’ என்று. ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரத்திலே “பக்தி ரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா என்று தொடங்கி “தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் என்பதீருகவுள்ள ச்லோகங்களை நோக்குக. ... .. (42)

அரங்கமா நகருளானே!—;

தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும் *

நுமர்களைப்பழிப்பராகில் நொடிப்பதோரளவிலாங்கே *

அவர்கள் தாம்புலையர்போலும் அரங்கமாநகருளானே. 43

அரங்கமா நகருளானே!—;		ஓர் வேதம்	{ நான்கு வேதங்களையும்
ஓர் அங்கம் ஆறும்	{ (விலக்ஷணமான வேதத்தின்) ஆறு அங்கங்களையும்	நான்கும்	
		அமர ஓதி	

தன்களில் தலை	{ பாகவதர்களுக்குள்ளே	நொடிப்பது ஓர்	{ ஒரு நிமிஷ காலத்துக்குள்ளே
ய் ஆப	{ முதன்மையான	அளவில்	{
அந்த அந்தணர்	{ ப்ராஹ்மண ஜாதியர்களாயி	அவர்கள் தாம்	{ அந்த ஜாதி ப்ராஹ்மணர்கள்
களையும்	{ னும் (அவர்கள்)		{ தாம்
தன்கள்	{ தேவரீருடைய அடியார்களை	ஆங்கே	{ அப்போதே
யத்ப்பர் ஆகில்	{ (அவர்களுடையஜந்மத்தைப்	புலையர்	{ சண்டாளராவர்கள்
	{ பார்த்து) தூஷிப்பாராகில்		{ (போலும்—வாக்யாலங்காரம்.)

***—ருக்கு, யஜுஸ். ஸாமம், அதர்வணம் என்று வேதங்கள் நான்கு ; சைஷ்ட வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்று வேதாங்கங்கள் ஆறு ; இவற்றையெல்லாம் கண்டபாடம் பண்ணி அவற்றின் பொருள்களையும் அறிந்து, அவ்வறிவுக்குப் பலனாக பகவத் கைங்கர்யத்தில் முதன்மையாக ஊன்றி யிருக்கும் சிறந்த அந்தணர்களாயிருந்த போதிலும் அவர்கள், கீழ்க்கூறிய யோக்யதைகளெல்லாமில்லாமல் கேவலம் பகவத்கைங்கர்ய மொன்று மாத்திரமுடைய ஒரு சூவைஷ்ணவரை [- அதாவது சண்டாள ஜாதியிலே பிறந்தவரை] அந்தப் பிறவியைப்பற்றி இகழ்வாக நினைத்து தூஷிப்பர்களானால் தூஷிக்குமவர்கள் தங்களே ப்ராஹ்மண்யம் கெட்டுக் கர்மசண்டாளராய்ப் போவார்கள். இப்படி போவது ஜந்மாந்தரத்திலோ வென்னில்; அன்று; தூஷித்த அந்த க்ஷணத்திலேயே சண்டாளராயொழிவர். ... .. (43)

பெண்ணுலாம்சடையினும் பிரமனுமுன்னைக்காண்பான் *
எண்ணிலாவுழியுழி தவஞ்செய்தார்வெள்கிநிற்ப *
விண்ணுளார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளையிந்த
கண்ணரூய் * உன்னையென்னோ கனைகனாக்கருதுமாறே. 44

பெண் உலாம்	{ கங்காநதி	உலாவுகின்ற	ஆனைக்கு	{ (முதலை வாயிலகப்பட்ட)
சடையினும்	{ சடையை	யுடையனான	வந்து	{ ஸூகஜேந்திராழ்வானுக்காக
பிரமனும்	{ சிவனும்	நான்முகக் கடவுளும்	விண் உளார்	{ (மடுவின் கரையில்) எழுந்
உன்னை காண்	{ உன்னைக் காண்பதற்காக		வியப்ப	{ தருளி
பான்	{ எண்ணமுடியாத நெடுங்கால		அருளை ஈந்த	{ நித்யஸூரிகளும் 'ஆச்சரியப்
என் இலா	{ மாக		கண்ணரூய்	{ பரும்படி பரமக்ருபையைச்
ஊழி ஊழி	{ தவம் புரிந்தவர்களாய் (அவ்		உன்னை	{ செய்தருளிய
தவம் செய்தார்	{ வளவிலும் காணப் பெரு		கனைகனா	{ (என்னிடத்து அருள் செய்
யென்கி நிற்ப	{ மையாலே)		கருதும் ஆறு	{ யாமையாலே) தயவில்லா
கன்ற	{ வெட்கமடைந்து கவிழ்தலை		என்னோ	{ தவனே!
	{ யிட்டிருக்க			{ தஞ்சமாக
	{ அக்காலத்திலே			{ நினைக்கலாகுமோ ?

வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந்தன்னுள் *
கவளமால்யானைகொன்ற கண்ணையரங்கமாலை *
துளவத்தொண்டாயதொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடிசொல் *
இனையபுன்கவிதையேலும் எம்பிராற்கினியவாரே.

வளம் எழும் தவளம் மாடம்	{ அழகு விஞ்சியிருப்பதும் வெண்ணிறமுடையதுமான மாடங்களை யுடைய	தொல் சீர்	{ இயற்கையான சேஷத்வத் திலே நிலைநின்றவருமான
மா மதுரை நக ரம் தன்னுள்		{ பெருமை தங்கிய வட மதுரையில்	
கவளம் மால் யானை கொன்ற	{ கவளங் கொண்டிருப்பதும் பெருத்ததுமான (குவலயா பீடமென்னும் கம்ஸனு டைய) யானையைக் கொலை செய்தருளின	சொல்	{ திருமாலையாகிய இத்திரு மொழி
கண்ணகை		{ ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸூகிய	{ இளைய புன் கவிதை ஏலும்
அரங்கம் மலை	{ கோயிலிலே (கண்வளரும்) எம்பெருமானைக் குறித்து)	எம்பிராற்கு	{ பெரியபெருமானுக்கு பரமபோக்யமாயிருந்தபடி யென்! (என்று தமக்குத் தாமே ஈடுபடுகிறார்.)
துளபம் தொண்டு ஆய		{ திருத்துழாய்க் கைங்கர்ய நிஷ்டரும்	

***—விசேஷ உணவுகளை யுண்டு மதம் பிடித்துக் கொழுத்திருந்த குவலயாபீடமென்னும் கம்ஸனது யானையை ஒழித்தருளிணுப்போலே தம்முடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கினபடியை அருளிச்செய்து பெரியபெருமானுடைய ப்ரீதியே தமக்கு ப்ரயோஜனமென்று காட்டி முடித்தாராயிற்று. ... (45)

அடி வரவு :

காவல் பச்சை வேதம் மொய்த்த பெண்டிர் மறம் புலை வெறுப்பு மற்றும் நாட்டினான் ஒரு நமனும் எறி வண்டு மெய் சூது விரும்பி இனிது குட பாய் பண்பேசு கங்கை வெள்ளம் குளித்து போது குரங்கு உம்பரால் ஊர் மனம் தவமார்த்த மெய் யுள்ளம் தாவி மழை தெளி மேம்பொரு ளடிமை திரு வான் பழுதில் அமரப் பெண் வளவெழும் கதிர். ...

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்
 அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த
 திருவரங்கத் தமிழ்மாலையில்
 முதற்பிரபந்தமான
திருமாலையின் உரை
 முற்றிற்று.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

**தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப்பள்ளியெழுச்சியின்
தனியன்கள்**

**தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம் ரங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணீயம்,
ப்ராபோதிகீம் யோக்ருத ஸூக்திமாலாம் பக்தாங்கீரேணும் பகவந்தமீடே.**

யாவரொரு ஆழ்வார்	ப்ராபோதிகீம்	திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான
அரசனைப்போல	ஸூக்திமாலாம்	திவ்யப்ரபந்தத்தை
பூஜிக்கத்தக்கவராய்	அக்ருத	அருளிச்செய்தாரோ
திருவரங்கத்தரவணையில்	(தம்)	(அப்படிப்பட்ட)
	பள்ளிகொள்பவரான பெரிய	பகவந்தம்
பெருமானை	பக்தாங்கீரி	{ அமைந்த
அப்படிப்பட்ட ஸாக்ஷாத்	ரேணும்	} தொண்டரடிப் பொடியாழ்
	பரவாஸுதேவனாகவே	
ப்ரதிபத்திபண்ணி,	ஈடே	துதிக்கின்றேன்.

* * *—பரமஸத்வ ஸமாச்ரயனான எம்பெருமானுக்கு ரஜஸ்தமோகுணகார்யான உறக்கம் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லாமையினாலே திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகையாகிற்று எங்ஙனே பொருந்துமென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ச்லோகம் அவதரித்தது. ராஜோபசாரம் போலச்செய்கிறபடியென்று ஸமாதானம் காண்க. அரசர்களுக்கு ஸுப்ரபாதம் பாடுகிற முறையிலே இஃது அமைந்த தென்க.

**மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்
தொண்டரடிப்பொடி தொன்னகரம்—வண்டு
திணர்த்தவயல்தென்னரங்கத்தம்மானைப் பள்ளி
யுணர்த்தும் பிரானுதித்த வூர்.**

வண்டு	வண்டுகளானவை	தொண்டரடிப்	} “தொண்டரடிப்பொடி” என்னும் திருநாம முடைய ரான ஆழ்வார்
திணர்த்த	{ நெருங்கிப்படிந்திருக்கப் பெற்ற	பொடி	
வயல்	கழனிகள் சூழ்ந்த	உதித்த ஊர்	} திருவவதரித்த திவ்ய தேச மாவது
தென்	அழகிய	மா மறையோர்	
அங்கத்தூ	{ திருவரங்கத்தில் (கண்வளர்ந் தருள்கிற)	மன்னிய	} சிறந்த வைதிகர்கள் பொருந்தி வாழ்தற்கிடமான சீர்மையையுடைய
அப்படி	பெரிய பெருமானை	சீர்	
மன்னி உணர்த்தும்	{ திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவ ராய்	மண்டங்குடி	} திருமண்டங்குடி என்கிற அநாதியான நகரமாகும் என்று பெரியோர் கூறுவர்.
பிராக்	பரமோபகாரகராய்	தொல் நகரம் என்பர்	

தனியனாரை முற்றிற்று.

திருப்பள்ளியெழுச்சி

**கதிரவன்குணதிசைச்சிகரம்வந்தனைந்தான் கனவிருளகன்றதுகாலையம்பொழுதாய் *

மதுவிரிந்தொழுகினமாமலரெல்லாம் வானவரசர்கள்வந்துவந்தீண்டி *

எதிர் திசைநிறைந்தனவிரொடும்புகுந்த இருங்களிற்றீட்டமும்பிடியொடுமுரசும் *

அதிர் தலிலகைடல்போன்றுளதெங்கும் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. 1

<p>அரங்கத்து அம்மா கதிரவன் குணதிசை சிகரம் வந்து அணைந்தான் கனம் இருள் அகன்றது அம் காலைபொழுது ஆய் மா மலர் எல்லாம் விரிந்து மது ஒழுகின வானவர் அரசர்கள்</p>	<p>{ திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டருளும் ஸ்வாமியே! சூர்யனானவன் கிழக்குத் திக்கிலே (உதயகிரியின்) கொடுமுடியிலே வந்து கூடினான்; (இரவில்) அடர்ந்திருந்த இருளானது நீங்கி யொழிந்தது; அழகிய காலைப்பொழுதுவர, சிறந்த புஷ்பங்களெல்லாம் விகாஸமடைய தேன் வெள்ளமிடா நின்றன; தேவர்களும் ராஜாக்களும்</p>	<p>வந்து வந்து ஈண்டி எதிர் திசை நிறைந்தனர் இவரொடும் புகுந்த இரு களிறு ஈட்டமும் பிடியொடு முரசும் அதிர் தலில் எங்கும் அலை கடல் போன்று உளது பள்ளி எழுந்தருளாய்</p>	<p>{ ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலி வந்து திரண்டு திருக்கண்ணோக்கான தெற்குத் திக்கிலே நிறைந்து நின்றார்கள்; இவர்களோடு கூட வந்த (இவர்களது வாஹநமாகிய) பெரிய ஆண்யானைத் திரள்களும் பெண்யானைத் திரள்களும் பெரிய வாத்யங்களும் சப்திக்கும்போது எத்திசையும் அலையெறியாநின்ற ஸ்முத்ர கோஷத்தை ஒத்திருந்தது: (ஆதலால்) திருப்பள்ளியை விட்டு எழுந்திருக்கவேணும்.</p>
---	--	---	---

கொழுங்கொடிமுல்லையின்கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசைமாருதமீதுவோ *

எழுந்தனமலரணைப்பள்ளிகொள்ளன்னம் ஈன்பனிநனைந்ததமிருஞ்சிறகுதறி *

விழுங்கியமுதலையின்பிலம்புரைபேழ்வாய் வெள்ளெயிறுவதன்விடத்தினுக்கனுங்கி *

அழுங்கியவானையினருந்துயர்கெடுத்த அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. 2

<p>குணதிசை மாருதம் கொழு கொடி முல்லை யின் கொழு மலர் அணவி இதுவோ கூர்ந்தது மலர் அணை பள்ளிகொள் அன்னம் ஈன்பனி நனைந்த தம் இரு சிறகு</p>	<p>{ கீழ்க்காற்றானது செழுமை தங்கிய கொடியை யுடைத்தான முல்லைச் செடியிலுண்டான அழகிய மலர்களை அணைந்துகொண்டு இதோ வீசா நின்றது; புஷ்ப சயனத்திலே உறங்குகின்ற ஹம்ஸங்களானவை (மழைபோல) சொரிகிற பனியாலே நனைந்த தங்களுடைய அழகிய சிறகுகளை</p>	<p>உதறி எழுந்தன விழுங்கிய முதலையின் பிலம்புரை பேழ்வாய் வெள் எயிறு உற அதன் விடத்தினுக்கு அனுங்கி அழுங்கிய ஆணையின் அருதுயர் கெடுத்த அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாய்,</p>	<p>{ உதறிக்கொண்டு உறக்கம் விட்டெழுந்தன; (தன் காலை) விழுங்கவந்த முதலையினுடைய பாழி போன்ற பெரிய வாயிலுள்ள வெளுத்த கோரப்பற்கள் ஊன்ற அம்முதலையினுடைய பல் விஷத்திற்கு மிகவும் நோவுபட்ட கஜேந்திராழ்வானுடைய பெரிய துக்கத்தை போக்கியருளின</p>
---	--	--	--

பு பொழில்களின்வாய்-சோலைகளிலுள்ள புட்களும் புலம்பின கங்குல் போயிற்று புலரி புகுந்தது குண திசை களை கடல் அரவம் கலந்தது களி வண்டு மிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த

பூத்திராநின்றுள்ள பறவைகளும் (உணர்ந்து) ஆரவாரஞ் செய்யாநின்றன; இரவானது கழிந்தது; ப்ராதிகாலமானது வந்தது; கீழ்த்திசையிலே கோஷஞ்செய்கிற கடலினுடைய ஓசையானது வியாபித்தது; தேனைப்பருகிக் களிக்கின்ற வண்டுகளானவை சப்தியாநிற்கிற பலவகைப் பூக்களாலே தொடுக்கப்பட்ட

அம் அழகிய அலங்கல் தொடையல் கொண்டு அமரர்கள் தேவர்கள் அடி இணை பணிவான் (தேவீருடைய) திருவயிணைகளில் பணிமாலை கைக்காக புகுந்தனர் வந்து நின்றனர்; ஆதலில் ஆகையாலே அம்மா ஸர்வஸ்வாமிந்! இலங்கையர் கோன் வழி பாடு செய் கோயில் (லங்கேச்வரனான ஸ்ரீ விபிஷணுவான் தாஸவருத்தபண்ணப்பெற்ற கோயிலிலே) (கண்வளர்ந்தருளுகிற)

எம்பெருமான்! அஸ்மத்ஸ்வாமியே!

பள்ளி எழுந்தருளாயே—

இரவியர்மணிநெடுந்தேரோடும்வரோ இறையவர்பதினொருவிடையருமீவரோ *
மருவியமயிலினன்றுமுகனிவனோ மருதரும்வசக்களும்வந்துவந்தீண்டி *
புரவியோடாடலும்பாடலும்தேரும் குமரதண்டம்புகுந்தீண்டியவெள்ளம் *
அருவரையனையநீன்கோயில்முன்னிவரோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே.

மணி நெடு தேரோடும் இரவியர் இறையவர் பதினொரு விடையரும் மருவிய மயிலினன் அறுமுகன் மருதரும் வசக்களும் வந்து வந்து

விலக்ஷணமாய் பெரிதான தேரோடுகூட பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களும் ஜகத்துக்குநிர்வாஹர்களான ஏகாதச ருத்ரர்களும் பொருந்திய மயில்வாகனத்தையுடைய ஸுப்ரஹ்மணயனும் மருதகணங்களான ஒன்பதின் மரும் அஷ்டவஸுக்களும் ஒருவருக்கொருவர் முந்திக் கொண்டு வந்து

ஈண்டி நெருங்கி நிற்க (இவர்களுடைய வாஹநமான) புரவியோடு குதிரைகள் பூண்டாதங் தேரும் னும் பாடலும் ஆடலும்-பாட்டும் கூத்துமாய் குமரதண்டம் தேவஸேநா ஸமூகங்க புகுந்து வந்து புகுந்து ஈண்டியவெள்ளம்-நெருங்கியிருக்கிற திரளான அருவரை அனைய பெரிய மலைபோன்ற கோயில் கோயிலில் நின் முன் தேவரீர் திருக்கண்ணோக்கிலே (நிற்கின்றது;) அரங்கத்தம்மா; பள்ளி யெழுந்தருளாயே—

அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களிவையோ அருந்தவமுனிவரும்மருதருமீவரோ *
இந்திரனையும்தானும்வந்திவனோ எம்பெருமானுகோயிலின்வாசல் *
சுந்தரர்நெருக்கவிச்சாதரர்நுக்க இயக்கரும்மயங்கினர்திருவடிதொழுவான் *
அந்தரம்பாரிடமில்லைமற்றிதுவோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே.

எம்பெருமான் உனகோயிலின் வாசல் இந்திரன் தானும் ஆணையும்

எனக்கு ஸ்வாமியான தேவீருடைய திருக்கோயிலின் வாசலிலே தேவேந்திரனும் (அவனது வாஹனமான) ஐராவதயானையும்

வந்து அந்தரத்து அமரர்கள் கூட்டங்கள் அரு தவம் முனிவரும்

வந்திருப்பதுமன்றி, அண்டத்துக்குள் இந்நின்ற தேவர்களும் இவர்களுடைய பரிவாரங்களும் மஹா தபஸ்விகளான ஸநகாதி மஹர்ஷிகளும்

மருத்கணங்களும்
யகடர்களும்,
கந்தர்வர் நெருக்கவும்
வித்யாதரர்கள் தள்ளவும்
(தேவீருடைய) திருவடிக
ளைத் தொழுவதற்காக
வந்து மயங்கிநின்றனர்;

அந்தரம் ஆகாசமும்
பார் பூமியும்
இடம் இல்லை அவகாசமற்றிரா நின்றது;
அரங்கத்தம்மா!

பள்ளியெழுந்தருளாய்—

அம்பற்றுவானவர்வாயுறைவழங்க மாநீதிகபீலையொண்கண்ணாடிமுதலா *
அம்பெருயான்படிமைக்கலங்காண்டற்கு ஏற்பனவாயினகொண்டுநன்முனிவர் *
தும்புநாதரத்புகுந்தனரிவரோ தோன்றினனிரவியும் துலங்கொளிபரப்பி *
அம்பரதலத்திலீன்றகல்கின்றதிருள்போய் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. 8

{ (தேவீருக்கு) ஸமர்ப்பிப்ப
தற்காக
பரிமளம் மிகுந்த
அறுகம்புல்லும்
சிறந்த
சங்கநிதி பத்மநிதிகளும் (கை
யிலே யுடையராய்க்கொண்டு
தேவர்களும்
காமதேனுவும்
ஒளி பொருந்திப்
கண்ணாடி முதலாக
ஸ்வாமியான தேவரீர்
கண்டருளுகைக்கு
தகுதியுள்ளவையான
உபகரணங்களெல்லாவற்
றையுங்கொண்டு

நல் முனிவர் மஹர்ஷிகளும்
தும்புரு நாரதர் தும்புரு நாரதர்களும்
புகுந்தனர் வந்து நின்றார்கள்
(இதுவுமன்றி)
இரவியும் சூரியனும்
துலங்கு ஒளி (தனது) மீக்க தேஜஸ்ஸை
பரப்பி { எங்கும் பரவச் செய்து
கொண்டு
தோன்றினன் உதயமானான்;
இருள் இருளானது
அம்பரதலத் } ஆகாசத்தில்நின்றும்
தில் நின்று }
போய் அகல் } நீங்கிப்போயிற்று;
கின்றது }
அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாய்—

அதமீதண்ணுமையெக்கம்மத்தளி யாழ்குமுல்முழவமோடிசைசைசெழுமி *
கீதங்கன்பாடினர்கின்றர்கெருடர்கள் கெந்தருவருமிவர்கங்குலுமெல்லாம் *
யாதவர்வானவர்சாரணியக்கர் சித்தரும்மயங்கினர்திருவடிதொழுவான் *
ஆதவிலவர்க்குநாளோலக்கமருள அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. 9

குற்றமற்ற
சிறுபறையும்
{ ஒற்றைத் தந்தியையுடைய
வாத்யமும்
மத்தளமும்
வீணையும்
புல்லாங்குழல்களுமாய்
திக்குக்களெங்கும்
இவற்றின் முழக்கத்தோடு
இசை மாட்டிப் பாட்டு பாடக்
கடவரான
கின்னரர்களும்
கருடர்களும்
கந்தர்வர்களும்
இதோ மற்றுள்ளவர்களும்

மாதவர் மஹர்ஷிகளும்
வானவர் தேவர்களும்
சாரணர் சாரணர்களும்
இயக்கர் யகடர்களும்
சித்தரும் எரித்தர்களும்
திருவடி { (தேவீருடைய) திருவடிக
தொழுவான் } ளில் வணங்குகைக்காக
கங்குலும் எல்லாம்-இரவெல்லாம்
மயங்கினர் { (நெருக்கத்தில் வருந்தி)
மோஹமுற்றனர்;
ஆதலில் ஆகையாலே
அவர்க்கு அவர்களுக்கு
நாள் ஓலக்கம் } பகலோலக்க மருளுகைக்
அருள } காக
அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாய்—

கடிமலர்க்கமலங்கள்மலர்ந்தனவியையோ கதிரவன்கனைகடல்முனைத்தனனிவனே! *
 துடியிடையார்சரிசுழல்பிழிந்துதறித் துகிலுடுத்தேறினர்குழ்புனலரங்கா *
 தொடையொத்ததுளவமும்கூடையும்பொலிந்து தோன்றியதோள்தொண்டரடிப்பொடியென்னு
 மடியனை * அளியனென்றருளியுன்னடியார்க்காட்படுத்தாய் பள்வியெழுந்தருளாயே. 10

புனல் குழ	{ திருக்காவேரித்தீர்த்தத்தாலே குழப்பட்ட	ஏறினர்	கரையேறிவிட்டார்கள்;
அரங்கா	{ ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தரு ளுமவனே!	தொடை ஒத்த	{ ஒழுங்காகத் தொடுக்கப் பெற்ற
கடி	பரிமளமுடைய	துளவமும்	திருத்துழாய் மாலையும்
கமலம் மலர்கள்	தாமரைப்பூக்களானவை	கூடையும்	பூக்குடையும்
மலர்ந்தன	(நன்றாக மலர்ந்து விட்டன;	பொலிந்து	{ விளங்கா நிற்கப்பெற்ற
கதிரவன்	{ (தாமரையை மலர்த்தவல்ல) ஸூர்யனானவன்	தோன்றிய	
கனை கடல்	{ கோஷஞ் செய்கையையே இயல்வாகவுடைய கட லிலே	தோள்	தோகையுடைய
முனைத்தனன்	{ உதயகிரியிலே வந்துதோன் றினான்;	தொண்டரடிப் பொடியென் னும்	{ தொண்டரடிப்பொடி என் பெயரையுடைய
துடி இடையார்	{ உடுக்கை போன்ற (சூண்டிம மான) இடையையுடைய மாதர்	அடியனை	தாஸனை
சரி குழல்	{ (தமது) சுருண்டமயிர் முடியை	அளியன் என்று அருளி	{ 'கிருபை பண்ணுகைக் உரிய பாத்திரம்' என் திருவுள்ளம் பற்றி அங் கரித்தருளி
பிழிந்து உதறி	{ நீர்ப்பசையறப் பிழிந்து உதறி விட்டு	உன் அடி யார்க்கு	{ தேவீருடைய நித்யகிங்கர களான பாகவதர்களுக்கு
துகில் உடுத்து	{ (தம்தம்) ஆடைகளை உடுத்த துக்கொண்டு	ஆள்படுத்தாய்	{ ஆளாக்க வேணும்; (அத காக)
		பள்ளி எழுந்த ருளாய்	{ திருப்பள்ளியைவிட்டு எழு தருளவேணும்.

அடி வரவு ;

கதிர் கொழு சுடர் மேட்டு புலம்பின இரவியர் அந்தரம் வம்பு ஏதம் கடி அமலன்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த

திருவரங்கத் தமிழ்மாலையில்

திருப்பள்ளியெழுச்சியுரை முற்றிற்று.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

விண்ணவர் கோன்	{ நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனா யிருந்து வைத்து (ஆச்ரிதர் கட்காக)	நீதிவானவன்	{ சேஷசேஷி முறை வழுவாத படி நியாயமே செல்லும் நிலமான பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்
விரை ஆர் பொழில்	{ பரிமளம் மிக்க சோலைகளை யுடைய	நீள் மதிள்	{ உயர்ந்த மதில்களையுடைய
வேங்கடவன்	{ திருவேங்கட மலையில் வந்து தங்குமவனாய்	அரங்கத்து	{ கோயிலிலே (கண் வளர்ந் தருளுகிற)
நிமலன்	{ ஆச்ரியிப்பார்க்கு அரியனாயி ருக்கையாகிற குற்றமற்று, ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தை வெளியிட்டு நிற்குமவனாய்	அம்மான்	{ ஸ்வாமியான அழகிய மண வாளனுடைய
நின் மலன்	{ அடியாருடைய குற்றத்தைக் காண்கையாகிற தோஷ மில்லாத வத்ஸலனாய்,	திருக்கமலபாதம்- வந்து	{ திருவடி த்தாமரைகளானவை தானே வந்து
		என் கண்ணின் உள்ளன ஒக் கின்றதே	{ என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தன போலிரா நின்றனவே.

உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்தண்டமுற *
நிவந்தநீண்முடியன் அன்றுநேர்ந்தநிசாசரரை *
கவர்ந்தவெங்களைக்காகுத்தன் கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான் * அரைச்
சிவந்தவாடையின்மேல் சென்றநாமெனசிந்தனையே. 2

உவந்தஉள்ளத் தன் ஆய்	{ மகிழ்ச்சியோடு கூடிய மனத் தையுடையனாய்க் கொண்டு	வெம் கணை காகுத்தன் கடி ஆர் பொழில்	{ கொடிய அம்புகளையுடைய இராமபிரானாய், மணம்மிக்க சோலைகளையுடைய
உலகம் அளந்து	{ முவுலகங்களையும் அளந்து	அரங்கத்து	{ மூரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனான
அண்டம் உற	{ அண்டகடாஹத்தளவுஞ் சென்று முட்டும்படி	அம்மான்	{ எம்பிரானுடைய
நிவந்த	{ உயர்த்தியை அடைந்த	அரை	{ திருவரையில் (சாத்திய)
நீள் முடியன்	{ பெரிய திருமுடியையுடையவ னாய்	சிவந்த ஆடை யின் மேல்	{ பீதாம்பரத்தின்மேல்
அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை கவர்ந்த	{ முற்காலத்தில் எதிர்த்து வந்த ராஷஸர்களை உயிர்வாங்கின	என சிந்தனை சென்றது ஆம்.	{ என்னுடைய நினைவானது பதிந்ததாயிற்று.

**மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை * வானவர்கள்
சந்திசெய்யநின்றான் அரங்கத்தரவினனையான் *
அந்திபோல்நிறத்தாடையும் அதன்மேலயனைப்படைத்ததோரெழில் *
உந்திமேலதன்றே அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. 3

மந்தி பாய்	{ குரங்குகளானவை (ஒருகிளையில் நின்றும் மற்ற ஒரு கிளையில்) பாயப் பெற்ற	அந்தி போல் நிறம் ஆடையும்	{ செவ்வானம்போன்ற நிறத் தையுடைய திருப்பீதாம் பரமம்
வடவேங்கடம் மாமலை	{ வடதிசையிலுள்ள திருவேங் கடமென்னும் திருமலையிலே	அதன் மேல்	{ அப்பீதாம்பரத்தின் மேலே
வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான் அரங்கத்து	{ நித்யஸூரிகள் பூக்களைக்கொண்டு ஆராதிக் குப்படி நிற்பவனாய், கோயிலிலே	அயனை படைத் தது ஓர் எழில் உந்தி மேலது அன்றே	{ பிரமனைப்படைத்த ஒப்பற்ற அழகையுடைய திருநாபிக் கமலமும் ஆகிய இவற்றின் மேற் படிந்ததன்றே
அரவு இன் அணையான்	{ திருவனந்தாழ்வானாகிற போக்யமான படுக்கையை யுடையனான அழகிய மண வாளனுடைய	அடியேன் உள்ளத்து இன் உயிர்	{ என்னுடைய மனஸ்ஸிலே விளங்குகிற இனிதான ஆத்மஸ்வரூபம்.

***—“வடவேங்கட மாமலை நின்றான் - அரங்கத்தரவினணையான்” என்ற சொற்போக்கால் உபய காவேரிமத்தியில் கோயிலிலே பாங்காகக் கண்வளர்ந்தருள்வ தற்காகச் சேனாயர்ந்த திருமலையிலே நின்று இடம் பார்த்தான்போலும் என்று நம் ஆசாரியர்கள் ரஸோக்தியாக அருளிச் செய்வர்கள். கோயில்வாஸமாகிற உபேயத் திற்சுத் திருமலையில்வாஸம் உபாயமென்றதாயிற்று. * மலைமேல் தான் நின்று என் மைத்துளிருந்தானை * என்ற திருவாய்மொழி இங்கு நினைக்கத்தக்கது. ... (3)

சூராமாதீள் சூழிலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து
உதீரவோட்டி * ஓர் வெங்கணையுய்த்தவன் ஓதவண்ணன் *
மதுரமாவண்டுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான் * திருவயிற்
றதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே.

4

சூரம	நாற்சதுரமாய்	வண்டு	வண்டுகளானவை
ம	உயர்ந்திருக்கிற	மதுரமா	மதுரமாக
மதிள் சூழ்	மதிள்களாலே சூழப்பட்ட	பாட	இசைபாட
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்திற்கு		(அதற்குத் தகுதியாக)
இசையன்	நாதனான இராவணனை	மா மயில் ஆடு	சிறந்த மயில்கள் கூத்தாடப் பெற்ற
ஓட்ட	{ (முதல் நாள் யுத்தத்தில்) தோற்று ஓடும்படி செய்து (மறுநாட்போரில்)	அரங்கத்து	{ திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
தலை பத்து	(அவனது) தலைபத்தும்	அம்மான்	{ திருவயிற்றில் சாத்தியுள்ள 'உதரபந்தன்' மென்னும் திருவாபரணமானது
உதீர	{ (பனங்காய்போல்) உதிரும் படி	திரு வயிறு	{ என் நெஞ்சினுள் நிலைத்து நின்று
ஓர்	ஓப்பற்ற	உதரபந்தம்	{ என் உள்ளத் துள் நின்று
மேல் கண	கூர்மையான அஸ்தரத்தை	என் உள்ளத்	{ உலாகின்றது
உய்த்தவன்	பர்யோகித்தவனும்,	துள் நின்று	
ஓர்	கடல்போன்ற (குளிர்ந்த)	உலாகின்றது	
வண்ணன்	வடிவையுடையவனும்,		

***—இரண்டாமடியிலுள்ள 'ஓட்டி' என்பதை இராவணனிடத்தே அந் வயிப்பாமல் வெங்கணையிலே அந்வயிக்கவுமாம். இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து உதிரும்படியாக ஓர் வெங்கணையை யோட்டி உய்த்தவன் என்க. திருவயிற்று தரபந்தம்=திருவயிற்றிலே சாத்தியுள்ள உதரபந்தன்மென்கிற திருவாபரணம் என்று பொருள்படுதலால் 'வயிறு, உதரம்' என்பன புனருக்தியாகா. ... (4)

பாரமாய பழவினைபற்றறுத்து * என்னைத்தன்
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றியென்னுள்புகுந்தான் *
கோரமாதவம்செய்தனன்கொலறியேன் அரங்கத்தம்மான் * திரு
வாரமார்பதன்றே அடியேனையாட்கொண்டதே.

5

மார்பு துய	{ பொறுக்க முடியாத சுமையா யிராநின்ற	கோரம்	{ உக்கிரமான	பெரியதொரு
புதி	அநாதியான பாபங்களின்	மா தவம்	{ தபஸ்ஸை	
அறத்து	சர்பந்தத்தைத் தொலைத்து	செய்தனன்	{ (முற்பிறவியில்) செய்திருப் பேனோ என்னவோ?	
கலை	{ (அதனால் பாபம் நீங்கப் பெற்ற) அடியேனை	அறியேன்	{ அறிகிறேனில்லை;	
தன் வாய்	{ தன்னிடத்தில் அன்பு உடை யவனாகப் பண்ணி வைத் தான்; (ரங்கநாதன்.)	அரங்கத்து	{ ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	
ஆக்கிவைத்	{ இப்படி செய்து வைத்தது மல்லாமல்	அம்மான்	{ பிராட்டியையும் முக்தாஹா ரத்தையும் உடைத்தான	
வைத்தது	{ என் ஹ்ருதயத்திலும் பிரவே சித்து விட்டான்;	திரு ஆரம்	{ அத்திருமார்பன்றே	
கூர்	{ இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தைப் பெறுதற்கு உறுப்பாக, நான்)	மார்பு அது	{ காஸனான என்னை	
கொண்ட புகுந்		அன்றே	{ அடிமைப்படுத்திக் கொண்	
தாக		அடியேனை	{ டது.	
		ஆள்கொண்		
		டது		

* * *—அடியார்களைப் பரிந்துகாத்தருளவல்ல பெரிய பிராட்டியாரும், ஸர்வ ரக்ஷகத்வஸூசகமான ஹாரமும் திகழ்ப்பெற்ற திருமார்பினழகே என்னை ஆட்படுத்திக்கொண்ட தென்கிருர். 'கோரமாதவம் செய்தனன் கொல்' என்றவிடத்து 'செய்தனன்' என்பதைத் தன்மையாகக் கொள்ளாமல் படர்க்கையாகக் கொள்வது முண்டு; தன்மையாகக் கொள்ளுமளவில், இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் பெறுதற்கு நான் என்ன தவஞ் செய்தேனோ! என்றதாம் படர்க்கையாகக் கொள்ளுமளவில், இப்படி யென்னெஞ்சினுள் புகுவதற்கு எம்பெருமான் உபய காவேரீமத்தியிலே நின்றுகொண்டு என்ன கடுந்தவம் புரிந்தானோ! என்றதாம். ஒரு சேதனைப் பெறுகை ஈச்வரனுக்குப் பரம புருஷார்த்தமாகையாலே தவம் செய்யவேண்டியவன் அவனே யென்க. இரண்டாமடியில், வாரம் - பக்ஷபாதம். ... .. (5)

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் * அஞ்சிறைய

வண்டுவாழ்பொழில்சூழ் அரங்கநகர்மேயவப்பன் *

அண்டரண்டபகிரண்டத்து ஒருமாநிலமெழுமால்வரை * முற்றும்

உண்டகண்டங்கண்டர் அடியேனையுய்யக்கொண்டதே. 6

துண்டம்	{ ஒரு துண்டாயிருக்கிற (கலா மாத்ரமான)	அப்பன்	{ ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீ ரங்கநாத னுடைய
வெண் பிறையன்	{ வெளுத்த சந்திரனை (முடியிலே) உடையனான சிவ பெருமானுடைய	அண்டர்	{ அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி வர்க்கங்களையும்
துயர்	{ (பிச்சை யெடுத்துத் திரிந்த) பாதகத்தை	அண்டம்	அண்டங்களையும்
தீர்த்தவன்	போக்கினவனும்	பகிரண்டம்	அண்டாவரணங்களையும்
அம் சிறையவண்டு	{ அழகிய சிறகையுடைய வண்டுகள்	ஒரு மா நிலம்	ஒப்பற்ற மஹாப்ருதிவியையும்
வாழ்	வாழ்தற்கிடமான	எழு மால் வரை	ஏழு குல பர்வதங்களையும்
பொழில் சூழ்	சோலைகள் சூழப் பெற்ற	முற்றும்	{ சொல்லிச் சொல்லாத மற் றெல்லாவற்றையும்
அரங்கம் நகர்	திருவரங்கப்பெருநகரிலே	உண்ட	அமுதுசெய்த
மேய	பொருந்தியிராநின்ற	கண்டம் கண்டர்-திருக்கழுத்துக்கீடர்	தாஸனான என்னை
		அடியேனை	உய்யக்கொண்
		உய்யக்கொண்	டது
			{ உஜ்ஜீ விப்பது.

* * *—முதலடியில் 'பிறையன்' 'பிறையின்' என்பன பாடபேதங்கள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் 'சந்த்ரனுடைய க்ஷயத்தைப் போக்கினுனென்றுமாம்' என்றருளிச் செய்தது கொண்டு 'பிறையின்' என்கிற பாடாந்தரம் ஊஹிக்கப்படுகிறது. ... .. (6)

கையினூர்கரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்

மெய்யனார் * துளபவிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்

ஐயனார் * அணியரங்கனார் அரவினணைமிசைமேயமாயனார் *

செய்யவாய்ஐயோ! என்னைச்சிந்தைகவர்ந்ததுவே.

கையின்	திருக்கைகளில்	அணி அரங்க	{ அழகுபொருந்திய திருவரங்
ஆர்	பொருந்தியிருக்கிற	னார்	{ கத்திற் கண்வளர்ந்தருள் பவராய்
சுரி சங்கு	சுரியையுடைய திருச்சங்கையும்	அரவு இன்	{ திருவனந்தாழ்வானாகிற
அனல் ஆழியர்	{ தீ வீசுகின்ற திருவாழியையும் உடையராய்,	அணை மிசை	{ இனிய திருப்பள்ளியின்மீது பொருந்திய
நீள் வரைபோல்	பெரியதொரு மலைபோன்ற	மேய	{ ஆச்சரிய செய்கைகளையுடைய யரான ஸ்ரீரங்கநாதருடைய
மெய்யனார்	திருமேனியையுடையராய்	மாயனார்	{ சிவந்த திருப்பவளமானது என்னுடைய
துளபம் விரை	{ திருத்துழாயின் பரிமளம் மிகப் பெற்று அதனால்	செய்ய வாய்	{ என்னை
ஆர்	பரிமளியா நின்றுள்ள	என்னை	{ என்னுடைய
கமழ்	உயர்ந்த திருவபிஷேகத்தை	சிந்தை கவர்ந்	{ தெஞ்சைக் கொள்ளுகொண் டது
நீள் முடி	{ யுடையராய்	த்து	{ டது
எம் ஐயனார்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்	ஐயோ!	{ (ஆந்தாதிசயக் குறிப்பு.)

***—எம்பெருமானை முழுக்க அனுபவிக்கப் பாரித்திருக்கையில் இடையிலே அதை நெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டு விட்டதே! இதற்கென் செய்வேன்? என்பர் போலே ஐயோ என்கிறார். “பண்டே நெஞ்சுபறிகொடுத்த வென்னை அநியாயம் செய்வதெயென்று கூப்பிடுகிறார்” என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. “ஐயோவென் னது—ஆச்சரியத்தாயாதல் அநுபவிக்க அரிதானபடியையாதல், அநுபவரஸத்தை யாதல் காட்டுகிறது” என்பர் முனிவாஹன போகத்தில். .... (7)

பரியகுசிவந்த அவுணனுடல்கீண்ட * அமரர்க்
கரியவாதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன்முகத்து *
கரியவாசிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்வரியாடி * நீண்டவப்
பெரியவாயகண்கள் என்னைப்பேதைமைசெய்தனவே. 8

மிகவும் ஸ்தூலமான வடிவை	முகத்து	திருமுக மண்டவத்தில்
புடையனாய்க் கொண்டு	கரிய ஆகி	கறுத்தநிறமுடையவையாய்
(ப்ரஹ்லாதனை நலிய) வத்த	புடை பரந்து	விசாலங்களாய்
அஸூரனான இரணியனுடைய	மிளிர்ந்து	பிரகாசமுடையவையாய்
சரித்ததை	செவ்வரி ஓடி	செவ்வரி படர்ந்திருப்பனவாய்
கிழித்துப் பொகட்டவனும்,	நீண்ட	{ (காதுவரை) நீண்டிருப்பனவாய்
பிரமன் முதலிய தேவர் கட்டும்	பெரிய ஆய	{ பெருமை பொருந்தியவையு
அணுக முடியாதவனும்	அக் கண்கள்	{ மான
ஐகத்காரணபூதனும்	என்னை	அந்தத்திருக்கண்களானவை
மஹோபகாரகனும்	பேதைமை	அடியேனை
கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்	செய்தன	{ உன்மத்தனாகச் செய்துவிட்
கிற		{ டன.
பரமபாவநனுமாகிய எம்பெரு		
மானுடைய		

***—எப்போதும் அழகிய மணவாளானது திருக்கண்களின் பெருமையையே தாம் வாய்வெருவி, பலரும் பேயனென்று ஏசும்படியான உன்மத்த நிலைமையை யடைந்திட்டதாக அருளிச்செய்கிறார். கறுத்த நிறமுடைமை, விசாலமாயிருக்கை, ஒளி பொருந்தியிருக்கை. செவ்வரி படர்ந்திருக்கை [சிறு கொடிபோன்ற சிவந்த நெகை போடுதல்] காதளவும் நீண்டிருக்கை ஆகிய இவை கண்களுக்குப் பெருமை.

ஆலமரத்தினிலேமேல் ஒருபாலகனாய் *
குலமேழுமுண்டான் அரங்கத்தரவினையான் *
கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்முடிவில்லகோரெழில் *
நீலமேனிஐயோ! நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே. 9

பெரிதான	முத்துவடமும் (ஆகிய இவை
ஆலமரத்தினுடைய	முத்து தாமமும் { போன்ற பல்லாயிரம் திரு
(சிறிய) இலையிலே	வாபரணங்கள்)
ஒரு மரகத ஆய்-ஒரு சிறுபிள்ளையாகி	முடிவு இல்லது { எல்லைகாண முடியாமல் அபரி
ஏழுமுகங்களையும் திருவயிற்	மீதமாக விளங்காநிற்கப்
நிலே வைத்து நோக்கினவ	பெற்றதும்
னும்	ஓர் எழில்
கோயிலிலே	ஒப்பற்ற அழகையுடையதும்
திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்	நீலம் { கருநெய்தல் மலர் போன்றது
பள்ளியின்மீது சாய்ந்தருள்	மான
பவனுமான ஸ்ரீரங்கநாதனு	மேனி
டைய	திருமேனியானது
அழகிய	என் நெஞ்சினை
சிறத்த	நிறை
எனது	எனது நெஞ்சினுடைய
அழகும்	அடக்கத்தை
ரத்தங்களால் செய்யப்பட்ட	கொண்டது
ஹாரமும்	கொள்ளை கொண்டுபோயிற்று.
	ஐயோ! = இதற்கென் செய்வேன்? என்கிறார்.

***—தனித்தனி ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் ஈடுபட்டுப் போந்த ஆழ்வா அவயவியான திருமேனியை யநுபவித்துத் தமது நெஞ்சு பரவசமானபடியை பேசுகிறார் இதில். கோலமாமணி யாரங்கனையும் முத்துத் தாமங்கனையும் முவில்லாத அழகையும் நீல நிறத்தையுமுடைய திருமேனி என்றுரைத்தலுமாம் நெஞ்சை நிறை கொள்வதாவது மோஹிக்கச் செய்கை. ... .. (9)

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய்வெண்ணெய்

உண்டவாயன் * என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை *

அண்டர்கோனணியரங்கள் என்னமுதினைக்

கண்டகண்கள் * மற்றொன்றினைக் காணவே.

கொண்டல் வண்ணனை	} காளமேகம் போன்ற வடிவை யுடையவனும்	என் அமுதினை	} எனக்குப் பரமபோக்யமாக அம்ருதமாயிருப்பவனுமாக அழகியமணவாளனை
கோவலன் ஆய் வெண்ணெய்			
உண்டவாயன்	} என்னுடைய நெஞ்சை கொள்ளை கொண்டவனும்	கண்டகண்கள்	} ஸேவிக்கப்பெற்ற (எனது கண்களானவை)
என் உள்ளம்			
கவர்ந்தானை	} காண	காண விரும்பமாட்டா.	
அண்டர்கோன்			
அணி அரங்கன்			

***—இவ்வாழ்வார் 'அடியேன்' என்னுமதொழிய, இப்பிரபந்தம் தலைக் கட்டுமளவிலும் தம்முடைய பேரும் ஊரும் பேச மறக்கும்படி தாம் பெற்ற அனுபவத்திற்கு இனியொரு விச்சேதம் வாராதபடி பெரியபெருமாள் அருள்புரிந்தமையைக் கண்டு வியந்து அப்பெருமாளுடைய திருமேனியிலே தாம் ஒரு நீராக லயம்பெற்ற படியைப் பேசித் தலைக்கட்டுகிறார். கொண்டல்வண்ணன் = கடலிலுள்ள நீரையடங்கலும் முகந்துகொண்டு காவேரீ மத்தியில் வந்து படிந்ததொரு காளமேகம் போன்று கண்டாருடைய விடையைத் தீர்க்கவல்ல திருமேனியை யுடையவன் அன்றி, மேடுபள்ள வாசியின்றித் தாழ்ந்தாருயர்ந்தார் அனைவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி காருண்யரஸத்தை வர்ஷிக்குமவன் என்றுமாம், கொண்டல்-மேகம்; தொழிலாடு பெயர். மற்றொன்றினைக்காண = பரவ்யூஹாதிகள் மற்றுள்ள அர்ச்சாவதாரங்கள் ஒன்றையும் காணமாட்டா என்க. பரமபதநாதனை வியாவர்த்திப்பதே இங்கு முக்கியம். இப்பாசரம் அருளிச்செய்தவுடனே பெரிய பெருமாள் அத்திருமேனியோடு ஆழ்வாரை அங்கீகரித்தருள அனைவரும் காண அப்பிரானது திருமேனியிலே அந்தர்ப்பவித்து, காய்ந்த இரும்புண்ட நீராயினர் என்று ஸம்பிரதாயம்வல்ல பெரியோர்கள் அருளிச்செய்வர். .... .. (10)

அடிவரவு :

அமலன் உவந்த மந்தி சதுரம் பாரம் துண்டம் கை பரி ஆலம் கொண்டல் கண்ணி

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த திருவரங்கத் தமிழ் மாலையில்— அமலனாதிபிரான் உரை முற்றிற்று

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி—ஏழாம் பத்து—இரண்டாம் பதிகம்—கங்குலும் பகலும்

கங்குலும் பகலும்—தம்மாழ்வார் தாமான தன்மையிலேயிருந்து பேசுவதுதவிர, தாய்பாசரமாகவும் தோழிபாசரமாகவும் தாய்பாசரமாகவும் பேசுவதுமுண்டு சில (இரண்டாம் பத்து—ஏழாம் பத்து—இரண்டாம் பதிகம்—கங்குலும் பகலும்) தாய்பாசரமாகச் செல்லுகிறதாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவ்வாறு தன் தீரத்திலே அதிமாத்ரமாக ஈடுபாடுகொண்ட ஆழ்வார் தமதுநிலைமையைத் தம் வாயாலே பேசமாட்டாமல் தாய்வாயாலே பேசுகிறாயிற்று. .... *

கங்குலும் பகலும் கண்டுகிலறியாள் கண்ணநீர்க்களாலீறாக்கும் *
 எந்தாக்கரங்களென்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும் *
 எவ்வெனதர்க்கேனுள்ளை ளிட்டென்னும் இருநிலம்கைதுழாவிருக்கும் *
 எங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்கின்றாயே.

1

அழகிய மீன்கள் துள்ளி விளையாடு மிடமான திருக்காவேரி சூழ்ந்த கோயிலில் சயனித்தருள் பலனே! (இப் பெண்பிள்ளையானவள்)	இரவும் பகலும் கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றி லள்; கண்ணீரைக் கைகளாலே இறைக்க வேண்டும்படி தாரை தாரையாய்ப் பெருக விடாநின்றாள்; திருவாழி திருச்சங்குகள் இதோ ஸேவை ஸாதிக் கின்றன	என்று கை கூப்பும் தாமரை கண் என்றே தள ரும் உன்னை விட்டு எங்ஙனே தரிக் கேன் என்னும் இரு நிலம் கைதுழாவிருக் கும் இவள் திறத்து என் செய்கின் ராய்	{ என்று சொல்லி அஞ்ஜலி பண்ணாநின்றாள்; (என்னைக் கடாக்கித்த) தாம ரைக் கண்களன்றே இவை! என்று சொல்லித் தளர்கின்றாள்; (பிரானே) உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து தரிக்கவும் முடி யுமோ? என்கிறாள்; விஸ்தீரணமான பூதலத்தை கைகளாலே துழாவா நின் றாள்; (ஈரங்கநாதனே!) இப்பெண்பிள்ளை விஷயத்தில் ஏது செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறாய்?
--	--	--	---

***—ஈரங்கநாதனே! இப் பராங்குசநாயகி உன்னைக் காணவாசைப்பட்டு ஏது பெருமையாலே கண் துஞ்சாதே கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டிரா நின்றாள்; அவதாரகர்ஷத்தாலே உன்னை நேரில் ஸேவிக்கப்பெற்றதாகக்கொண்டு சங்குசக் கொக்கித் தோக்கிக் கைகூப்புகின்றாள்; 'இவையன்றே என்னைக் கடாக்கித்தருளி இப்பெண்பிள்ளையே! என்று சொல்லி, இப்போது ஸாஷாத்தாகக் காணப்பெறவில்லையே! என்று நொந்து தளர்கின்றாள்; உன்னைப் பிரிந்து தரிக்க வாயில்லையே! என்கிறாள்; தன்னுடைய ஸந்தாபத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமே கார்பெல்லாம் கையாலே துழாவா நின்றாள்; திருவரங்கநாதனே! இவள் திறத்து மது ஸங்கல்பம் எத்தகைத்தோ தெரியவில்லையே! என்று தாய் அலமருகின்ற காரணயிருக்கிறபடி. ....

(1)

என்செய்கின்றாயென் தாமரைக்கண்ணுவென்னும் கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் *
 என்செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும் வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் *
 என்செய்தவியேமுடிபடையென்னும் முகில்வண்ணாதகுவதோவென்னும் *
 என்செய்தவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தநந்தாய் என்கொலோமுடிகின்றதிவட்கே.

2

(இப்பெண்பிள்ளை யானவள்)		முகப்படாய்	{ என் கண்முன்னே வந்து நில்
என் தாமரை	{ என்னையீடுபடுத்திக்கொண்ட	என்னும்	{ பார்ப்போம் என்கிறார் ;
கண்ணு	{ செந்தாமரைக்கண்ணனே!	முகில் வண்ணு	{ காளமேக வண்ணனான எம்
என் செய்கின்	{ என்னை என் செய்வதாக		{ பெருமானே!
ரூய் என்னும்	{ விருக்கின்றாய்? என்று	இது தகவோ	{ இதுதானே உன்னுடைய
கண் நீர் மல்க	{ கண்ணீர் ததும்பநின்று ஸ்தப்	என்னும்	{ க்ருபைக்கு லக்ஷணம்! என்
இருக்கும்	{ தையாயிருக்கின்றார் ;	இவ் உலகம்	{ இந்த ப்ரபஞ்சங்களை யெல்
எறி நீர் திரு	{ அலையெறிகின்ற திருக்காவேரி	முன் செய்து	{ முற்காலத்தில் சீருஷ்டித்து
அரங்கத்தாய்	{ சூழ்ந்த திருவரங்கத்தில்	உண்டு	{ (காலவிசேஷங்களிலே)
	{ துயில்பவனே!	உமிழ்ந்து	{ உண்பதும் உமிழ்வதும்
என் செய்கேன்	{ (உன்னைப் பெறுதற்கு)		{ செய்து
என்னும்	{ என்ன செய்வேன்? என்	அளந்தாய்	{ அனப்பதும் செய்தும் பல
	{ கிறார்?	இவட்கு	{ முகமாக ரக்ஷித்தருளும்
வெவ்வுயிர்த்து	{ வெப்பமாகப் பல காலும்	முடிகின்றது	{ பெருமானே!
உயிர்த்து	{ பெருமூச்சுவிட்டு	என்கொலோ	{ இங்ஙனே துடிக்கின்ற என்
உருகும்	{ கரைகின்றார் ;		{ பெண்பிள்ளைக்கு
முன் செய்த	{ முற்பிறவிகளிலே நான் பண்		{ (இந்தப் பரிதாபமெல்லாம்)
வினையே	{ ணிவைத்த கருமமே!		{ என்னால்முடியப்போகிறதோ?

* * *—எம்பெருமான் என்னை இப்படி உபேக்ஷிக்கும்படி நான் என்ன பாவம் பண்ணிவிட்டேன்? அப்படி நான் செய்த பாவம் ஏதேனுமுண்டாகில் அது என்னெ திரே வந்து நிற்கட்டுமே யென்கிறுளென்பது “முன்செய்தவினையே முகப்படாயென் னும்” என்றதன் கருத்தாம். “தகுவதோ” “தகவுஇதோ” என்பன பாடபேதங்கள். (2)

வட்கிலளிறையும்மணிவண்ணுவென்னும் வானமேநோக்கும்மையாக்கும் *
உட்குடையசுரரூயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனையென்னுமுள்ளுருகும் *
கட்கிலியுள்ளைக்காணுமாறருளாய் காருத்தாசுண்ணையென்னும் *
திட்கொடிமதின்குழ்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே.

(இப்பெண்பிள்ளை)		உள் உருகும்	{ உள்ளம் நீர்ப்பண்டமாய்
இறையும்வட்கு	{ சிறிதும் வெட்கமில்லாதவ	கட்கு இல்	{ உருகப் பெறுகின்றார் ;
இலள்	{ ளாகி		{ கண்ணுக்கு விஷயமாக
மணிவண்ணு	{ நீலமணிவண்ணனே! என்று	காருத்தா கண்	{ மாட்டாதவனே!
என்னும்	{ கூப்பிடா நின்றார் ;	ணனே	{ ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாவதாரங்கள்
வானமேநோக்	{ (யானைக்கு உதவ வந்தாப்		{ செய்து எல்லார் கண்
கும்	{ போலே நமக்கும் உதவ	உன்னை காணும்	{ ணுக்கும் விஷயமான
	{ வரக்கூடுமென்று) வானத்	ஆறு அருளாய்	{ வனே!
மையாக்கும்	{ தையே நோக்குகின்றார் ;	என்னும்	{ உன்னை நான் கண்ணுரக்
	{ (எதிர்பார்த்தபடிவந்துதோன்	தண் கொடி	{ காணும்விதம் அருள
	{ றக் காணுமையினால்)	மதிள் குழ்	{ வேணுமென்கின்றார் ;
உட்கு உடை	{ மோஹமடைகின்றார் ;	திரு அரங்	{ திடமான கொடிகள் விளங்
அசுரர்	{ வலிமையுடையவர்களான	கத்தாய்	{ கும் மதிள்களாலே குழப்
உயிர் எல்லாம்	{ அசுரர்களினுடைய	இவள் திறத்து	{ பட்ட திருவரங்கத்தில்
உண்ட	{ பிராணன்களை யெல்லாம்	என் செய்திட்	{ துயிலும் பெருமானே!
ஒருவனே என்	{ கவர்ந்த	டாய்	{ இப்பெண்பிள்ளை விஷயமாக
னும்	{ அத்விதியனே! என்கிறார் ;		{ நீ செய்தது என்னே!

இட்டகாண்டகையாய்க்கும் எழுந்துலாமயங்கும்கைகூப்பும் *
 கட்டகைநென்றழர்ச்சீக்கும் கடல்வண்ணகடியைகாணென்னும் *
 கட்டகைநெய்வலங்கையாவென்னும் வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
 கட்டகைசெழுந்தீர்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்சிந்தித்தாயே.

4

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)
 இட்டகாம் { (சில சமயங்களிலே) கையும்
 இட்டகையன் { காலும் இட்டது இட்ட
 கடித்திருக்கும் { படியேயிரா நின்றாள்
 (மற்றுஞ் சிலசமயங்களிலே)
 எழுந்து உலாம் எழுந்து உலாவுகின்றாள் ;
 மயங்கும் மயங்கா நின்றாள் ;
 கைகூப்பும் { (அப்படி மயங்கின தசையி
 லும்) கைகூப்புதல் தவிர்
 கின்றிலள் ;
 கட்டகைமே { (பகவத் விஷயத்திலே) காத
 ளென்ற மூர்ச்சி { லைத் தாங்குவது வெகு
 சிக்கும் { கஷ்டமென்று சொல்லி
 மூர்ச்சை யடைகின்றாள் ;

கடல் வண்ண { கடல் வண்ணனே! என் விஷ
 கடியை காண் { யத்தில் நீ கடுமை கொண்
 என்னும் { டிருக்கிறாயே! என்கிறாள்!
 வட்டம் வாய் { வட்டமான விளிம்பையுடைய
 நேமி வலம் { திருவாழியை வலத்திருக்
 கையா என் { கையிலுடையவனே என்
 னும் { கின்றாள் ;
 வந்திடாய் { வாராய் வாராய் என்று பல
 என்று என்றே { காலு மழைத்தும் வரக்
 மயங்கும் { காணுதுமயங்குகின்றாள் ;
 கிட்டனே { பரமபவித்திரனே!
 செழுநீர் திரு { நீர்வளம் பொருந்திய கோயி
 அரங்கத்தாய் { லிலே கண்வளர்ந்தருளு
 மவனே!
 இவள் திறத்து { இப்பெண்பிள்ளை விஷயமாக
 என் சிந்தித்தாய் { நீ சிந்தித்திருப்பது என்ன?

சத்தீக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்
 வந்தீக்கும் * ஆங்கேமழைக்கண்ணீர்மல்க வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் *
 அத்தீப்போதவுணனுடலிடந்தானே அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே *
 சத்தீத்துன் சரணம்சார்வதேவலித்த தையலைமையல்செய்தானே.

5

அத்தீப்போது { மலைப்பொழுதிலே
 கவுணன் { (நரசிங்கமூர்த்தியாய்த்
 உடல் { தோன்றி) இரணியனது
 இட்டதானே { உடலைப் பிளந்தவனே!
 அலைகடல் { அலையெறிகின்ற கடலை
 கடைந்த ஆர் { (த்தேவர்களுக்காக)க்
 அமுதே { கடைந்த ஆராவமுதமே
 சத்தீத்து உன் { உன்னோடே கலந்து உன் திரு
 சரணமேசார் { வடிகளிலே யே லயிக்க
 உது வலித்த { வேணுமென்கிற திடமான
 உதயலை { அத்யவஸாயங் கொண்ட
 மையல் செய் { இப் பெண் பிள்ளையை மதி
 தானே { கெடுத்தவனே!
 (இப் பெண்பிள்ளையானவள்)
 சத்தீக்கும் { ஏற்கெனவே விதிவசமாக
 நேர்ந்திருந்த கலவியைப்
 பற்றிச் சிந்தனைசெய்கின்றாள்!

திசைக்கும் { அறிவு அழியா நின்றாள் ;
 தேறும் { (திடீரென்று) தெளிவு பெறு
 கின்றாள் ;
 கைகூப்பும் { அஞ்சலி பண்ணாநின்றாள் ;
 திரு அரங்கத்து { கோயிலிலே கண்வளர்ந்
 உள்ளாய் { தருளுமவனே! என்கிறாள் ;
 என்னும் {
 வந்தீக்கும் { தலைவணங்கா, நின்றாள் ;
 ஆங்கே { அவ்வளவிலே
 மழை கண் நீர் { கண்ணீர் தாரை தாரையாகப்
 மல்க { பெருகநின்ற
 வந்திடாய் { (எம்பெருமானே!) வாராய்
 என்று என்றே { வாராய் என்று பலகாலுஞ்
 மயங்கும் { சொல்லி (வரக் காணுது)
 மோஹிக்கின்றாள்.

மையல்செய்தென்னைமனம்கவர்ந்தானேயென்னும் மாமாயனேயென்னும் *
 செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்புனல்குழ்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் *
 செய்யவாள்தண்டுசங்குசக்கரம்ளில்லேந்தும் விண்ணோர்முதலென்னும் *
 பெகொள்பாம்பணையாயிவள்திறத்தருளாய் பாவியென்செயற்பாலதுவே.

6

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்,)
என்னை மையல் } என்னை வியாமோஹப்படுத்தி
செய்து }
மனம் கவர்ந் } மனதைக்கொள்ளை கொண்ட
தானே என்னும் } வணே! என்கிறாள்;
மா மாயனே } மிகப்பெரிய மாயங்களை யுடை
என்னும் } யவனே! என்கிறாள்;
செய்ய வாய் } சிவந்த அதாசோபையை
மணியே என் } உடையையாய்க்கொண்டு
னும் } நீலமணி போன்றவனே
என்கிறாள்;
தண் புனல் குழ் } குளிர்ந்த தீர்த்தம் குழ்ந்த
திரு அரங் } கோயிலில் கண்வளர்ந்த
கத்து உள் } பவனே! என்கிறாள்.
ளாய் என்னும் }

வெய்ய வாள் } (ஆச்ரித விரோதி விஷயத்
தண்டு சங்கு } தில்) வெப்பமே வடிவெடுத்த
சக்கரம் வில் } பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக்
ஏந்தும் } கொண்டிருக்கிற
விண்ணோர் } நித்யஸூரிநாதனே! என்
முதல் என் } கிறாள்;
னும் }
பை கொள் } படமெடுத்த ஆசேஷன்
பாப்பு அணை } மீது சயனித்தருள் பவனே!
யாய் }
இவள் திறத்து } இப் பெண்பிள்ளை விஷயமாக
பாஷியேன் } பாஷியேனை நான் செய்யக்
செயல் பாலது } கூடியது இருந்தால் அதை
அருளாய் } அருளிச்செய்யவேணும்.

***—இவள் விஷயத்தில் என்னால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையே!
என்கிற கருத்தில் ஈற்றடி அமைந்தது. அநந்யகதித்வம் சொன்னபடி. ... (6)

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய் பற்றிலார்பற்றநீன்ருளே *

காலசக்கரத்தாய்கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணுகண்ணையென்னும் *

சேல்கொள்தண்புனல்குழ்திருவரங்கத்தாயென்னும் என் தீர்த்தனையென்னும் *

கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே. 7

என்னுடை } மிக மெல்லியலாளான என்
கோமளம் } மகள்;
கொழுந்து }
பால துன்பங் } அவ்வவ்விடங்களுக்குத் தகு
கள் இன்பங் } தியாக துன்பங்களையும் இன்
கள் } பங்களையும்
படைத்தாய் } படைத்தவனே! என்கிறாள்;
என்னும் }
பற்று இலார் } அசரண்ய சரண்யனே! என்
பற்ற நின்ருளே } கிறாள்;
என்னும் }
கால சக்கரத் } காலசக்கரத்திற்கு நிர்வாஹக
தாய் என்னும் } னனவனே! என்கிறாள்;

கடல் இடம் } திருப்பாற் கடலை இடமாகக்
கொண்ட } கொண்ட கடல் வண்
கடல்வண்ணு } ணனே! என்கிறாள்;
என்னும் }
கண்ணனே } ஸ்ரீ கிருஷ்ண என்கிறாள்;
என்னும் }
சேல் கொள் } மீன்கள் நிரம்பிய குளிர்ந்த
தண் புனல் } தீர்த்தம் குழ்ந்த கோயிலில்
குழ் திரு } வாழ்பவனே! என்கிறாள்;
அரங்கத் }
தாய் என்னும் }
என் தீர்த்தனே } என்னைப் பவித்திரமாக ஆக்கு
என்னும் } மவனே! என்கிறாள்;
கோலம் மா } அழகு பொருந்திப் பெருத்துக்
மழை கண்பனி } குளிர்ந்தகண்கள் நீர் பெருக
மல்க இருக்கும் } நிற்கின்றாள்.

***—என்னும் என்கிற வினைமுற்று ஒவ்வொரு விளியோடும் அந்வயிக்க
வுரியது. “பால துன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றதற்குப் பலவகையாகப்
பொருள் கூறுவர். எம்பெருமானே! நீ உலகில் இன்ப துன்பங்களைப் படைக்கு
மிடத்து அவ்வவ்விடங்களுக்குத் தகுதியாகவன்றே படைப்பது; என்னால் தாங்க
வொண்ணாத துன்பத்தைப் படைத்திருக்கின்றாயே! இது உனக்குத் தகுதியோ?
என்பதான கருத்தை முக்கியமாகக் கொள்க. பால் - இடம்; பால - பாலவாக;
இடங்களுக்கேற்ப என்றவாறு. ... (7)

கோழந்தவானவர்கட்கென்றும் குன்றேந்திக் கோநிரைகாத்தவனென்றும் *
 அழந்தொழுவாயினவெவ்வுயிர்க்கும் அஞ்சனவண்ணையென்றும் *
 அழந்தமேல்நோக்கியிமைப்பிலவிருக்கும் எங்ஙனேநோக்குகென்றும் *
 கோழந்தமப்புனல்குழ்திருவரங்கத்தாய் என்செய்கேனென்றிருமகட்கே.

அயத்
 ளுத்த
 க்துக்
 என்
 ளின்
 ளை!
 ராக
 யக்
 தை
 ப!
 3)
 7

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)

கோழந்தவானவர்கட்குத் தலையா
 னவனே! என்கிறாள்;
 கோவர்த்தனமலையைக்குடையாக
 வெடுத்து நின்று
 பசுக்களின் கூட்டத்தைக்காத்த
 தருளினவனே என்கிறாள்;
 கண்ணுங் கண்ணிருமாயிருக்கின்
 றாள்;
 அஞ்சலி பண்ணாநின்றாள்;
 ஆத்மவஸ்து கொளுந்தும்படி
 வெப்பமாகப் பெரு மூச்சு
 விடா நின்றாள்;
 அஞ்சனமேனியனே! என்கி
 றாள்;

(இக் கூக்குரலைக்கேட்டு எம்பெருமான்
 வரக்கூடுமென நினைத்து)

மேல் எழுந்து மேலே தலையெடுத்துப்
 நோக்கி பார்த்து
 இமைப்புஇலள் இமையாத கண்ணினளாய்
 இருக்கும் இருக்கின்றாள்;
 எங்ஙனேநோக்குகேன் என்
 னும் எந்தப்ரகாரத்தாலே உன்னைக்
 காண்பேன்? என்கிறாள்;
 செழுதடம் மிகச்சிறந்த தீர்த்தம் சூழ்ந்த
 புனல்குழ்திரு கோயிலிலே கண்வளர்ந்
 தருளுமவனே!
 என் திருமகட்கு பிராட்டியோடொத்த என்
 பெண்மணிகள் விஷயத்திலே
 என் செய்கேன் எதைச் செய்வேன்?

கோழந்தமகள்சேர்மார்பனையென்றும் என்னுடையாவியேயென்றும் *
 தீர்த்தவெயிற்றூவிடந்துநீகொண்ட நிலமகள்கேள்வனையென்றும் *
 அன்றமேழும் தழுவிநீகொண்ட ஆய்மகளன்பனையென்றும் *
 தென்துவரங்கம்கோயில்கொண்டானே தெளிகிலேன்முடிவிவந்தனக்கே.

கோழந்தமகள்
 சேர்மார்பனே
 க்கு
 க்கு
 க்கு
 க்கு
 க்கு
 க்கு
 க்கு

எனக்குப் புருஷகார பூதை
 யான பிராட்டி சேர்ந்த
 திருமார்பையுடையவனே!
 என்கிறாள்;
 எனக்கு உயிராயிருப்பவனே!
 என்கின்றாள்;
 உனது கோரப் பற்களாலே
 இடந்து ஏற்றுக்கொண்ட
 பூம்பிராட்டிக்கு நாயகனே
 என்கிறாள்;

அன்று
 உரும் ஏழும்
 தழுவி
 நீ கொண்ட
 ஆய்மகள அன்
 பனே என்னும்
 தென் திருஅரங்
 கம் கோயில்
 கொண்டானே
 இவள் தனக்கு
 முடிவு தெளிகி
 லேன்

முன் பொருகால்
 இடிபோன்ற குரலையுடைய
 ரிஷபங்களேழையும்
 மதமொழித்து
 மணந்துகொண்ட
 நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ப்ரி
 யனே! என்கிறாள்;
 நீரங்கநாதனே!
 இவளுக்கு இவளுக்கு
 ஆர்த்தி முடியும்வழி அறிகின்
 றிலேன்.

கோழந்தமகள்கொன்றறிகிலேனென்றும் முவுலகாளியேயென்றும் *
 க்குக்கொன்றைச்சடையனையென்றும் நான்முகக்கடவுளையென்றும் *
 க்குக்கொன்றைச்சடையனையென்றும் வண்திருவரங்கனையென்றும் *
 அடியடையாதாள்போலிவளனுதியடைந்தனள் முகில்வண்ணையே.

இவள்	இப் பெண்டிள் கையானவள்	வடிவு உடை	தன்னோடொத்த வடிவுடைய வானோர் தலை
தனக்கு முடிவு	தனது ஆர்த்திக்கு முடிவு	வானோர் தலை	
ஒன்று அற்கி	ஒன்றும் தெரியவில்லையே!	வணை என்னும்	ரான நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனே! என்கிறாள்;
லேன் என்	என்கிறாள்!	வண் திரு அரங்	ஸ்ரீ ரங்கநாதனே! என்கிறாள்!
னும்		கனே என்னும்	
மூ உலகு	மூவுலகுக்கும் கடவுளான	அடி அடையா	திருவடிகளைக் கிட்டமாட் டாள் போலும் என்னும்படி
ஆளியே	இந்திரனுக்கு அந்தர்யாமியே	தாள் போல்	
என்னும்	என்கிறாள்.	இவள்	யிருந்தவிவள்
கடி கமழ்	பரிமளம் மிக்க கொன்றை	முகில் வண்	மேகவண்ணான அவனது ணன் அடி
கொன்றை	மாலையைச் சடையிலணிந்த	ணன் அடி	
சடையனே	சிவனுக்கு அந்தர்யாமியே!	அணுகி	கிட்டியடையப் பெற்றாள்.
என்னும்	என்கிறாள்;	அடைந்தனள்	
நான்முகக் கட	பிரமதேவனுக்கு அந்தர்யா		
வுளே என்னும்	மியே! என்கிறாள்;		

முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள் குடியுய்ந்தவன் மொய்புனற்பொருநல் *
துகில்வண்ணத்து நீர்சேர்ப்பன் வண்பொழில் குழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன் *
முகில்வண்ணனடிமேல்சொன்ன சொல்மலை ஆயிரத்தீப்பத்தும்வல்லார் *
முகில்வண்ணவானத்திமையவர் குழவிருப்பர்பேரின்பவெள்ளத்தே. 11

முகில் வண்	மேகவண்ணான எம்பெரு	முகில் வண்	மேகவண்ணான அரங்க
ணன் அடியை	மானுடைய திருவடிகளை	ணன் அடிமேல்	நாதனது திருவடிகளை நோக்கி
அடைந்து	யடைந்து	சொன்ன	பருளிச் செய்த
அருள் குடி	அவனுடைய திருவருளைத்	சொல் மலை	சொல் தொடையான ஆயிரத்
உய்ந்தவன்	தலைக்கொண்டு உஜ்ஜீ	ஆயிரத்து	தினுள் இப்பதிகத்தை ஓத
	வித்தவரும்	இப்பத்தும்	வல்லவர்கள்
மொய் புனல்	உத்தமதீர்த்தமான தாமிர	வல்லார்	
பொருநல்	பர்ணியினுடைய		முகில் வண்ணனுடைய நிழ
துகில்வண்ணம்	துகிலின் நிறம்போலே பரி	முகில் வண்	லீட்டாலே முகில்வண்ண
தூ நீர் சேர்ப்	சுத்தமான ஜலத்தின் கரை	ணம் வானத்து	மாயிருக்கின்ற பரமபதத்
பன்	யிலே சேர்ந்திருப்பவரும்		தலே
வண் பொழில்	வளம்மிக்க சோலைகள்	இமையவர் குழ	தித்யஸூரிகள் புடைகுழ
குழ்வண்	குழந்த திருநகரிக்குத் தலை	பேர் இன்பம்	ப்ரஹ்மானந்த ப்ரவாஹத்தில்
குருகூர்	வருமான	வெள்ளத்தே	மூழ்கியிருக்கப் பெறுவர்கள்!
சடகோபன்	ஆழ்வார்	இருப்பர்	

***—திருவிருத்தத்தில் இப்பதிகத்திற்கு ஸங்க்ரஹமான பாசரம் * இறையோ
விரக்கினும் * என்பதாம். அதில் “முறையோ அரவணைமேல் பள்ளிகொண்ட
முகில்வண்ணனே” என்று ஸ்ரீ ரங்கநாதனை முகில்வண்ணனாகச் சொன்னதனால்
இங்கு * முகில்வண்ணனடிமேல் சொன்ன சொல்மலை யாயிரத்து * என்றதைக்
கொண்டு “மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்றதமிழ் மறைகளாயிரமும்” என்றது
பொருத்தமானதென்க. ... (11)

ஸ்ரீ காஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த
திருவரங்கத் தமிழ்மாலையில்—திருவாய்மொழிப் பதிகம் முற்றிற்று

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பதிகப்பாடல்களில் ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் பாடியருளின பதிகங்கள் மூன்று.

பெருமாள் திருமொழித் தனியன் உரை.

இன்னமுதமுட்டுகேனிங்கேவாபைங்கிளியே! தென்னரங்கம்பாடவல்லீர்ப்பெருமாள்-பொன்னஞ்சிலைசேர்நுதலியர்வேள்சேரலர்கோனெங்கள் குலசேகரனென்றேகூறு.

பைங் கிளியே	பசுமைதங்கிய கிளியே!	பொன் அம்	} விரும்பத்தக்கதாய் அழகிய தான புருவத்தை நெற்றி யிலே யுடைய மாதர்கட்கு மநோஹரரான—,
இன் அமுதம் ஊட்டுகேன்	{ (உனக்கு)இனிமையானதோர் அம்ருதம் உண்ணத்தருகிறேன்;	சிலை சேர் நுதலியர் வேள்	
இங்கே வா	என்னருகே வருவாயாக;	சேரலர் கோன்	} சேரவம்சத்தவர்களுக்கெல்லாம் ராஜா—,
தென் அரங்கம்	{ தென் திருவரங்கத்தைக் குறித்து	எங்கள் குலசேகரன்	
பாடவல்ல	{ (இனிய கவினை) அருளிச் செய்யவல்ல	என்றே கூறு	} ப்ரபந்நரான நம்முடையகுலத்துக்குச் சிரோபூஷணமான குலசேகராழ்வார் என்று இதையே நீ வாய் பிதற்ற வேணும்.
சீர் பெருமாள்	{ கல்யாண குணசாலியான மஹாநுபாவர்—,		

***—ஸ்ரீராம பக்தரான குலசேகரப்பெருமாள் அவ்விராமபிரானது திருநாமங்களைக் கிளிக்குக் கற்பித்துவைத்து அதன் முகத்தினின்று அவற்றைக் கேட்க விரும்புமாபோலே, குலசேகர பக்தரானவர்கள் அக்குலசேகரருடைய திருநாமங்களைக் கிளிக்குக் கற்பித்து அதன் முகமாகக்கேட்க விரும்புகிறபடி. “பொன்னஞ்சிலை சேர்” என்றவிடத்து, சிலை என்ற சொல்—வில் போன்ற புருவத்துக்கு வாசகமாதலால், உவமவாகு பெயர். .... * * *

ஆரங்கெடப்பரன்பர்கொள்ளாரென்றவர்களுக்கே *
 வாரங்கொடு குடப்பாம்பிற் கையிட்டவன் * மாற்றலரை
 வீரங்கெடுத்தசெங்கோல்கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன் *
 சேரன்குலசேகரன்முடிவேந்தர்சிகாமணியே.

ஆரம் கெட	{ நவரத்தின மாலையொன்று கெட்டுப்போக	மாற்றலரை	} சத்துருக்களை பரிபவப்படுத்திய செங்கோன் மையை உடையவரும்
(அதனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் களவு செய்ததாகக் கள்ள மந்திரிகள் கூற)		வீரம் கெடுத்த செங்கோல்	
அவர்களுக்கே வாரம் கொடு	{ அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலே பஷைபாதம் பூண்டு	கொல்லி காவலன்	} கொல்லி என்கிற நகருக்கு நிர்வாஹகரும்
பரன் அன்பர் கொள்ளார் என்று	{ “பாகவதர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் களவு செய்யமாட்டார்கள்” என்று சொல்லி	வில்லவர் கோன்	
குடப்பாம்பில் கை இட்டவன்	{ பாம்புக்குடத்தில் கையிட்டகுளியவர்—.	சேரன்	} தநுர்வியை பயின்றவர்களில் தலைவரும் சேரதேசத்தரசரும் முடியுடை மன்னர்களிற் சிறந்தவருமான குலசேகராழ்வாராவர்.
		முடி வேந்தர் சிகாமணி குலசேகரன்	

***—குலசேகராழ்வார்க்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ பஷைபாதாதிசயத்தைக் கூறுவது இது. ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருபோதும் கெட்டகாரியஞ்செய்யார்’ என்று குடப்பாம்பிற் கையிட்டு சபதம்பண்ணின வரலாறு இவரது சரித்திரத்தில் விசதம். * * *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

பெருமாள் திருமொழி

முதல் திருமொழி—இருளிரிய

***—அழகிய மணவாளனுடைய நித்யாநுபவமும் அவ்விடத்துக் கைங்கர்யபரர்களோடு நித்ய ஸஹவாஸமும் தமக்கு விரைவில் கிடைக்குமாறு எம்பெருமான் அருள்புரிய வேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பது இப்பதிகம். .... *

இருளிரியச்சுடர்மணிகளிமைக்கும் நெற்றி இனத்துத்தியனிபனாயிரங்கனந்த *
 அரவரசப்பெருஞ்சோதியனந்தனென்னும் அணிவிளங்குமுயர்வெள்ளையினைமேவி *
 திருவரங்கப்பெருநகருள்தெண்ணிப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருட்பயிர்வெள்ளையினும் *
 கருமணியைக்கோமளத்தைக்கண்டுகொண்டு என்கண்ணினைகொண்டுகொள்கிக்குநாளே.

திரு அரங்கம்	ஸ்ரீரங்கமென்கிற	மேவி	பொருத்தி
பெரு நகருள்	பெரிய நகரத்திலே	தெள் நீர்	தெளிந்த தீர்த்தத்தையுடைய
இருள் இரிய	இருளானது சிதறி யொழியும்	பொன்னி	காவிரியானது
சுடர்மணிகள்	படி ஒளிவிடுகின்றமணிகள்	திரை கையால்	அழகனாகிற கைகளாலே
இமைக்கும்	விளங்கா நிற்கப்பெற்ற	அடி வருட	திருவடிகளைப்பிடிக்க
நெற்றி	நெற்றியையும்	பள்ளிகொள்	திருக்கண் வளர்ந்தருளா
இனம் துத்தி	சிறந்த புள்ளியையும்	ளும்	சீர
அணி	அழகாக உடைய	கரு மணியை	நீலமணி போன்றவராய்
ஆயிரம் பணங்	ஆயிரம் படங்களை உடை	கோமளத்தை	கொளமுமாய்மே வடிவெடுத்
கள் ஆர்ந்த	யனாய்	என்கண்	தவிர்ப்பெரிய பெருமானை
அரவு அரசன்	நாகங்களுக்குத் தலைவனாய்	இணைகள்	என்கண்களானவை
பெரு சோதி	மிக்கதேஜஸ்ஸையுடையனான	கண்டுகொண்டு	செய்க்கப்பெற்று
அனந்தன் என்	திருவனந்தாழ்வானாகிற	களிக்கும் நாள்	ஆதத்தமடையும் நாள்
னும்		என்று கொல்	எத்தாளே!
அணி விளங்	அழகு மிக்கு உயர்த்தியை		
கும் உயர்	யுடைய வெண்ணிறமான		
வெள்ளை	திருப்படுக்கையிலே		
அணையை			

வாயோர்ரொஞ்ஞாறுதுதங்களார்ந்த வளையுடம்பிழைநாகமுழிந்தசெந்தீ *
 வீயாதமலர்ச்சேன்னிவிதானமேபோல் மேன்மேலும்மிகவெங்கும்பாந்ததன்கீழ் *
 காயாம்பூமலர்ப்பிறங்கலன்னமாலைக் கடியரங்கத்தரவணையிப்பயிர்வெள்ளையினும் *
 மாயோனை மணத்துணைபற்றிநின்று என்வாயாவென்றகொலொவாழ்த்துநாளே. 2

கடி அரங்கத்து	நறுமணம்மிக்க கோயிலிலே	உமிழ்ந்த	(தன் வாயினின்று) வெளிக்
ஓர் ஈர் ஐ நூறு	ஓராயிரம் வாய்களிலே	செம் தீ	செத்திறமான அக்நிஜ்வலை
வாய்	ஸ்தோத்ர வாக்கியங்கள்	சென்னி	யானது தலையின் மேலே
துதங்கள்	நிறைந்திருக்கப்பெற்றவனாய்	வீயாத மலர்	அழிவில்லாத புஷ்பங்களாற்
ஆர்ந்த	வெளுத்த உடம்பையுடைய	விதானம்	சமைத்ததொரு மேற்கட்டி
வளை உடர்பின்	வனாய்	போல்	போல
	(எதிரிகள் வந்து கிட்ட	எங்கும் மேல்	மேற்புறமெங்கும் விஸ்தரித்த
அழல்	வொண்ணாதபடி) அழலை	மேலும் பாந்து	விளங்க
நாகம்	உமிழாநிற்பவனான	மிக	
	ஆதிசேஷன்		

அதன் கீழ் { (ஆதிசேஷன் உமிழ்ந்த அந்நி
ஜ்வாலையாகிற்) அந்தப்
புஷ்ப விதாநத்தின் கீழே

அரவு அணையில். சேஷசயநத்திலே

பள்ளிகொள்ளும் - கண்வளர்ந்தருளா நிற்பவனும்

காயாபூ மலர் { காயாவின் அழகிய பூக்க
பிறங்கல் } ளாலே தொடுக்கப்பட்ட

அன்ன { நலமாகு போன்றவனாய்

மாகு பெருமைபொருந்தியவனாய்

மாயோகை ஆச்சர்யான ஸ்ரீரங்கநாதனை
(அடியேன்)

மணம் தூண் { திருமணத் தூண்களிரண்டை
பற்றி நின்று } யும் அவலம்பமாகப் பற்றிக்
கொண்டு நின்று

என் வாய் ஆர { என் வாய்த்தினவு தீர ஸ்துதி
வாழ்த்தும்நாள் } செய்யுங்காலம் என்றைக்கு
என்று கொல் } வாய்க்குமோ?

எம்மாண்பினயன்நான்குநாவினாலுமெடுத்தேத்தி சீரண்டுமுகமுங்கொண்டு *

எம்மாடுமெழிற்கண்களெட்டினோடும் தொழுதேத்தியினிதிறைஞ்சநின்றசெம்பொன் *

அம்மான்றன்மலர்க்கமலக்கொப்பூழ்தோன்ற அணியரங்கத்தரவணையில்பள்ளிகொள்ளும்*

அம்மான்றனடியிணைக்கீழலர்களிட்டு அங்கடியவரோடென்றுகொலோவணுகுநாளே. 3

எ மாண்பின் { ஸர்வவிதத்தாலு முண்டான
அயன் } மாட்சிமையையுடைய
நான்முகன்

நான்கு நாவி { (தனது) நாலு நாக்கினாலும்

எடுத்து சொற்களை யெடுத்து

ஏத்தி துதித்து

சீர் இரண்டு { நான்கு முகங்களாலும்

முகமும் கொண்டு

இனிது ஏத்தி { இனிமையாக (வேதங்களா
லே) ஸ்தோத்திரம்பண்ணி

எழில் கண்கள் { அழகிய எட்டுக் கண்களி
ரட்டினோடும் } னாலே

எம் மாடும் { எல்லாப்பக்கங்களிலும்

தொழுது { நன்றாக ஸேவிக்கும்படி

இறைஞ்சநின்ற { அமைந்த

செம்பொன் { செவ்வியபொன்போல் (விரும
அம்மாந்தன் } பத்தக்க வடிவுடைய)
ஸ்வாமியான தன்னுடைய

கமலம் மலர் { தாமரைப் பூவையுடைய திரு
கொப்பூழ் } நாபியானது

தோன்ற விளங்கும்படி

அணி அரங்கத்து அரவு அணையில்
பள்ளிகொள்ளும்:—;

அம்மாள் தன் பெரிய பெருமானுடைய

அடி இணை கீழ் திருவடிகளின் கீழே

அலர்கள் இட்டு புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து

அங்கு அடிய { அங்குள்ள கைங்கர்யபரர்க
வரோடு } ளோடுகூட

அணுகும் நாள் { நெருங்கி வாழ்வது என்
என்றுகொல் } றைக்கோ?

மாவினைவாய்பிளந்துகந்தமாகு வேலைவண்ணையென்கண்ணைவன்குன்றமேந்தி *

ஆவினையன்றுயக்கொண்டவாயரேற்றை அமர்கள் தந்தலைவனையந்தமிழினின்பப்

பாவினை * அவ்வடமொழியைப்பற்றற்றார்கள் பயிலரங்கத்தரவணையில்பள்ளிகொள்ளும் *

கோவினைநாவுறவழுத்தியென்றன்கைகள் கொய்ம்மலர்துயென்றுகொலோகூப்புநாளே. 4

மாவினை வாய் { குதிரை வடிவங்கொண்டு
பிளந்து உகந்த } வந்த கேசியினுடைய
மாகு { வாயைக் கிழித்து மகிழ்ந்த
பெருமானாய்

வேலை { கடல்போன்ற வடிவை
வண்ணை } யுடையவனாய்

என் கண்ணை { 'என்னுடையவன்' என்றுஅபி
மானிக்கக்கூடிய (ஸூலப
னா) க்ருஷ்ணனாய்

அன்று { (இந்திரன் கல் மழை பெய்
வித்த) அக்காலத்திலே

வல் குன்றம் { வலிய(கோவர்த்தன)மலையை

ஏந்தி { (க்குடையாக)த் தூக்கி

ஆவினை உய் { பசுக்களைக் காப்பாற்றி
யக் கொண்ட } யருளின

ஆயர் ஏற்றை இடையர் தலைவனாய்

அமர்கள் தம் { நித்யஸலிகளுக்கு ஸ்வாமி
தலைவனை } யாய்,

அம் தமிழின் { அழகிய தமிழ்ப் பாஷையாலா
இன்பம் } கிய ஆநந்தமயமான அருளிச்
பாவினை { செயல் போல் போக்யனாய்

அவடமொழி { அழகிய ஸம்ஸ்கிருத பாஷை
யை } யாலாகிய ஸ்ரீராமாயணதி
கள் போல் போக்யனாய்

பற்று அற்றுக் கள் பயில் அரங்கத்து

ஸம்ஸார பந்தம் அற்றவர்க ளான விரக்தர்கள் நித்திய வாஸம் செய்கிற கோயிலிலே

அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும் - ;

கோவினை நா உற

ஸ்வாமியான ஸ்ரீ ரங்கநாதனை நாக்குத் தடிக்கும்படி

வழுத்தி துதித்து என் தன் கைகள் என்னுடைய கைகளானவை கொய் மலர் (காலத்தல்) பறிக் கப்பட்ட தாய் புஷ்பங்களைப் பணிமாறி கூப்பும் நாள் அஞ்சலி பண்ணும் நாள் என்று கொள் எதுவே?

இணையில்லாவிள்ளிசையாழ்கெழுமி இன்பத்தும்புருவும்நாத்தனும்புருச்சீயெத்த *
துணையில்லாத்தொன்மறைநூல்தோத்திரத்தால் தொன்மலர்க்கணபன்வணங்கீயோவாதேத்த *
மணிமாடமாளிகைகள்மல்குசெல்வ மதிளரங்கத்தரவணையிப்பன்விகொள்கும் *
மணிவண்ணனம்மாணக்கண்டுகொண்டு என்மலர்ச்சென்னியென்றகொணவணங்குநாளே. 5

இன்பம் { (விணுகானத்தாலே) இன்பந் தருகின்ற
தும்புருவும் தும்புரு மஹர்ஷியும்
நாரதனும் நாரத முனிவனும்
இணை இல்லா { ஒப்பற்றதும் போக்யமுமான
இன் இசை { இசையை
யாழ் வீணையிலே
கெழுமி நிறைந்து
(விணுகானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு)
இறைஞ்சி { (திருவடிகளிலே விழுந்து)
ஏத்த வணங்கித் துதிக்கவும்
தொல் மலர்க் { நித்யமான நாபிகமலத்தி
கண் அயன் { லுதித்த நான்முகனானவன்
வணங்கி நமஸ்கரித்து
துணை இல்லா ஒப்பு இல்லாததும்
தொல் அநாதியுமான

மறை நூல் { வேதசாஸ்தரங்களாகிற
தோத்திரத்தால் { ஸ்தோத்தரங்களால்
ஓவாது ஏத்த இடைவிடாமல் துதிக்கவும்
மணி மாடம் { மணிவயமான மாடமாளி
மாளிகைகள் { கைகளையும்
மல்கு செல்வம் { பூர்ணமான ஸம்பத்தையும்
மதிள் ஸப்தம்நாரங்கனாயு முடைய
அரங்கத்து கோயிலிலே
அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும் - ;
மணி { தலமணிபோன்ற திருநிறத்
வண்ணன் { கையுடையனான எம்பெரு
அம்மாணை { மாண
கண்டுகொண்டு { ஸேவித்து
என் மலர் { என்னுடைய பூமாலையணிந்த
சென்னி { தலையானது
வணங்கும்நாள் { (அயன் திருவடிகளில் நமஸ்
என்று கொல் { கரிப்பது என்றைக்கோ!.

அளிமலர்மேலயனரளிந்திரனேடு ஏனையமர்கள் தங்குமுடிமாய்பயரும்மற்றும் *
தெளிமதிசேர்முனிவர்கள் தங்குமுடிமுந்தீத் திசைதீசையில்மலர்துச்சீச்சென்றசேரும் *
கனிமலர்சேர்பொழிலரங்கத்துரகமேறிக் கண்வளரும்கடல்வண்ணங்கமலக்கண்ணும் *
ஓளிமதிசேர்திருமுகமும்கண்டுகொண்டு என்னுள்ளமிகவென்றகொணவருநாளே. 6

அளி மலர் { (மதுபானத்துக்காக வண்டு
மேல் அயன் { கள் படிந்திருக்கிற தாமரைப்
பூவில் தோன்றிய பிரமனும்
அரன் சிவனும்
இந்திரனேடு { இந்திரனேடுகூட மற்றைத்
ஏனை அமர்கள் { தேவர்களின் தீரனும்
தம் குழுவும்
அரம்பையரும் { ரம்பை முதலிய தேவமாதரும்
மற்றும் { மற்றுமுள்ள
தெளி மதி சேர் { தெளிந்த ஞானத்தையுடைய
முனிவர்கள் தம் { (ஸநகாதி)மஹர்ஷிகளின்ஸமூ
ஹமும்
குழுவும் { ஒருவருக்கொருவர் நெருக்கித்
உந்தி { தள்ளி

திசைதீசையில் பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும்
மலர் துவி { புஷ்பங்களை இறைத்துக்
கொண்டு
சென்ற சேரும் வந்து சேர்த்து இடமான
களி மலர் சேர் { தேன்மிக்க மலர்களையுடைய
பொழில் அரங் { சோலைகளை யுடைத்தான
கத்து { கோயிலிலே
உரகம் ஏறி { திருவணத்தாழ்வான்மீது
பள்ளிகொண்டு
கண் வளரும் { திருக்கண் வளர்ந்தருளா நின்ற
கடல் { கடல்போன்ற வடிவையுடைய
வண்ணர் { றான பெரிய பெருமாளுடைய
கமலம் { செத்தாமரைபோன்ற திருக்
கண்ணும் { கண்களையும்

தூராதமனக்காதல்தொண்டர்தங்கள் குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி *
ஆராதமனக்களிப்போடமுதகண்ணீர்மழைசேர நினைந்துருகியேத்தி * நாளும்
சீரார்ந்தமுழுவோசைபரவைகாட்டும் திருவரங்கத்தரவணியில் பள்ளிகொள்ளும் *
போரழியம்மாளைக்கண்டு துள்ளிப் பூதலத்திலென்றுகொலோபுளுநாளே. 9

தூராத காதல் மனம்	{ ஒருநாளும் த்ருப்தி பெருத ஆசைகொண்ட மனத்தை யுடையரான	சீர் ஆர்ந்த முழவு ஓசை	{ நல்ல வாத்பங்களின் கோஷ மானது
தொண்டர் தங்கள் குழாம் குழுமி	{ ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின்கோஷ டியிலே கூடி	பரவைகாட்டும் திரு அரங்கத்து அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—;	{ கடலோசைபோல் முழங்கப் பெற்ற ஸ்ரீ ரங்கத்திலே
திரு புகழ்கள் பலவும் பாடி	{ (எம்பெருமானது) கீர்த்திக ளெல்லாவற்றையும் (வாயா ரப்) பாடி	போர் ஆழி அம்மாளை கண்டு துள்ளி பூதலத்தில் புரளும் நாள் என்றுகொல்	{ (பகைவரோடு) யுத்தஞ் செய்வதையே தொழிலாகவுடைய திருவாழியாழ்வாணையுடையரான எம்பெருமாளை ஸேவிக்கப்பெற்று (ஆநந்தத்துக்குப் போக்கு வீடாகத்) தலைகால் தெரியாமல் கூத்தாடி
ஆராத மனம் களிப்போடு	{ (அவ்வளவிலும்) த்ருப்தி பெருத மநஸ்ஸிலுள்ள ஆநந்தத்தோடே		
அழுத கண்ணீர் மழை சேர	{ அழுத கண்களிலுண்டான நீர்த்துளிகள் மழையோல் பெருகிவர		
நினைந்து உருகி ஏத்தி நாளும்	{ (எம்பெருமாளை) நினைத்து (அத்தாலே) மனமுருகி ஸ்தோத்திரம்பண்ணி.— எப்போதும்		

வன்பெருவானகமுய்யவமருய்யமண்ணுய்ய மண்ணுலகில்மனிசருய்ய *
துன்பமிகுதுயரகலவயர்வொன்றில்லாச்சுகம்வளர அகமகிழுந்தொண்டர்வாழ *
அன்பொடுதென் திசைநோக்கிப்பள்ளிகொள்ளும் அணியரங்கத்திருமுற்றத்தடியார்தங்கள் *
இன்பமிகுபெருங்குழுவுகண்டு யானுமிசைந்துடனேயென்றுகொலோவிருக்குநாளே. 10

வல் பெரு வானகம் உய்ய அமரர் உய்ய மண் உய்ய மண்ணுலகில் மனிசர் உய்ய மிகு துன்பம் துயர் அகல அயர்வு ஒன்று இல்லா சுகம் வளர அகம் மகிழும் தொண்டர்	{ (நைமித்திக ப்ரளயத்தில்) அழியாதிருக்கக் கடவதும் பெருமைதங்கியதுமான ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவும் தேவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கவும் பூலோகம் உஜ்ஜீவிக்கவும் பூலோகத்திலுள்ள மனிதர்க ளெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கவும் மிக்க துக்கத்தை விளைப்ப தான பாவங்கள் நீங்கவும் துக்கம் கலசாத சுகம் வளர வும் (எப்போதும்) மனதில் ஆனந்தத்தை யுடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	வாழ அன்பொடு தென் திசை நோக்கி பள்ளிகொள்ளும்-பள்ளிகொண்டிரா நின்ற அணி அரங்கன் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள் இன்பம் மிகு பெரு குழுவு கண்டு யானும் இசைந்து உடனே இருக்கும் நாள் என்று கொல்	{ உஜ்ஜீவிக்கவும் திருவுள்ளத்தில் உகப்போடு தெற்குத் திக்குக்கு அபிமுக மாக பள்ளிகொள்ளும்-பள்ளிகொண்டிரா நின்ற அணி அரங்கன் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருமுற்றத்து ஸந்நிதியுள் திருமுற்றத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஆநந்தம் நிரம்பிய பெரிய கோஷ்டியை ஸேவித்து அடியேனும் (அவர்களுள் ஒருவனாக) மனம் பொருந்தி அவர்களோடுகூட வாழ்ந்திருக்குங்காலம் எப் போது (வாய்க்குமோ?).
--	---	--	--

திடர்விளங்குகரைப்பொன்னிநடுவுபாட்டுத் திருவரங்கத்தரவணையின்பள்ளிகொள்ளும் *
கடல்விளங்குகருமேனியம்மான் தன்னைக் கண்ணூரக்கண்டுக்கங்காதல்தன்னால் *
குடைவிளங்குவிற்றல்தானக்கொற்றவொள்வாள் கூடலர்கோன்கொடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த
நடைவிளங்குதமிழ்மலைபத்தும்வல்லார் நலந்திகழ்நாரணனடிக்கீழ்நண்ணுவாரே. 11

திடர் விளங்கு கரை பொன்னி நடுவு பாடு	மணற்குன்றுகள் நின்ற கரையையுடைத்தான கா விரியின் நடுவிடத்து	விளங்கா கொற்றம் ஒள் வாள் கூடலர் கோன் கொடை குலசேகரன் சொற்செய்த நடை விளங்கு தமிழ் மலை பத்தும் வல்லார் நலம் திகழ் நாரணன் அடி கீழ் நண்ணுவார்	வெற்றியும் ஒளியும் பொருந் திய வானை யுடையவரும் மதுரையிலுள்ளவர்களுக்குத் தலைவரும் ஒளதார்யத்தையே இயற்கை யாகவுடையவருமான குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச் செய்த தமிழ் நடையானது நன்கு விளங்கா நிற்கிற தமிழ்ப்பிரபந்தரூபமான இப் பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்கள் கல்யாண குணசாலியான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளில் சேரப்பெறு வர்.
திரு அரங்கத்து அரவு அணையில் பள்ளிகொள்ளும்—			
கடல் விளங்கு கரு மேனி அம்மான் தன்னை-பெரிய பெருமானை கண் ஆர கண்டு உகக் கும் காதல் தன்னால்	கடல்போல் விளங்குகின்ற கரிய திருமேனியையுடைய அம்மான் தன்னை-பெரிய பெருமானை 'கண்கள் த்ருப்தியடையும்படி ஸேவித்து ஆநந்திக்கவே ணும்' என்று உண்டான ஆசையினால்		
குடை விளங்கு	(அரசாட்சிக்கு ஏற்ப) வெண் கொற்றக் குடையுடன் விளங்கா நிற்பவரும்		
விற்றல் தானை	பராக்கிரமம்மிக்க ஸேனைகளை யுடையவரும்		

அடி வரவு :

இருள் வாயெம்மாண் மாவினை யிணை அளி மறங் கோல் தூரா வன் திடர்தேட்டரு.

ஸ்ரீ:

பெருமாள் திருமொழியில்—இரண்டாந் திருமொழி—தேட்டருந்திறல்.

பகவத்விஷயத்தோடு நின்று தரிக்கமாட்டாமல் பாகவத விஷயத்திலே தாம்
பித்தேறிக் கிடக்கின்றமையை வெளியிடுகிறார் இத்திருமொழியில். பகவத் விஷ
யத்திலே மெய்யன்பு பூண்டவர்கள் பாகவத விஷயத்திலே ப்ரவணராகாமலிருக்க
முடியாது, பாகவத ப்ராவண்யம் அதிசயித்தாலன்றி பகவத்விஷய ப்ராவண்யம்
ஸத்தை பெருது. இவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்விஷய ப்ராவண்யத்திற் காட்டில் பாக
வத விஷய ப்ராவண்யமே பள்ளமடையா யிருக்கும்; * ஆரங் கெடப் பரனன்பர்
கொள்ளாரென்றவர்களுக்கே வாரங்கொடு குடப்பாம்பிற் கையிட்டவரிறே. ... *

**தேட்டருந்திறல்தேனினைத் தென்னரங்கனை * திருமாதுவாழ்

வாட்டமில்வனமாலையார்வனை வாழ்த்திமால்கொள்சிந்தையராய் *

ஆட்டமேவியலந்நழைத்து அயர்வெய்தும்மெய்யடியார்கள்தம் *

ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேல் அதுகாணும்கண்பயனுவதே.

தேட்டரும்	{ (தன்முயற்சியால்)தேடிப்பெறு தற்கு அருமையானவனும்	மால் கொள்	{ (அவன் திறத்தில்) மோஹங் சிந்தையர் ஆய்
திறல்	{ (தன்னை முற்ற அநுபவிப்ப தற்கு உறுப்பான)வலிவைக் கொடுப்பவனும்	ஆட்டம் மேவி	{ (அந்த மோஹத்தாலே நின்ற விடத்தில் நிற்கமாட்டாமல்) ஆடுவதிலே ஒருப்பட்டு
தேனினை	தேன்போல் பரமபோக்யனும்	அலந்து	{ (பகவந்நாமங்களை) வாய்விட் டுக் கதறிக் கூப்பிட்டு
தென்	{ தென் திருவரங்கத்தில் வாழ் பவனும்	அழைத்து	{ இளைப்படைகின்ற
அரங்களை	{ பெரிய பிராட்டியார் நித்யவா ஸம் செய்வதற்கிடமாய் வாடாமல் செவ்வி பெற்றி ருக்கிற வன மாலையை அணிந்துள்ள திருமார்வை யுடையவனுமான ஸ்ரீரங்க நாதனை	அயர்வு எய்தும்	{ உண்மையான அன்புடைய பாகவதர்களின்
திரு மாதா வாழ் வாட்டம்இல்		மெய் அடியார்	{ கோஷ்டியை
வனமலை		கள் தம்	{ ஸேவிக்கப் பெறுவோமாகில்
மார்பனை		கூட்டம்	{ கண் படைத்ததற்குப் பயன் அதுவேயன்றே!
வாழ்த்தி	மங்களாசாஸநம் பண்ணி	கண்டிட	
		கூடும் ஏல்	
		அது காணும்	
		கண் பயன்	
		ஆவது	

தோடுலாமலர்மங்கைதோளினைதோய்ந்ததும் சுடர்வாளியால் *
நீடுமாமரம்செற்றதும்நிரைமேய்த்ததும் இவையேநினைந்து *
ஆடிப்பாடியரங்கவோவென்றழைக்கும் தொண்டரடிப்பொடி
யாடநாம்பெறில் * கங்கைநீர்குடைந்தாடும்வேட்கை என்னுவதே.

2

தோடு உலாம்	{ இதழ்கள் மிக்கிருந்துள்ள தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டியினது	பாடி	{ (காதலுக்குப் போக்குவீடாக வாய்விட்டுப்) பாடி
மலர் மங்கை		ஓ ! அரங்க !!	{ 'ஓ அரங்கனே!' என்று அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி
தோள் இனை	{ திருத்தோள்களோடு அனை யவ முக்கிக் கட்டிக்கொண் டதும்	என்று	{ கூப்பிடுகிற
தோய்ந்ததும்		அழைக்கும்	{ கைங்கரியத்தையே நிரூபக மாகவுடைய பாகவதர்களின்
சுடர் வாளியால்	புகரையுடைய அம்பினால்	தொண்டர்	{ திருவடித்துள்ள்களிலே
நீடு மா மரம்	{ நீண்ட ஸப்தஸால வ்ருஷைங் களைத் துளைசெய்து தள்ளி யதும்	அடி பொடி	{ நாம் அவகாஹிக்கப்பெற்றால் (பிறகு)
செற்றதும்		நாம் ஆட	{ கங்கா ஜலத்திலே
நிரை மேய்த்த	{ பசுக்கூட்டங்களை மேய்த்த தும் (ஆகிய)	பெறில்	
தும்		கங்கை நீர்	
இவையே	{ இப்படிப்பட்ட பகவச்சரிதங் களையே அநுஸந்தித்து	குடைந்து	{ அவகாஹித்து நீராடவேணு மென்கிற ஆசையானது
நினைந்து		ஆடும்	
ஆடி	சரீர விகாரம்பெற்று	வேட்கை	
		என் ஆவது	{ ஏதுக்கு?

ஏறடர்த்ததுமேனமாய்நிலம்கீண்டதும் முள்ளிராமனாய் *
மாறடர்த்ததும்மண்ணளந்ததும் சொல்லிப்பாடி * வண்பொன்னிப்பே
ராறுபோல்வருங்கண்ணநீர்கொண்டு அரங்கன்கோயில்திருமுற்றம் *
சேறுசெய்தொண்டர்சேவடிச் செழுஞ்சேறென்சென்னிக்கணிவனே.

3

ஏறு அடர்த்த	{ (நப்பினைக்காக) ஏழு ரிஷி பங்களை வலியடக்கியதும்	மாறு அடர்த்த	{ சத்கு ராஷஸர்களைக் கிழங் தும் கெடுத்ததும்
தும்		மண் அளந்த	{ (த்ரிவிக்கிரமனாய்) உலகளந்த தும் (ஆகிய இந்தசரிதங்களை)
ஏனம் ஆய்	{ வராஹநுபியாய் பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்த தும்	சொல்லி பாடி	{ வாயாற்சொல்லி வாய்விட்டுப் பாடி
நிலம் கீண்ட			
தும்			
முன் இராமன்	{ முன்பு சக்ரவர்த்தி திருமக னாய்ப் பிறந்து		
ஆய்			

வண் போ	} ஒளதார்பத்தையும் பெருமை வையு முடைய காவிரியாறு போல் பெருகு கின்ற ஆர்த்தபாஷ்பங்களாலே	சேறு செய்	} சேருக்குகிற பாகவதர்களின்
பொன்னி ஆற		சே அடி செழு	
போல் வரும்		சேறு	} திருவடிகளால் துகையுண்ட
கண்ணதி			} அழகிய சேற்றை
கொண்டு	} தம்பெருமான் ஸந்நிதி உள் திருமுற்றத்தை	என் சென்னிக்கு-என்னுடைய நெற்றிக்கு	
அரங்கம்		அணிவன்	திலகமாகக் கொள்வேன்.
கோயில்			
திருமுற்றம்			

தோய்த்தன்தயிர்வெண்ணெய்பாலுடனுண்டலும் உடன்றாய்ச்சிகண்டு *
 ஆர்த்ததொருடையெம்பிரான் என்னரங்கனுக்கடியார்களாய் *
 நாதத்தும்பெழுநாரணவென்றழைத்து மெய்தழும்பத்தொழு
 தேத்தி* இன்புறும்தொண்டர்சேவடி யேத்திவாழ்த்துமென்னெஞ்சமே. 4

தோய்த்த தன்	} தோய்த்துக் குளிர்ந்த தயிரை யும்	என் அரங்கனுக்கு-என் ரங்கநாதனுக்கு
தயிர்		அடியார்கள் ஆய்-ஆட்பட்டவர்களாய்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்	நாதழும்பு எழ நாகுக்குத் தடிக்கும்படி
பால்	பாகையும்	நாரணு என்று } நாராயணு! என்று கூப்பிட்டு
உடன் உண்ட	} ஒரே காலத்திலே அமுது செய்தவளவில்	அழைத்து
லும்		யசோதைப்பிராட்டியானவள்
ஆய்ச்சி	(அந்தக் களவுதன்னைப்)	தொழுது } ஸேவித்து
கண்டு	பார்த்து	ஏத்தி } தோத்திரம்பண்ணி
உடன்று	கோபித்து	இன்புறும் } ஆநந்தமடைகின்ற
ஆர்த்த	(பிறகு அவளாலே) பிடித்துக்	தொண்டர் } ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய
தோள் உடை	கட்டப்பட்ட	சே அடி } திருவடிகளை
எம்பிரான்	தோள்களையுடைய	என் நெஞ்சம் } என் மனமானது
	எமக்குத் தலைவனான	ஏத்தி வாழ்த்து } துதித்து (அவர்களுக்கே) பல்
		தும் } லாண்டு பாடுகின்றது.

பொய்சிலைக்குரலேற்றேருத்தமீறத்துப் பேரரவிர்த்தகோள் *
 செய்சிலைக்கடர்குழொளித் தீன்னைமாதீன் தென்னரங்கனும் *
 மெய்சிலைக்கருமேகமொன்று தம்நெஞ்சில்நின்றதிசுழப்போய் *
 மெய்சிலிர்ப்பவர்தம்மையேநினைந்து என்மனம்மெய்சிலிர்க்குமே. 5

பொய்	} கருதரிமமாய் கோபத்தை வெளியிடுகின்ற	தென் அரங்கன்	} தென்னரங்கத்தில்எழுந்தருளி
சிலை குால்		கோஷத்தை யுடைத்தான	
ஏறு	ஏழு ரிஷபங்களின்	மெய்சிலை கரு	சரீரத்தில் வில்வோடுகூடிய
எருத்தம் இறுத்து	முசுப்புக்களை முறித்தவனாய்	மேகம் ஒன்று	ஒரு காளமேகமானது
போர் அரவு	} போர்செய்யவந்த காளிய நாகத்தை நிரஸித்தஸ்வாமி	தம் நெஞ்சுள்	} தங்கள் மனதில் நிலைத்து
நீர்த்த கோள்		யாய்	
சிலை செய்	கல்லினால் செய்யப்பட்ட	திகழப்போய்	
சுடர் ஒளி	யிக்கதெஜஸ்ஸையுடைத்தாய்	மெய்சிலிர்ப்ப	மயிரிக்கூச்செறியும் சரீரமு
திண்ணை	திருடையிருக்குந் தன்மை	வர் தம்மை	டைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
மா	வையு முடைத்தாய்	யே	களையே
மதிள் குழ	மதிள்களாலே குழப்பட்ட	என் மனம்	என் நெஞ்சானது அநுஸந்
		நினைந்து	தித்து
		மெய்சிலிர்க்கும்	மயிரிக்கூச்செறியப் பெற்றது.

ஆதியந்தமனந்தமற்புதமான வானவர்தம்பிரான் *

பாதமாமலர்கூடும்பத்தியிலாத பாவிசுருயந்திட *

தீதில்நன்னெறிகாட்டி யெங்குந்திரிந்தரங்கனெம்மானுக்கே *

காதல்செய்தொண்டர்க்கெப்பிறப்பிலும் காதல்செய்யுமென்னெஞ்சமே. 6

ஆதி	ஜகத்காரணபூதனாய்	தீது இல்	குற்றமற்ற
அந்தம்	ப்ரளயகாலத்திலும் வாழ்பவனாய்	நல் நெறி	நல்வழிகளை
அனந்தம்	ஸர்வவியாபியாய்		(தமது அநுஷ்டாநமுகத்
அற்புதம்	ஆன ஆச்சரிய பூதனாய்	காட்டி	தாலே) வெளிப்படுத்திக்
வானவர் தம்	அமரர்க்கதிபதியான ரங்கநா		கொண்டு
பிரான்	தனுடைய	எம்மான்	நமக்குத் தலைவனான
மா மலர் பாதம்	சிறந்த மலர்போன்ற திருவடிகளை	அரங்கனுக்கே	ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கே
சூடும் பத்தி	சீரஸா வஹிப்பதற் குறுப்பான	காதல் செய்	பக்திபூண்டிருக்கின்ற
இலாத	அன்பு இல்லாத	தொண்டர்க்கு	பாகவதர்கள் விஷயத்தில்
பாவிசுரு உய்ந்திட-பாபிகளும் உஜ்ஜீ விக்கும்படி	ஸர்வதேசங்களிலும் ஸஞ்சாரஞ் செய்து	என் நெஞ்சம்	எனது மனமானது
எங்கும் திரிந்து		எப் பிறப்பிலும்	எந்த ஜன்மத்திலும்
		காதல் செய்யும்	அன்புபூண்டிருக்கும்.

காரினம்புரைமேனிநற்கதிர் முத்தவெண்ணகைச்செய்யவாய் *

ஆரமார்வரைங்கனென்னும் அரும்பெருஞ்சுடரொன்றினை *

சேரும்நெஞ்சினராகிச் சேர்ந்துகசிந்திழிந்தகண்ணீர்களால் *

வாரநிற்பவர்தாளிணைக்கு ஒருவாரமாகுமென்னெஞ்சமே. 7

கார் இனம்	மேகங்களின் திரினை ஒத்த	சேரும் நெஞ்சி	கிட்டி அநுபவிக்கவேணுமென்
புரை	திருமேனியையும்	னர் ஆகி	கிற சிந்தையையுடையராய்
மேனி	அழகிய லாவண்யத்தையும்	சேர்ந்து	(அங்ஙனமே) சேர்ந்து
நல் கதிர்	முத்துக்கள் போல் வெளுத்த	கசிந்து இழிந்த	(பக்தி பாரவச்யத்தாலே)
முத்தம் வெண்	புன்சிரிப்பையுடைய சிவந்த	கண் நீர்கள்	சுரந்து பெருகின
நகை செய்ய	திருப்பவளத்தையும்	வார நிற்பவர்	ஆநந்த பாஷ்பங்கள்
வாய்	முக்தாஹாரங்களை யணிந்த	தாள் இணைக்கு	வெள்ளமிட்டொழுகும்படி
ஆரம் மார்வன்	மார்வையு முடையனான	என் நெஞ்சம்	நிற் தமவர்களுடைய
அரங்கன் என்னும்-ஸ்ரீரங்கநாதனாகி	அருமை பெருமையுள்ள வில	ஒரு வாரம்	இரண்டு திருவடிகள் விஷயத்
அரும் பெரும்	கடிணமானதொரு தேஜஸ்	ஆகும்	தில்
சுடர் ஒன்றினை	வை		என் மனமானது
			ஒப்பற்ற அன்பையுடையதர்
			கும்.

மாலையுற்றகடல்கிடந்தவன் வண்டுகிண்டு நறுந்துழாய் *

மாலையுற்ற வரைப்பெருந்திருமார்வனை மலர்க்கண்ணனை *

மாலையுற்றெழுந்தாடிப்பாடித் திரிந்தரங்கனெம்மானுக்கே *

மாலையுற்றிடும் தொண்டர்வாழ்வுக்கு மாலையுற்றதென்னெஞ்சமே. 8

மலை உற்ற	(தன் திருமேனி ஸ்பர்சத்	வண்டு கிண்டு	(தேனுக்காக) வண்டுகள்
கடல்	தாலே) அலையெறிகிற	நறு துழாய்	குடையாநின்ற உள்ள திருத்து
	தீருப்பாற்கடலில்	மலை உற்ற	ழாய் மாலையை அணிந்த
கிடந்தவன்	பள்ளிகொள்பவனும்	வரை பெரு	மலைபோற் பெருமை தங்கிய
		திருமார்பனை	திருமார்வையுடையவனும்

மலர் கண்ணனை	{ செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனுமான ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயத்தில்	திரிந்து	{ (தீவ்ய தேசங்கள்தோறும் ஸஞ்சரித்து
மாலை உற்று	வ்யாமோஹத்தை அடைந்து	அரங்கன் எம்	{ எமக்கு ஸ்வாமியான ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயத்திலேயே
எழுந்து ஆடி	{ (இருந்கவிடத்திராமல்) எழுந்து கூத்தாடி	மானுக்கே	{ பித்தேறித் திரிகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடையே
பாடி	(வாயாரப்) பாடி	மாலை உற்றிடும்	{ ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷமிக்கு
		தொண்டர்	{ என் மனம் மயங்கிக் கிடக்கின்றது.
		வாழ்வுக்கு	
		என் நெஞ்சம்	
		மாலை உற்றது	

மொய்த்துக்கண் பனிசேரமெய்கள் சிலிர்ப்ப ஏங்கியினைத்துநின்று *
 எய்த்துக்கும்பிடுநட்டமிட்டெழுந்து ஆடிப்பாடியிறைஞ்சி * என்
 அத்தனச்சனரங்கனுக்கடியார்களாகி அவனுக்கே
 பித்தராமவர் * பித்தரல்லர்கள் மற்றையார்முற்றும்பித்தரே.

9

கண் பனி	ஆநந்த பாஷ்பமானது	அச்சன்	ஸ்வாமியான
மொய்த்து	சேர-இடைவிடாமல் சொரியவும்	அரங்கனுக்கு	ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு
மெய்கள் சிலிர்ப்ப-உடல் மயிர்க்கூச் செறியவும்		அடியார்கள்	ஆகி-அடியவர்களாய்
ஏங்கி இளைத்து	நெஞ்ச தளர்ந்து களைத்துப்	அவனுக்கே	{ அந்த ரங்கநாதன் விஷயத்திலேயே
நின்று	போய்	பித்தர் ஆமவர்	{ பித்தேறித் திரிகிறவர்கள்
எய்த்து	நிலை தளர்ந்து	பித்தர் அல்லர்கள்	{ பைத்தியக்காரர்களல்லர்;
கும்பிடு நட்டம்	மஹா கோலாஹஸத்தோடு	மற்றையார் முற்றும்	{ (பக்திகார்யமான இந்த வ்யாமோஹமில்லாத) மற்றபேர்களெல்லாரும்
இட்டு	கூடியநர்த்தனத்தைப்பண்ணி	பித்தரே	{ பைத்தியக்காரர்கள் தான்.
எழுந்து ஆடி	நின்றவிடத்து நில்லாமல் (பல		
பாடி இறைஞ்சி	வித ஆட்டங்களாடிப்)		
என் அத்தன்	பாட்டுகள் பாடி வணங்கி, எனக்குத் தந்தையாய்		

**அல்லிமாமலர்மங்கைநாதன் அரங்கன்மெய்யடியார்கள்தம் *
 எல்லையிலடிமைத்திறத்தினில் என்றுமேவுமனத்தனும் *
 கொல்லிகாவலன்கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன்குலசேகரன் *
 சொல்லினிந்தமிழ்மலைவல்லவர் தொண்டர்தொண்டர்களாவரே.

10

அல்லி மா மலர்	{ அகவிதழ்களையுடைய சிறந்த	கொல்லி காவலன்-கொல்லி நகர்க்கு	அரசரும்
மங்கை நாதன்	(தாமரை) மலரில் பிறந்த பிராட்டிக்குக் கணவனான	கூடல் நாயகன்	மதுரைக்கு அரசரும்
அரங்கன்	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	கோழி கோன்	உறையூருக்கு அரசருமான
மெய் அடியார்	உண்மையான பக்தர்களு	குலசேகரன்	குலசேகராழ்வாருடைய
கள் தம்	டைய	சொல்லின்	ஸ்ரீஸூக்திகளிலே அமைந்த
எல்லையில் அடி	{ எல்லையிலே உள்ள சேஷ	இந்தமிழ்மலை	{ இனிய தமிழ்ப்பாசுரங்களை
மை திறத்தி	வ்ருத்தியிலே	வல்லவர்	{ ஓதவல்லவர்கள்
னில்		தொண்டர்	
என்றும் மேவு	{ எப்போதும் பொருந்திய திரு	தொண்டர்கள்	{ தாஸாநுதாஸராகப் பெறுவர்.
மனத்தன் ஆம்	வுள்ளத்தை யுடையவரும்	ஆவர்	

அடி வரவு :

தேட்டு தோடேறு தோய்த்த பொய் ஆதி காரினம் மாலை மொய்த்து அல்லி மெய்,
 திருவரங்கத்தமிழ்மாலையில்—பெருமாள் திருமொழியில்
 இரண்டாம் பதிகம் முற்றிற்று.

பெருமாள் திருமொழியில்—மூன்றாம் பதிகம்—மெய்யில் வாழ்க்கை

(அவதாரிகை.) ஸாம்ஸாரிகர் படியில் மிக்க வெறுப்பு உண்டாகி, அவர்களைக் காண்பதும் அவர்களோடு ஸஹவாஸஞ் செய்வதும் அஸஹ்யமான நிலைமை தமக்குப் பிறந்த படியை அருளிச் செய்கிறார் குலசேகராழ்வார் இப்பதிகத்தில். * மெய்யில் வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளும் * இவ்வையந்தன்னொடும் கூடுவதில்லையான் * ஐயனே ! அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் * மையல்கொண்டொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. 1

மெய்யில் வாழ்க்கையை	{	ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு பொருந்தி வாழ்வதையே	அரங்கா	{	' ஸ்ரீரங்கநாதனே !'
மெய் என கொள்ளும்	{	பாரமார்த்திகமாகக் கருதுகின்ற	என்று அழைக்கின்றேன்	{	என்று (பகவந்நாமங்களைச் சொல்லி) அழையா நின்றேன்;
இவ்வையம் தன்னொடும்	{	இவ்வுலகத்தாரோடு	என் தன் மாலுக்கே	{	என்னிடத்தில் வாத்தஸல்ய முடைய எம்பெருவான் பக்கலிலேயே
யான் கூடுவது இல்லை	{	(இனி) நான் சேர்வதில்லை ;	மையல் கொண்டு தொழிந்தேன்	{	வ்யாமோஹ மடைந்திட்டேன்.
ஐயனே	{	' ஸ்வாமியே '			

நூலினேரிடையார் திறத்தேற்றுகும் * ஞாலந்தன்னொடும் கூடுவதில்லையான் *

ஆலியாவழையா அரங்காவென்று * மாலைமுந்தொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. 2

நூலின் இடையார் திறத்து நிற்கும்	{	நூல் போன்று (ஸூக்ஷ்மமான) இடையையுடைய பெண்டிர் விஷயத்திலேயே பொருந்தி யிருக்கிற	அரங்கா என்று அழையா	{	' ஸ்ரீரங்கநாதனே !' என்று கூப்பிட்டு
ஞாலம் தன்னொடும்	{	(இந்த) ப்ராக்ருத மனிதரோடு யான் கூடுவது இல்லை—;	என் தன் மாலுக்கே	{	ன்மேல் வ்யாமோஹமுடையனான எம்பெருமான் திறத்திலேயே
ஆலியா	{	(காதலுக்குப்போக்குவீடாகக்) கூத்தாடி	மால் எழுந்தொழிந்தேன்	{	-மோஹமுற்றேன்.

மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக்காட்செய்யும் * பாரிஹரொடும் கூடுவதில்லையான் *

ஆரமார்வன் அரங்கனனந்தன் * நல் நாரணன் நரகாந்தகன்பித்தனே. 3

மாரனார் வரி வெம் சிலைக்கு ஆள் செய்யும்	{	மன்மதனுடைய அழகிய கொடிய வில்லுக்கு ஆட்பட்டு (விஷய ப்ரவணராய்த்) திரிகிற	அனந்தன் நல் நாரணன்	{	அளவிட முடியாத ஸ்வந பஸ்வபாவங்களையுடையனாய் ஸர்வ ஸ்வாமியாய்
பாரிஹரொடும்	{	(இப்) பூமியிலுள்ள ப்ராக்ருதர்களோடு யான் கூடுவது இல்லை—;	நரக அந்தகன்	{	அடியவர்களை நரகத்தில் சேராதபடி காத்தருள்பவனான ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயத்திலே
ஆரம் மார்வன்	{	முத்தாஹரத்தைத் திருமார்பிலே அணிந்துள்ளவனாய்	அரங்கன் பித்தன்	{	மோஹமுடையனாயிரா நின்றேன்

உண்டியே உடையே உகந்தோடும் * இம் மண்டலத்தொடும் கூடுவதில்லையான் *

அண்டவாணன் அரங்கன்வன்பேய்முலை * உண்டவாயன்றன் உன்மத்தன்காண்மினே. 4

உண்டியே உடையே	{	ஆஹாரத்தையும் வஸ்திரத்தையுமே	அண்டம் வாழ்நன்	{	-பரமபதத்திலே வாழ்பவனும்
உகந்து ஓடும்	{	விரும்பி(க் கண்டவிட மெய்கும்) ஓடித்திரிகிற	வல் பேய் முலை உண்டவாயன்	{	கல்நெஞ்சையுடைய பூத்கையின் முலையை அமுது செய்தவாயையுடையனுமான
இ மண்டலத்தொடும்	{	இந்தப் பூமண்டலத்திலுள்ள பிராகிருதர்களோடு யான் கூடுவது இல்லை—;	அரங்கன் தன் உன்மத்தன்	{	ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயத்தில் பைத்தியம் பிடித்தவனாயிரா நின்றேன்.

தீதீநன்னெறிநிற்க அல்லாதுசெய் * நீதியாரொடும் கூடுவதில்லையான் *

ஆதியாயன் அரங்கனந்தாமரை * பேதைமாமணவாளன்றன் பித்தனே. 5

தீது இல் நல் நெறி நிற்க { குற்றற்ற நல்வழி இருக்கச் செய்தே
(அவ்வழியில் போகாமல்)

அல்லாது செய் { நல்வழிக்கு எதிர்த்தட்டான வற்றைச் செய்வதை விரத நீதியாரோடும் { மாகக் கொண்டுள்ள பிராகிருதர்களோடு

ஆதி யான் கூடுவது இல்லை—; (உலகங்கட்கு) முதல்வனாய்

எம்பரத்தர் அல்லாரோடுங்கூடலன் * உம்பர்வாழ்வை ஒன்றுக்கருதலன் * தம்பிரானமரர்க்கு அரங்கநகர் * எம்பிரானுக்கு எழுமையும்பித்தனே.

எம் பரத்தர் { என்னைப்போலே அநநய ப்ர அல்லாரொடும் { யோஜநரா யிராதவர்களோடு கூடலன் { (நான்) கூடமாட்டேன்; உம்பர் வாழ் { தேவதைகளின் ஸ்வர்க்கம் வை { முதலிய போகங்களையும் ஒன்று ஆக ஒரு பருஷார்த்தமாக கருதலன் { எண்ணமாட்டேன்;

எத்திறத்திலும் யாரொடுங்கூடும் * அச்சித்தந்தனைத் தவித்தனைச் செங்கண்மால் * அத்தனே! அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் * பித்தனையொழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே.

செம் கண்மால் { புண்டரீகாஷ்ணான எம்பெருமான் எத்திறத்திலும் யாரொடும் கூடும் அச்சித்தம் தன்னை { எந்த விஷயத்திலும் கண்டபேர்களோடே சேர்ந்து கெட்டுப்போவதற்கு உறுப்பான நெஞ்சை

ஆயன் { ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய் அவதரித்து ஸர்வஸூலபனாய் அம் தாமரை தேதை மா மணவாளன் { அழகிய தாமரைப்பூவில் அவதரித்த பிராட்டியின் வல்லபனான அரங்கன் தன் ஸ்ரீரங்கநாதன் திறத்தில் பித்தன் { ஹோஹங் கொண்டிரா நின்றேன்.

அமரர்க்கு தம்பிரான் அரங்கம் நகர் எம்பிரானுக்கு எழுமையும் பித்தன் { நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியாய் கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பெருமாள் விஷயத்தில் எப்போதும் பித்தனாகா நின்றேன்.

பேயரேயெனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே * எவர்க்குமிதுபேசியென்? ஆயனே! அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் * பேயனையொழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே.

யாவரும் எனக்கு பேயரே யானும் எவர்க்கும் ஒர் பேயனே இது { இவ்வுலகத்தாரடங்கலும் என்வரைக்கும் பைத்தியக்காரர்கள் தான்; (அவர்களிற் காட்டில் விலாஷ்ணான) நானும் எவர்களுக்கும் ஒரு பைத்தியக்காரன் தான்; இவ்விஷயத்தை

பேசி என் ஆயனே அரங்கா என்று அழைக்கின்றேன் { தவித்தனை நீக்கியருளினான்; (ஆதலால்) ஸ்வாமியே! ஸ்ரீரங்கநாதனே! என்று கூவாநின்றேன்; எம்பிரானுக்கே பித்தனாய் ஒழிந்தேன்—.

அங்கையாழி அரங்கனடியினை * தங்குசிந்தைத் தனிப்பெரும்பித்தனும் * கொங்கர்கோன் குலசேகரன்சொன்னசொல் * இங்குவல்லவர்க்கு ஏதமொன்றில்லையே. 9

அம் கை ஆழி { அழகிய திருக்கையிலே திருவாழியாழ்வானை ஏந்தியுள்ள அரங்கன் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அடி இணை திருவடிகளில் தங்கு சிந்தை தனி பெரு பித்தன் ஆம் { பொருந்தியமனமுடையவராய் கொங்கர் { லோக விலாஷ்ணரான பெரிய கோன் { பித்தராய் சேரதேசத்வர்களுக்குத் தலைவரான

குலசேகரன் சொன்ன சொல் இங்கு வல்லவர்க்கு ஏதம் ஒன்று இல்லை { குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பாசுரங்களை இவ்விடத்திலே ஒதவல்லவர்களுக்கு (பகவதநுபவத்திற்கு) ஒருவிதமான இடையூறும் உண்டாகமாட்டாது.

அடிவரவு: மெய் நூல் மாரன் உண்டி தீதில் எம்பரத்தர் எத்திறம் பேயர் அங்கை ஊன், ஸ்ரீ குலசேகராழ்வாருடைய பதிகப்பாடல்கள் முற்றுப்பெற்றன.

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் பெரியாழ்வார் பாடிய திருவரங்கப்பதிகங்கள் மூன்று
(அதில்) நான்காம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி—மாதவத்தோன் (1)

**மாதவத்தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய்மாண்டானை *

ஒதுவித்தக்கணையா உருவுருவேகொடுத்தானூர் *

தோதவத்தித்துய்மறையோர் துறைபடியத்துளும்பியெங்கும் *

போதில்வைத்ததேன்சொரியும் புனலரங்கமென்பதுவே.

1

***—அலையெறியா நின்றுள்ள கடலிற் புகுந்து உயிரொழிந்த, மஹாதபஸ் வியான ஸாந்தீபினியினுடைய பிள்ளையை (அந்த ஸாந்திபிநி, தன்னை) அத்யயநம் பண்ணுவித்ததற்கு தக்ஷிணையாக (அப்புத்திரன் மரணமடையும்போதுள்ள ரூபம் மாருதபடி) யதாரூபமாகக் கொணர்ந்து கொடுத்தருளின எம்பெருமானுடைய திருப்பதியாவது:—பரிசுத்தமாகத் தோய்த்து உலர்த்தின வஸ்திரங்களை அணியா நிற்பவரும் நிர்த்தோஷ ப்ரமாணமான வேதத்தைத் தமக்கு நிருபகமாக வுடைய வருமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் காவேரித் துறைகளில் அவகாஹிக்க, (அதனால்) அக்காவேரி முழுதும் அலைமோதப் பெற்று (அதனால் தாமரை மலர்களின் நாளங்கள் அலைய) அந்தப் பூக்களில் இராநின்றுள்ள தேனானது பெருகப்பெற்ற நீரையுடைய திரவரங்கமென்னுந் திருப்பதியாம். ... .. (1)

பிறப்பகத்தேமாண்டொழிந்த பிள்ளைகளைநால்வரையும் *

இறைப்பொழுதிற்கொணர்ந்துகொடுத்து ஒருப்படுத்தவுறைப்பனூர் *

மறைப்பெருந்தீவளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தையனித்திருப்பார்.*

சிறப்புடையமறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே.

2

***—ஸூதிகாக்ருஹத்திலேயே இறந்தொழிந்த வைதிக புத்திரர்கள் நால்வரையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் (ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும்) கொண்டுவந்து (மாதாபிதாக்கள் கையில்) கொடுத்து (இப்பிள்ளைகள் எம்பிள்ளைகள் தான் என்று) ஸம்மதி பண்ணுவித்த சக்தியுத்தன் (எழுந்தருளியிருக்கிற) திருப்பதியாவது:—வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ள வைதிகமான சிறந்த மூன்று அக்னிகளையும் அவிச்சின்னமாக வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் தந்தம் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளுகிற அதிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆதரித்துப் போருமவர்களும் இப்படிப்பட்ட உத்கர்ஷங்களை யுடையவர்களுமான வைதிகர்கள் வாழப்பெற்றதிருவரங்கமேயாம். (2)

மருமகன்றன்சந்ததியை உயிர்மீட்டுமைத்துனன்மார் *

உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க்காத்தனூர் *

திருமுகமாய்ச்செங்கமலம் திருநீறமாய்க்கருங்குவளை *

பொருமுகமாய்நின்றலரும் புனலரங்கமென்பதுவே.

3

***—மருமகனான அபிமந்யுவினுடைய புத்திரனான பரிசுத்திதை மறுபடியும் பிழைப்பித்து, மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுடைய சரீரமானது பாரதயுத்தமாகிற நரமேதத்திலே விழுந்து அழிந்து போகாதபடி ஆசார்ய ரூபியாய் ஹிதோப தேசங்களைப்பண்ணி ரக்ஷித்தருளின கண்ணபிரானுடைய திருப்பதியாவது:—செந்தாமரை மலர்களானவை பெரியபெருமானுடைய திருமுகத்துக்குப் போலியாக

வும், நீலோத்பல புஷ்பங்கள் திருமேனி நிறத்துக்குப் போலியாகவும் (ஒன்றுக் கொன்று) எதிர் பொருகிற முகத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டு விகஸிக்கப்பெற்ற நீர்வளத்தையுடைய திருவரங்கமாம். ... (3)

கூன்தொழுத்தைசிதகுரைப்பக் கொடியவள்வாய்க்கடியசொற்கேட்டு *
ஈன்றெடுத்ததாயரையும் இராச்சியமுமாங்கொழிய *
கான்தொடுத்தநெறிபோகிக் கண்டகரைக்களைத்தானூர் *
தேன்தொடுத்தமலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமென்பதுவே. 4

* * *—கூணையுடைய வேலைக்காரியாகிய மந்தரையானவள் ஸ்ரீராமபட்டாபி ஷேக மஹோத்ஸவத்துக்கு விநாசகமான தீயசொற்களைச் சொல்ல, அச்சொற்களை அங்கீகரித்துக் காட்டுக்கு எழுந்தருளச் சொன்ன மஹா க்ருரையான கைகேயி யினுடைய வாயிலுண்டான கடினமான சொல்லைக்கேட்டு, தன்னைப் பெற்றுவளர்த்த தாயான ஸ்ரீகௌஸலையாரையும் ராஜ்யத்தையும் கைவிட்டு, காடுகள் அடர்ந்திரா நின்றுள்ள வழியே (ஸ்ரீதண்டகாரணியத்திற்கு) எழுந்தருளி (முனிவர்களுக்கு) முள் போலப் பாதகராயிருந்த (ஐநஸ்தாநவாஸிகளான) ராஷஸரை நிரஸித்தருளின எம்பெருமான் (எழுந்தருளியிருக்கிற) திருப்பதியாவது:—தேன்மாருத மலர்களை யுடைய சோலைகையுடைத்தான திருவரங்கமாம். ... (4)

பெருவரங்களவைபற்றிப் பிழக்குடையவிராவணை *
உருவரங்கப்பொருதழித்து இவ்வுலகினைக்கண்பெறுத்தானூர் *
குரவரும்பக்கோங்கரைக் குயில்கூவுங்குளிர் பொழில்சூழ *
திருவரங்கமென்பதுவே யென்திருமால்சேர்விடமே. 5

* * *—குரவ மரங்களானவை அரும்புவிடா நிற்க, கோங்கு மரங்களானவை அலராநிற்க, குயில்களானவை களித்துக் கூவும்படியான குளிர்ந்த சோலைகளாலே சூழப்பெற்ற திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியானது:—பெகுமை பொருந்திய வரங்களை பெலமாகக்கொண்டு (தேவர் முனிவர் முதலாயினோரிடத்துப்) பிழை செய்கையையே இயல்வாகவுடைய இராவணனுடைய உடலானது சிந்நபிந்நமாம்படி போர்செய்து அவனைத் தொலைத்து இந்த லோகத்தைக் காத்தருளினவனும் எனக்குத் தலைவனும் சரிய:பதியுமான எம்பெருமான் சேருமிடமாகிய திருப்பதியாம். ... (5)

கீழுலகிலகரர்களைக் கிழங்கிருந்துகிளராமே *
ஆழிவிடுத்தவருடைய கருவழித்தவழிப்பனூர் *
தாழைமடலுடுரிஞ்சித் தவளவண்ணப்பொடியணிந்து *
யாழினிசைவண்டினங்கள் ஆளம்வைக்குமரங்கமே. 6

* * *—பாதாள லோகத்திலுள்ள அஸுரர்களை வேரோடே தொலைக்கத் திரு வாழியாழ்வானை ஏவி அவ்வசுரர்களுடைய கர்ப்பமளவாக அழித்தருளின எம்பெரு மான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பதியாவது:—வீணையினுடைய ஓசைபோன்றஇனிய இசையையுடைய வண்டுகளின் திரள்களானவை மலரத் தொடங்குகிற தாழை மடலினுள்ளே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு புகுந்து அம்மடலிலுள்ள வெளுத்த

நிறத்தையுடைய சுண்ணத்தை உடம்படங்கலும் அணிந்துகொண்டு அந்தக்களிப்
பாலே தென தென என்று ஆளத்திவைத்துப் பாடுமிடமான திருவரங்கமாம். (6)

கொழுப்புடையசெழுங்குருதி கொழித்திழிந்துகுமிழ்ந்தெறிய *
பீழ்க்குடையவசுரர்களைப் பிணம்படுத்தபெருமானார் *
தழுப்பரியசந்தனங்கள் தடவரைவாயி்த்துக்கொண்டு *
தெழிப்புடையகாவிரிவந்து அடிதொழுஞ்சீரங்கமே. 7

* * *—கொழுப்பையுடையதும் செழுமை தங்கியதுமான ஊற்றுமாருமல்
கிளர்ந்து நிலத்தில் பரவிக் குமிழி கிளம்பி அலை யெறியும்படி (பரணிம்சையாகிய)
தீமைகளைச் செய்கின்ற அஸுரர்களைப் பிணமாக்கி யருளின எம்பெருமான் எழுந்
தருளியிருக்கிற திருப்பதியாவது:—ஒருவரிருவரால் தழுவமுடியாதபடி மிகப்பருத்த
சந்தநமரங்களைப் பெரியமலைகளினின்று வேரோடே பிடுங்கி இழுத்துக்கொண்டு
வந்து (இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் என்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்
கின்றதோ என்னலாம்படி) இரைச்சலையுடைய திருக்காவேரி நதியானது எம்பெரு
மானது திருவடிகளைத் தொழுகையாகிற சீர்மையைப்பெற்ற திருவரங்கநகராம். (7)

வல்லெயிற்றுக்கேழலுமாய் வாளெயிற்றுச்சீயமுமாய் *
எல்லையில்லாத்ரணியையும் அவுணையுமிடந்தானார் *
எல்லியம்போதிருஞ்சிறைவண்டு எம்பெருமான்குணம்பாடி *
மல்லிகைவெண்சங்குதும் மதீளரங்கமென்பதுவே. 8

* * *—வலிவுள்ள பற்களையுடைய வராஹமாய்த் திருவவதரித்தும், ஒளியை
யுடைய நரளிம்ஹமாய்த் திருவவதரித்தும், எல்லையில்லாத பூமியையும் ஹிரண்யா
ஸுரனையும் கீண்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பதியாவது:—
பெரிய சிறகுகளையுடைய வண்டுகள் அந்திப்பொழுதிலே பெரியபெருமானுடைய
திருக்குணங்களைப் பாடிக்கொண்டு மல்லிகைப் பூவாகிற வெளுத்த சங்கை ஊதா
நிற்கப்பெற்றதும் திருமதிள்களையுடையதுமான திருவரங்கமாம். ... (8)

குன்றுகொழுமுுகில்போல் குவளைகம்போல்குரைகடல்போல் *
நின்றுகணமயில்போல் நிறமுடையநெடுமானார் *
குன்றுபொழில்நுழைந்து கொடியிடையார்முலையனவி *
மன்றுடு தென்றலுலாம் மதீளரங்கமென்பதுவே. (9)

* * *—மலையினுச்சியிற்சார்ந்த நீர்நிறைந்த மேகம்போலவும் கருநெய்தல்
பூப்போலவும் ஒலிசெய்யாநின்ற கடல்போலவும் களிப்பாலே நின்று ஆடா
நின்றுள்ள மயில்களின் திரள்போலவும் இரா நின்ற வடிவழகையுடையனான
எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பதியாவது, தென்றல் காற்றானது மலய
பர்வதத்திலுள்ள சோலைகளினிடையிலே நுழைந்து அங்குள்ள பூக்களின் தாதுகளை
அனைந்து பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு கொடிபோன்ற இடையையுடையரான
பெண்களினுடைய (கலவைச்சாந்தணிந்த) முலைகளை வியாபித்து (அந்தப்பரிமளத்
துடனே) நாற்சந்திகளினுடே உலாவப்பெற்ற மதீளரங்கமென்பது. ... (9)

பருவரங்களைவெற்றிப் படையாலித்தெழுந்தானை *
 செருவரங்கப்பொருதழித்த திருவாளன் திருப்பதிமேல் *
 திருவரங்கத்தமிழ்மலை விட்டுசித்தன்விரித்தனகொண்டு *
 இருவரங்கமெரித்தானை யேத்தவல்லாரடியோமே.

(10)

* * *—பிரமன் முதலியோரிடத்துப்பெற்ற பெரியவரங்களைப் பெலமாகக்
 கொண்டு யுத்தவிஷயமாகக் கோலாஹலஞ் செய்து வெளிப்புறப்பட்ட இராவணனை
 யுத்தத்திலே ஒழியும்படி போர்செய்து ஒழித்தருளின (வீர்யமாகிற) லக்ஷ்மியைத்
 தனக்கு நிரூபகமாக உடையனான எம்பெருமானுடைய திருவரங்கமென்னும்
 திருப்பதி விஷயமாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்களையுங்
 கொண்டு, மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய உடலைத் (திருவனந்தாழ்வானுடைய
 மூச்சு வெப்பத்தினால்) கொளுத்திப் போகட்ட ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதிக்க வல்லவர்
 களுக்கு அடிமை செய்யக்கடவோம்.

...

...

... (10)

அடிவரவு :

மாதவ பிறப்பு மருமகன் கூன் பெரு கீழ் கொழுப்பு வல்லெயிறு குன்று பரு மரவடி.
 ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி—மரவடியை

இதுவும் திருவரங்கப் பதிகம் (2)

* * * மரவடியைத்தம்பிக்கு வான் பணயம்வைத்துப்போய்வானோர்வாழ *
 செருவுடையதிசைக்கருமம் திருத்திவந்துலகாண்டதிருமால்கோயில் *
 திருவடிதன் திருவுருவும் திருமங்கைமலர்கண்ணுங்காட்டிநின்ற *
 உருவுடையமலர்நீலங் காற்றூட்டவோசலிக்குமொளியரங்கமே.

1

* * *—சித்திரகூடத்தில் வந்து ப்ரபத்தி பண்ணின பரதாழ்வானுக்கு
 ஸ்ரீபாதுகைகளை நன்றாக நம்புகைக்கு உரிய அடகாக அளித்து, தேவர்கள் வாழும்படி
 (சித்திரகூடத்தைவிட்டு அவ்வருகே) எழுந்தருளி யுத்தத்துக்கு உரிய தெற்குத்
 திக்கில் செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் குறையறச்செய்து முடித்துவிட்டுப் பிராட்டி
 யுடன் அயோத்திக்கு எழுந்தருளி ராஜ்யபரிபாலனம் செய்தருளின திருமால் எழுந்
 தருளியிருக்கிற கோயிலாவது; ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமானுடைய
 திருமேனி நிறத்தையும் பெரியபிராட்டியாருடைய மலர்ந்த திருக்கண்களின் நிறத்
 தையும் பிரகாசிப்பியா நின்ற அழகு பொருந்திய கருநெய்தற் பூக்களானவை காற்று
 அசைக்க அசைந்து கொண்டிருக்கப்பெற்ற ஒளியையுடைய திருவரங்கமாம்.

(1)

* * * தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ்சிதருரைக்குமேல் *
 என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல்நன்று செய்தாரென்பர்போலும் *
 மன்னுடையவிபீடணற்கா மதிலிலங்கைத்திசைநோக்கிமலர்கண்வைத்த *
 என்னுடையதிருவரங்கற்கன்றியும் மற்றெருருவர்க்காளாவரே.

2

***—தன்னுடைய [எம்பெருமானுடைய] அடியவர்கள் விஷயத்தில் புருஷகாரம் பண்ணக்கடவளான பெரிய பிராட்டியார்தாமே குற்றங்களைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினாலும் “எனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் அக்குற்றங்களைச் செய்யமாட்டார்கள்; செய்த குற்றத்தைப் பொறுப்பதற்கு எம்பெருமானுண்டு என்று சிலவற்றைச் செய்தார்களாயினும் அவர்கள் நன்மையையே செய்தார்களத்தனை” என்று சொல்லா நிற்பவரும், ஐசுவரியம் பொருந்திய விபீஷணுழ்வானுக்காக மதினையுடைய லங்கையின் முகமாக மலர்ந்த தீருக்கண்களை வைத்தருளினவரும் எனக்கு ஸ்வாமியுமான பெரியபெருமானை யொழிய வேறொருவர்க்கு ஆட்படுவார் ஆரேனு முண்டோ. [பெரிய பெருமாளுக்கே ஆட்படுவ ரென்றவாறு.] ... (2)

கருளுடையபொழில்மருதுங் கதக்களிறும்பிலம்பினையுங்கடியமாவும் *
உருளுடையசகடினையும் மல்லரையுமுடையவிட்டோசைகேட்டான் *
இருளகற்றுமெறிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி *
(01) அருள்கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வானமருமுரணியரங்கமே. 3

***—கிருஷ்ணனை நலியவேணும் என்கிற சீற்றத்தையுடையதும் மனமிழுப்புண்ணும்படி புறம்பே சோலைசெய்து நிற்பதுமான இரட்டை மருதமரங்களையும், மிக்க கோபத்தையுடைய குவலயாபீடத்தையும் ப்ரலம்பாஸுரனையும் மிகவும் க்ருரான குதிரை வடிவாய்வந்த கேசியையும், உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும் மல்லர்களையும் நிரஸித்தருளிக் கீர்த்திபெற்றவனும், இருளைப் போக்காநின்று வீசுகின்ற கிரணங்களையுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தினுள்ளே அடியார்களை ஏறச்செய்து (அங்கு நின்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப் பரமபதத்திற்குக் கொண்டு போய்) அங்கு அவர்களை நிறுத்தித் தன்னுடையதான உபாயத்வாகாரத்தைத் தவிர்த்து அவர்கள் அவ்விடத்தில் நின்றும் மீளாமைக்கும் கைங்கரியலாபத்திற்கு முறுப்பாக அவர்கள் பக்கல் க்ருபைபண்ணி அடிமை கொள்ளுமவனுமான எம்பெருமான் பொருந்தி எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பதியாவது அழகிய திருவரங்கமாம். (3)

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்யத்துவரையென்னு
மதில் * நாயகராகிவீற்றிருந்த மணவாளர்மன்னுகோயில் *
புதுநாண்மலர்க்கமலம் எம்பெருமான்பொன் வயிற்றிற்பூவேபோல்வான் *
பொதுநாயகம்பாவித்திலுமாந்து பொற்சாய்க்கும்புனலரங்கமே. 4

***—ஸ்ரீ த்வாரகையென்கிற பட்டணத்தில் பதினாறுயிரம் தேவிமார் கைங்கரியம் பண்ண, அவர்களுக்கு நாயகராய்க் கொண்டு அவர்களின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்த மணவாளப்பிள்ளை அழகிய மணவாளப் பெருமாளாய் நித்தியவாஸம் பண்ணுகிற கோயிலாவது, அப்போதலர்ந்த செவ்வித் தாமரைப்பூவானது எம்பெருமானுடைய அழகிய திருநாபியிலுள்ள தாமரைப்பூவோடு ஸாம்யம் பெறுவதற்காக ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தைப் பாவித்து அப்பாவனை யாலே கர்வங்கொண்டு மற்ற தாமரைகளின் அழகைத்தள்ளிவிடா நின்றள்ள நீர்வளம் மிக்க திருவரங்கமாம் (4)

ஆமையாய்க்கங்கையாய் ஆழ்கடலாயவனியாயருவரைகளாய் *
நான் முகனாய்நான்மறையாய் வேள்வியாய்த்தக்கணையாய்த்தானுமானான் *
சேமமுடைநாரதனார் சென்றுசென்றுதுதித்திறைஞ்சக்கிடந்தான்கோயில் *
பூமருவிப்புள்ளினங்கள்புள்ளரையன் புகழ்குமுறும்புனலரங்கமே. 5

***—ஸ்ரீ நாரத மஹர்ஷிக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்துவத்தை விளங்கச் செய்வதற்காக முதலில் கங்காஜலத்துள் ஆமையாயும் பின்பு அந்த ஆமை முதலிய ஜந்துக்களுக்கு இருப்பிடமான கங்கையாயும் பின்பு அக்கங்கை முதலிய நதிகளுக்குப் புகலிடமான ஆழ்ந்த கடலாயும் பின்பு அக்கடலுக்கு இருப்பிடமான பூமியாயும் பின்பு அப்பூமிக்கு ஆதாரமான பெரிய மலைகளாயும் பின்பு அம்மலைகளுக்கு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான சதுர்முகனாயும் பின்பு அச்சதுர்முகனுக்குத் தாரகமான நான்கு வேதங்களையும் பின்பு வேதங்களுக்குப் பராயணமான யாகங்களாயும் பின்பு அந்த யாகங்களுக்கு வீர்யத்தைக் கொடுக்கவல்ல தக்ஷணையாகவும் அந்தத் தக்ஷிணமுகமாக அனைவர்க்கும் அவரவர்கள் விரும்பின பலத்தைக் கொடுக்கவல்ல அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான தானாகவுமாகி, இங்ஙனே நாரதபகவான் பல காலம் எழுந்தருளி ஸ்தோத்திரம்பண்ணி வணங்கும்படி பள்ளிகொண்டருளு மெம் பெருமானுடைய கோயிலாவது, அன்னம் முதலிய பறவைக்கூட்டங்கள் நீர்ப்பூ முதலிய பூக்களில் பொருந்தியிருந்து தங்கள் சாதிக்குத் தலைவனான பெரிய திருவடியினுடைய கீர்த்தியை அநக்ஷரரஸமாகப் பேசாநிற்கப் பெற்றதும் நீர்வளத்தையுடையதுமான திருவரங்கமாம். [இப்பாட்டில் அனுசந்தித்த இதிஹாஸம் ஹரிவம் சத்திலுள்ளது.]

... .. (5)

மைத்துனன்மார்கா தலியை மயிர் முடிப்பித்தவர்களை யேமன்னராக்கி *

உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்டவுயிராளனுறையுங்கோயில் *

பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய்முனிவர்களும்பரந்தநாடும் *

சித்தர்களுந் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய்நிற்கின்றதிருவரங்கமே. 6

***—தனது மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுடைய பத்திநியாகிய த்ரௌபதியை விரித்த கூந்தலை முடியும்படி செய்தருளி அப்பாண்டவர்களை யே அரசாள்வித்தருளியவனும் அபிமன்யுவின் மனைவியான உத்தரை என்பவளுடைய மகனான (கருவிற் கரிக்கட்டையா யொழிந்த) பரிக்ஷித்தை உயிர் பெற்றெழுந்திருக்கும்படி செய்தருளியவனும் எல்லா உயிர்கட்கும் தலைவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது, பத்தர்களும் ஸந்நியாசிகளும் வேதம்வல்ல ரிஷிகளும் நாட்டிலுள்ள மற்றும் பலரும் நித்திய முக்தர்களும் அஞ்சலி பண்ணி வணங்கும்படி எல்லாத் திக்குகளுக்கும் விளக்காயிருக்கிற திருவரங்க நகராம். (6)

குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக்குறும்பதக்கியரசுவாங்கி *

இறைப்பொழுதிற்பாதாளங் கலவிருக்கைகொடுத்துகந்தவெம்மான்கோயில் *

எறிப்புடைமணிவரைமேல் இளஞாயிதெழுந்தாற் போலரவணையின்வாய் *

சிறப்புடையபணங்கள்மிசைச் செழுமணிகள்விட்டெறிக்குந்திருவரங்கமே. 7

***—வாமந ப்ரஹ்மசாரியா யெழுந்தருளி மஹாபலியினுடைய செருக்கை அடக்கி அவனுடைய ராஜ்யமாயிருந்த பூமியைத் தன்னுடையதாம்படி நீரேற்றுப் பெற்றுக்ஷணகாலத்துக்குள் பாதாளலோகத்தை அவனுக்கு இருப்பிடமாகக் கற்பித்து மகிழ்ந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கிற கோயிலாவது, மிக்க ஓளியையுடைய நீலரத்ன பர்வதத்தின்மேல் பால ஸூரியர்கள் உதித்தாற்போலத் திருவனந்தாழ்வானிடத்து அழகு பொருந்திய படங்களின்மேல் செழுமை தங்கிய ரத்னங்கள் மிகவும் ஜ்வலியா நிற்கப்பெற்ற திருவரங்கமாம். ... .. (7)

உரம்பற்றியிரணியனை உகிர்நுதியாலொள்ளியமார்புறைக்கவூன்றி *
 சிரம்பற்றி முடியிடியக்கண்பிதுங்க வாயலறத்தெழித்தான்கோயில் *
 உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்துகாட்ட *
 வரம்புற்றகதிர்ச்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத்தலைவணக்குந்தண்ணரங்கமே. 8

* * *—தன்னுடைய வலிவை நினைத்துச் செருக்குற்ற இரணியனுடைய அழகிய மார்பை நகங்களின் நுனிகள் உள்ளே பொத்தும்படி திருக்கைகளால் பற்றிக் கொண்டு அவனது தலையிலுள்ள கிரீடம் பொடி படும்படியாகவும் கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும் வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் வாய் விரியும்படியாகவும் தலையைப் பிடித்து நெரித்து (பிரஹ்லாதனுடைய விரோதியை முடித்தோமென்னும் மகிழ்ச்சியினால்) ஆரவாரம் செய்தருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது, செழிப்புப் பொருந்திய தாமரை மலர்கள் மேலுலகை அளப்பதாக உயர்ந்த திருவடியைப்போல் உயர வளர்ந்து விளங்க, வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து நிற்பதும் கதிரையுடையதுமான செந்நெலானது தாள்களை நீட்டித் தலைவணங்கி நிற்கப்பெற்றதுமான குளிர்ந்த திருவரங்க நகராம். (உரம் - வலிவு.) .... (8)

தேவுடையமீனமாயாமையேனமாய் அரியாய்க்குறளாய் *
 மூவுருவினிராமனாய்க் கண்ணனாய்க்கற்கியாய்முடிப்பான்கோயில் *
 சேவலொடுபெடையன்னஞ் செங்கமலமலரேறியூசலாடி *
 பூவணைமேல்துதைந்தெழு செம்பொடியாடிவிளையாடும்புனலரங்கமே. 9

* * *—தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த மதஸ்யமாயும் கூர்மமாயும் வராஹமாயும் நரஸிம்ஹமாயும் வாமநனாயும் பரசுராமனாயும் தசரதாமனாயும் பலராமனாயும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாயும் கல்கியாயும் திருவவதாரங்களெடுத்து விரோதிகளை ஒழிக்க வல்ல எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது; அன்னப்பேடை தனது புருஷ ஹம்ஸத்தோடுகூடச் செந்தாமரைப் பூவின்மேலேறி அம்மலரை அசைத்து ஊசலாடிப் புஷ்ப சயந்தத்தின்மேல் நெருக்கத்தைச் செய்து அதனால் கிளர்ந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியில் மூழ்கி விளையாடா நிற்கப்பெற்ற நீர்வளத்தை யுடைய திருவரங்க நகராம். .... (9)

செருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணான செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
 மொருவாளன் * மறையாளனோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன் *
 இரவாளன்பகலாளனென்னையாளன் ஏழுலகப்பெரும்புரவாளன் *
 திருவாளனிணிதாகத் திருக்கண்கள்வளர்கின்றதிருவரங்கமே. 10

* * *—தானே போர் செய்யவல்ல பெரிய திருவடிக்குத் தலைவனும், லீலா விபூதியை ஆளுமவனும், ஆச்ரித விரோதிகளை எதிர்த்துப் பூசல் செய்யவல்ல நந்தகம் என்கிற ஒப்பற்றதொரு கொற்றவாளை யுடையனும், நான்கு வேதங்களையும் ஆளுமவனும், போர்க்களத்தில் முதுகுகாட்டி யோடாத ஸேனைகளை யுடையவனும், சிறந்த ஓளதார்ய முடையனும், இரவு பகற்போதுகளுக்கு நியாமகனும். அடியேனுக்குத் தலைவனும் ஸப்தலோகங்களாகிற பெரிய க்ஷேத்திரங்களை ஆளுமவனும், பெரிய பிராட்டியாரைத் தேவியாக ஆளுமவனுமான எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற கோயிலாவது; திருவரங்க நகராம். (10)

கைந்நாகத்திடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்கருதுங்கோயில் *
 தென்னாடும்வடநாடுந்தொழநின்ற திருவரங்கந்திருப்பதியின்மேல் *
 மெய்ந்நாவன்மெய்யடியான்விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழுரைக்கவல்லார் *
 எஞ்ஞான்றுமெம்பெருமானிணையடிக் கீழ் இணைபிரியாதிருப்பர் தாமே. 11

***—கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைப் போக்கின சக்கரபாணி யெம்பெரு
 மான் விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற கோயிலாய், தென்னாட்டிலுள்ளாரும் வட
 நாட்டிலுள்ளாரும் ஸேவிக்கும்படி அமைந்த திருவரங்கமென்னும் திருப்பதி விஷய
 மாக, மெய்யே சொல்லாநின்ற நாவையுடையரும் பிரயோஜனத்தை விரும்பாது
 அடிமை செய்வருமான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களை
 ஓதவல்லவர்கள் எம்பெருமானது திருவடிகளின் கீழ் எந்நாளும் நித்ய முக்தர்களின்
 திரளாகிற துணையைப் பிரியாமல் கூடி வாழ்ந்திருக்கப் பெறுவர். ... (11)

அடிவரவு: மரவடி தன் கருள் பதினாறு ஆமை மைத்துனன் குறள் உரம்
 தேவு செருகைந்நாகத் துப்பு.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி—நான்காம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி—
 துப்புடையாரை

(சரமகாலத்தில் வருத்தமொன்றும் நேரமைக்காக இப்போதே
 அரங்களைத் துதிக்கின்றேனென்றல்)

**துப்புடையாரையடைவதெல்லாம் சோர்விடத்துத்துணையாவரென்றே *
 ஒப்பிலேனாகிலும்நின்னடைந்தேன் ஆனைக்குநீயருள்செய்தமையால் *
 எய்ப்பென்னை வந்துநலியும்போது அங்கேதுநானுன்னைநினைக்கமாட்டேன் *
 அப்போதைக்கிப்போதேசொல்லிவைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 1

***—திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையின்மேல்
 பள்ளிகொள்ளா நின்றாள் எம்பெருமானே! அடியாரைக் காப்பதில் ஸாமர்த்திய
 முடைய தேவரீரை ஆச்ரயிப்பது 'ஸர்கல இந்திரியங்களும் சிதிலமாய் விடுங்காலத்
 தில் தேவரீர் துணையாயிருக்கும், என்கிற எண்ணத்தினாலன்றோ? இவ்வாறு துணை
 செய்வதற்கு உரிய அதிகாரிகள் இன்னாரென்று தேவரீர் திருவுள்ளத்திற் கொண்டி
 ருக்குமவர்களோடு அடியேன் ஒப்பற்றவரையினும் தேவரீர் கஜேந்திராழ்வானைக்
 காத்தருளியவராதலால் அவரைப்போல் அடியேனையுங் காத்தருள்வீரென்று தேவரீ
 ரைச் சரணம் புகுந்தேன்; வாதபித்த ச்லேஷமங்களினால் நெருக்குண்கையாலுண்
 டாகக் கடவதான இளைப்பானது அடியேனைக் கிட்டி வருத்துங்காலமாகிற அந்த
 சரமதசையில் அடியேன் தேவரீரை க்ஷணகாலமாயினும் நினைக்க முடியாதவனா
 வேன். அக்காலத்துக்காக, கரணகளேபரங்கள் தெளிவு பெற்றிருக்கிற இப்போதே
 என்னுடைய பிரார்த்தனையை விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டேன். ... (1)

சாமிடத்தென்னைக்குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடுசக்கரமேந்தினானே *
 நாமடித்தென்னையனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பர்நமன்றமர்கள் *
 போமிடத்துன்றிறத்தெத்தனையும் புகாவண்ணம்நிற்பதோர்மாயைவல்லை *
 ஆமிடத்தேயுன்னைச்சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 2

***—சங்கசக்ரபாணியான ஸ்ரீரங்கநாதனே!, யமபடர்கள் மிக்க கோபத்
 தோடு நாக்கைமடித்துக்கொண்டு மஹா பாபியான அடியேனைப் பல வகைகளால்
 தண்டிக்க நினை யாநின்றவர்களாய் இழுத்துக்கொண்டு போம்போது என்னுடைய
 நெஞ்சானது உன் விஷயத்தில் சிறிதாயினும் அவகாஹிக்கமாட்டாமல் நிற்கை
 யாகிற ஒப்பற்றதொரு மாயையைச் செய்வதில் நீ வல்லவனாயிராநின்றாய்; ஆதலால்
 ஸர்வேந்திரியங்களும் தெளிவு பெற்றிருக்கப்பெற்ற இக்காலத்திலேயே சரீரவியோக
 ஸமயத்தில் உன்னை நினைக்கமாட்டாத அடியேனைத் திருவுள்ளம்பற்றியருள
 வேணும் என்று உன்னைக் குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டேன். ... (2)

எல்லையில்வாசல்குறுகச்சென்றால் எற்றிநமன்றமர்பற்றும்போது *
 நில்லுமினென்னுமுபாயமில்லை நேமியுஞ்சங்கமுமேந்தினானே *
 சொல்லலாம்போதேயுன்நாமமெல்லாம் சொல்லினென்னைக்
 [குறிக்கொண்டென்றும் *
 அல்லல்படாவண்ணங்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 3

***—சங்கசக்ரபாணியான ஸ்ரீரங்கநாதனே!, அடியேனுடைய வாழ்நாளின்
 எல்லையாகியசுரமதசையில் யமபுரத்துக்குப் போம்வழியைக் கிட்டப்புகுந்தால் யம
 கிங்கர்கள் அடித்துப் பிடிக்குங் காலத்தில் கடக்க நில்லுங்கள் என்று அவர்களைக்
 கிட்ட வரவொட்டாமல் தடுக்கும்படியான ஒருபாயமும் என் கையில் இல்லை;
 ஆதலால், வாய்விட்டுச் சொல்லுகைக்கு உரிய இப்போதே உன்னுடைய திருநாமங்
 களை யெல்லாம் சொன்னேன்; அடியேனைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு எப்போதும்
 அநர்த்தப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். ... (3)

ஒற்றைவிடையனும்நான்முகனும் உன்னையறியாப்பெருமையோனே *
 முற்றவுலகெல்லாம்நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாயமுதல்வனேயோ *
 அற்றதுவாணாளிவற்கென்றெண்ணி அஞ்சநமன்றமர்பற்றலுற்ற *
 அற்றைக்குநீயென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 4

***—ஒப்பற்ற ரிஷபவாஹநான ருத்ரனும் பிரமனும் உன்னை உள்ளபடி
 அறியவொண்ணாத பெருமை பொருந்தியவனே! ஒன்றெழியாதபடி எல்லா உலகங்
 களும் நீயேயாய் மூன்று அக்ஷரமான பிரணவ ஸ்வரூபியானவனும் ஸர்வ காரண
 பூதனுமான ஸ்ரீரங்கநாதனே!, யமகிங்கர்கள் 'இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு முடிந்தது'
 என்று நினைத்து, பிடிக்கிற பிடியில் அஞ்சும்படி பிடிக்கப் புகுகிற அன்றைக்கு நீ
 என்னைக் காக்கவேண்டும். ... (4)

பையரவினைணப்பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்றபரமமூர்த்தி *
 உய்யவுலகுபடைக்கவேண்டி உந்தியில்தோற்றினாய்நான்முகனை *
 வையமனிசரைப்பொய்யென்றெண்ணிக் காலனையுமுடனேபடைத்தாய் *
 ஐயவினியென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 5

* * *—திருப்பாற்கடலில் சேஷசாயியான ஸ்வாமி!, எல்லா வுயிர்களும் தண்ணையடைந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பித் திருநாபிக் கமலத்தில் பிரமணைத் தோற்றுவித்தவனே! பூமியிலுள்ள மநுஷ்யர்கள் நமது கட்டளையாகிய சாஸ்த்ர மரியாதையில் நிற்கமாட்டாது க்ருத்ரிமராய் நடப்பவர்க ளென்று நினைத்து அந்த விபரீதாசரணத்துக்குத் தக்க தண்டம் நடத்துதற்காக யமனையும் கூடவே ஸ்ருஷ்டித்தருளினவனே! பரமபந்துவானவனே! ஸ்ரீரங்க நாதனே! இனி என்னைக் காக்கவேண்டும். ... (5)

தண்ணனவில்லைநமன்றமர் கள் சாலக்கொடுமைகள்செய்யாநிற்பர் *
மண்ணொடுநீருமெரியுங்காலும் மற்றுமாகாசமுமாகி நின்றாய் *
எண்ணலாம்போதேயுந்நாமமெல்லாம் எண்ணினேனென்னைக்
[குறிக்கொண்டென்றும் *
அண்ணலேநீயென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.6

* * *—பஞ்ச பூதங்களும் மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களுமாய் நிற்பவனே! ஸர்வ ஸ்வாமியானவனே! யமகிங்கரர்கள் இரக்கமற்றவர்களாய்க் கொண்டு மிகவும் கொடிய சிதைகளைப் பண்ணுவர்கள்; அப்படிப்பட்ட சிதைகளுக்கு ஆளாகாதொழியும்படி, அநுஸந்திக்கைக்கு உரிய காலத்திலேயே உன்னுடைய திருநாமங்களை யெல்லாம் அநுஸந்தித்தேன்; அடியேனை நீ திருவுள்ளத்திற் கொண்டு எப்போதும் ரக்ஷித்தருளவேணும். .... (6)

செஞ்சொல் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்கள்நாயகனெயம்மானே *
எஞ்சலிலென்னுடையின்னமுதே யேழுலகுமுடையாயென்னப்பா *
வஞ்சவுருவின் நமன்றமர் கள் வலிந்துநலிந்தென்னைப்பற்றும்போது *
அஞ்சலமென்றென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.7

* * *—ருஐவான சொற்களையுடைய வேதத்துக்கு அர்த்தமாயிருப்பவனும் நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனுமான பெருமானே! எனக்குக் குறைவற்ற பரம போக்யமான அம்ருதம் போன்றவனே! உலகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனே! எனக்கு உபகாரகனானவனே! வஞ்சனை பொருந்திய ரூபத்தையுடையரான யமகிங் கரர்கள் அடியேனைப் பலாத்கரித்து ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு பிடிக்கும்போது 'அஞ்ச வேண்டா' என்று என்னைக் காத்தருள்க. ... (7)

நானேதுமுன்மாயமொன்றறியேன் நமன்றமர்பற்றிநலிந்திட்டு * இந்த
ஊனேபுகேயென்றுமோதும்போது அங்குன்னை நானொன்றுநினைக்க மாட்டேன் *
வானேய்வானவர்தங்களீசா மதுரைப்பிறந்தமாமாயனே * என்
ஆனாய்நீயென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 8

* * *—பரமபதத்திலுள்ள நித்ய முக்தர்களுக்குத் தலைவனே! திருவடமதுரை யில் அவதரித்த மிக்க ஆச்சரிய சக்தியை யுடையவனே! பாகனுக்கு வசப்பட் டொழுதுகின்ற யானைபோல் எனக்கு வசப்பட்டிருப்பவனே! அடியேன் உன் மாயை களில் யாதொன்றையும் அறியமாட்டேன்!; யமகிங்கரர்கள் என்னைப் பிடித்து இந்தச் சரீரத்தோடே பண்ணவேண்டிய ஹிம்ஸைகளை யெல்லாம் பண்ணிவிட்டுப்

மின்பு, 'இந்த யாதநாசிரத்தினுள்ளே பிரவேசி' என்று அடிக்கும்போது அவ்விடத்தில் உன்னை நான் ஒன்றும் நினைக்கமாட்டேன்; நீ என்னைக் காக்கவேண்டும். (8)

குன்றெடுத்தா நிரைகாத்தவாயா கோநிரைமேய்த்தவனெயெம்மானே *
அன்றுமுதலின்றறுதியா ஆதியஞ்சோதிமறந்தறியேன் *
நன்றுங்கொடியநமன்றமர்கள் நலிந்துவலிந்தென்னைப்பற்றும்போது *
அன்றங்குநீ யென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 9

* * *—கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்துப் பசுக்களின் திரளை ரக்ஷித்தருளின கோபாலனே! மாடுகளின் கூட்டத்தை மேய்த்தருளினவனே! எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! உனக்குப் பல்லாண்டு பாடுமவனாக்கிக் கொண்ட அந்நாள் தொடங்கி இன்றளவாக ஸர்வகாரண பூதனான உன்னுடைய விலகலுண தேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அடியேன் மறந்ததில்லை; மிக்க கொடுமை பொருந்திய யமகிங்கரர்கள் என்னை ஹிம்ஸித்து பலாத்கரித்துப் பிடிக்குங் காலமாகிய அத்தருணத்தில் அவ்விடத்தில் நீ என்னைக் காக்கவேண்டும்.... (9)

மாயவனை மதுசூதனை மாதவனை மறையோர்களேத்தும் *
ஆயர்களேற்றிணையச்சுதனை அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே *
வேயர்புகழ்வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டுசித்தன்சொன்னமாலைபத்தும் *
தூயமனத்தனராகிவல்லார் தூமணிவண்ணனுக்காள்தாமே. 10

* * *—ஆச்சரிய சக்தியை யுடையனும் மது என்ற அசுரனை ஒழித்தருளின வனும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனும் வைதிகர்களினால் துதிக்கப்படுமவனும் இடையர்களுக்குத் தலைவனும் அடியாரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவனும் கோயிலில் சேஷசயநனுமான எம்பெருமானை நோக்கிப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் நிர்மலமான நெஞ்சையுடையராய்க் கொண்டு ஒதவல்லவர்கள் எம்பெருமானுக்கு எப்போதும் அடிமை செய்யப் பெறுவர். .... (10)

அடிவரவு :

துப்பு சாமிடம் எல்லை ஒற்றை பை தண்ணனவு செஞ்சொல் நானேது குன்று மாய வாக்கு.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த

திருவரங்கத் தமிழ்மாலையில் பெரியாழ்வார் பதிகங்கள்

மூன்றும் முற்றுப்பெற்றன.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

குறிப்பு :—திருவரங்கத் தமிழ்மாலையில் ஆண்டாள் பதிகமொன்றும் திருமங்கையாழ்வார் பதிகங்கள் ஐந்தும் துணுக்கைப் பாசுரங்களும் சேஷித்திருக்கின்றன; அவை அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபையின் விளம்பரம்

1966 ஜனவரிமீ புதுப்பிக்கப்பட்ட ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபைக்கு வருடச் சந்தா ரூ. 25—00. செலுத்தி மெம்பர்களாகச் சேரவேண்டியது. அவர்களுக்கு ஸ்ரீராமா நுஜன் பத்ரிகை தனிச் சந்தா இல்லாமல் அனுப்பப்பட்டுவருவதுடன் இருபத்தைந்து ரூபா விலையுள்ள புத்தகங்களும் அளிக்கப்படும். அவர்கள் நம்முடைய புத்தக ஜாபிதாவைத் தருவித்துப் பார்த்து அதில் தங்களுக்கு விருப்பமான (25 ரூ. விலையுள்ள) நூல்களுக்கு ஆர்டர் செய்யலாம்.

இப்படிக்கு,

ஷை ஸபையின் பிரஸிடெண்டு P. B. A.

P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1. நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தவுரைகள்	9. ஸதஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க நூல்கள்
2. பூர்வாசார்ய தமிழ்ப்பிரபந்தவுரைகள்	10. லோகாபிராம நூல்கள்
3. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரவுரைகள்	11. பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப நூல்கள்
4. ஆழ்வாராசார்யப் பிரபாவ நூல்கள்	12. உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய வெளியீடுகள்
5. இதிஹாஸ புராண சரித்திர நூல்கள்	13. வடமொழி நூல் திரள்கள்
6. ரஹஸ்யார்த்த விளக்க நூல்கள்	14. ஹிந்தீ பாஷையில் ,,
7. வேதாந்தப் பொருள் விளக்க நூல்கள்	15. தெலுங்கு பாஷையில் ,,
8. வேதலக்ஷணவிசார நூல்கள்	16. பூர்வாசார்ய க்ரந்த வெளியீடுகள்

விரிவான கியூடலாகுகள் தருவித்து விவரங்காண்க.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
KANCHEEPURAM-3.

340 Sri V. Ethirajan,
126, Park Road,
Erode. ஈரோடு

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.

Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, Kanchipuram-3.